

Long Uyên

Contents

Long Uyên	2
1. Chương 1: Long Minh: Nhất	2
2. Chương 2: Long Minh: Nhị	3
3. Chương 3: Long Minh: Tam	4
4. Chương 4: Long Minh: Tứ	5
5. Chương 5: Long Minh: Ngũ	7
6. Chương 6: Long Minh: Lục	9
7. Chương 7: Long Thê: Nhất	11
8. Chương 8: Long Thê: Nhị	13
9. Chương 9: Long Thê: Tam	14
10. Chương 10: Long Thê: Tứ	16
11. Chương 11: Long Thê: Ngũ	18
12. Chương 12: Long Thê: Lục	20
13. Chương 13: Long Thê: Thất	23
14. Chương 14: Long Diên: Nhất	25
15. Chương 15: Long Diên: Nhị	27
16. Chương 16: Long Diên: Tam	29
17. Chương 17: Long Diên: Tứ	31
18. Chương 18: Long Diên: Ngũ	33
19. Chương 19: Long Diên: Lục	34
20. Chương 20: Long Diên: Thất	36
21. Chương 21: Long Hậu: Nhất	38
22. Chương 22: Long Hậu: Nhị	40
23. Chương 23: Long Hậu: Tam	41
24. Chương 24: Long Hậu: Tứ	44
25. Chương 25: Long Hậu: Ngũ	45
26. Chương 26: Long Hậu: Lục	46
27. Chương 27: Long Hậu: Thất	49
28. Chương 28: Long Hậu: Bát	51
29. Chương 29: Long Hậu: Cửu	53
30. Chương 30: Long Hậu: Thập	55
31. Chương 31: Long Hậu: Thập Nhất	58
32. Chương 32: Long Hậu: Thập Nhị	60
33. Chương 33: Long Hậu: Thập Tam	61
34. Chương 34: Long Hậu: Thập Tứ	62
35. Chương 35: Long Hậu: Thập Ngũ	63
36. Chương 36: Long Hậu: Thập Lục	65
37. Chương 37: Long Hậu: Thập Thất	67
38. Chương 38: Long Hậu: Thập Bát	69
39. Chương 39: Long Hậu: Thập Cửu	71
40. Chương 40: Long Hậu: Nhị Thập + Lời Tác Giả	72

Long Uyên

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, long tộc, ngọt ngào, sinh tử, 1×1, HEChuyển ngữ: Gà MúpBeta: Gà Tây Hồ + Gà KiKhi nhắc đến Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-uyen>

1. Chương 1: Long Minh: Nhất

Long Minh: nhất

Phía đông chính là Thanh Long, vạn vật tốt đẹp rực rỡ.

Trên trời có tứ linh (Long, Ly, Quy, Phụng), lấy bốn phương làm hướng chính.

Thanh long truyền

Dân gian truyền rằng long có tính phóng túng, tất nhiên tất cả đều không phải như thế. Trời sinh có tứ thần, đều lấy phù chính (thời xưa từ thiếp lên làm vợ) làm tiêu chuẩn. Quan trọng là chính thất lớn nhất, Long tộc cũng như vậy, dựa vào sự khác nhau mà gọi là Long, một sừng gọi là Giao Long; không có sừng gọi là Vi Ly (rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm). Long cùng với tộc khác kết thành vợ chồng, nếu cùng ngưu thì sinh ra kỳ lân, cùng heo thì sinh ra voi. Trong long tộc lại chia làm hai tộc là Thanh long tộc cùng Bạch long tộc, Bạch long tộc trở thành bề tôi phụ tá cho minh quân, kiểm soát ngũ hành. Trong long tộc, bất kể là công hay mẫu, thì phía sau cổ đều có long ấn, nếu long ấn biến mất thì có nghĩa là long đã mập hợp chi thực (động phòng hoa chúc). Từ lúc hai long trở thành bạn đời, cũng là lúc đón dâu, trao đổi long huyết, công mẫu cùng nhau sinh hạ long nhi, cả đời làm bạn, đến chết không rời.

“Bạch Hiếu”, Vẻ mặt quân vương vui vẻ, tao nhã cho gọi Bạch long.

“Có thần, thưa điện hạ” Bạch Hiếu quỳ gối trước Thanh long vương Lâu Uyên.

“Nói không từ thủ đoạn cũng tốt, nói không hợp tình hợp lý cũng được nhưng với tỷ tỷ Bạch Mạc của người thì ta quyết định rồi. Nàng nhất định phải gả cho ta làm Long hậu. Người trở về nói cho nàng, nếu nàng đồng ý thì ta định lập tức phóng thích Ly Vị.” Thanh long Vương Lâu Uyên âm trầm lên tiếng.

“Vâng” Nam nhân quỳ gối phía trước đáp.

Nam nhân kia chính là người thuộc Bạch long tộc, tên là Bạch Hiếu, Thanh long vương coi trọng tỷ tỷ nhà mình chuyện này đối với Bạch long tộc rất may mắn nhưng mà Bạch Mạc tỷ tỷ sớm cùng Long Tương Ly Vị ước thề bất ly bất khí, Thanh long vương biết được, giận dữ hạ lệnh giam giữ Ly Vị, nếu Bạch Mạc không ưng thuận thì sẽ giết Ly Vị. Đã nhiều ngày qua, bởi vì việc này mà trong nhà đã sớm gà bay chó sủa. Ai có thể chống lại quân vương chi lệnh? Cho dù Bạch Mạc trời sanh tính tình kiên cường cũng không nguyện ý để người yêu phải chết như vậy.

Lâu Uyên là người của Thanh Long tộc đời thứ mười bảy lên ngôi vương cai trị, trời sinh tính cách thông minh giao hoạt hay thay đổi, dấu diếm vui giận dễ dàng lấy tính mạng người ta. Hắn lại có dung mạo giống mẫu thân, ngày thường vô cùng anh tuấn, Thanh long có màu mắt lam thường chiếm đa số nhưng Lâu Uyên lại là màu lam đen, giống như biểu thị cho vực sâu hun hút dụ dỗ người khác tiếp cận, từ lúc sinh ra cho tới nay, pháp lực vô biên, từ chuyện mưa gió đến chuyện nguyên rửa đều hạ bút thành văn.

Bạch Hiếu đem lời Thanh long Vương nói với người nhà, mẫu thân khóc lớn không ngừng còn Bạch Mạc lại cúi đầu không nói, vẻ mặt đầy tuyệt vọng. Trở lại phòng mình, vẻ mặt y như bị xé rách. Giống như Bạch Mạc yêu Ly Vị, Lâu Uyên yêu Bạch Mạc, từ lần đầu tiên gặp mặt. Bạch Hiếu liền giống như ngã vào vực sâu ấy. Ngay từ đầu nhìn thấy người kia, trái tim đã không còn chứa đựng những thứ khác được nữa. Năm mười lăm tuổi, may mắn mới có thể gia nhập vào Thanh Long Cung, kết bạn với mọi người xung quanh, làm một Bạch Long thị vệ nhưng lại không nghĩ đến. Lâu Uyên nhìn thấy Bạch Mạc vào cung thăm mình

thì cũng là lúc đối với tỷ tỷ nhất kiến chung tình, một sự việc sai lầm đến mức không thể vãn hồi. Lâu Uyên một lần lại một lần ở bên tai y nói ra điều đó, mỗi một lần nghe những lời ấy, tâm liền vỡ nát đến hiện tại thì chỉ còn lại thể xác mà thôi. Bạch Hiểu đưa tay sờ ngực, tâm đã muốn chết lặng, thậm chí đã nghĩ tới chỉ cần một lần là đủ rồi, người kia giống như vực sâu hun hút làm cho người ta hít thở không thông, ánh mắt kia có thể dừng lại ở trên người y không. Dù chỉ một lần cũng tốt rồi.

Gió đêm lướt nhẹ qua đem trái tim của những người đau khổ ấy hướng đến những giấc mộng đẹp trong mơ? Tiếng gió bi thương vô cùng thấm thiết. Giống như nữ quỷ khóc lóc nghiền nát lòng người.

2. Chương 2: Long Minh: Nhị

Long Minh: nhị

“Phanh” chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, giống như núi lở khiến Thanh Long Cung bị động đất..

Bạch Hiểu yên lặng quỳ phía trước điện, chịu đựng sự tức giận của Thanh Long Vương.

Chỉ vì lúc chàng vạng tối, trong chớp mắt, tỷ tỷ Bạch Mạc tập kích địa lao Đông Cung cứu Ly Vị rồi hai người cùng nhau bỏ trốn. Mà mới hôm qua, tỷ tỷ còn đáp ứng thành thân cùng Thanh Long Vương.

“Các người là một lũ phế vật!” Lâu Uyên lửa giận ngập trời, tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, quân vương hỉ nộ vô thường, chỉ sợ hôm nay còn muốn đem người chôn cùng.”Bất người về đây! Chết phải thấy xác, sống phải thấy người. Nếu ai cãi lời, giết!” Lâu Uyên bỗng nhiên dùng thanh âm gần như bình tĩnh rõ ràng, lời nói ẩn chứa sự tàn nhẫn “Cho dù là thi thể, cũng phải mang về cho ta...” Lâu Uyên chậm rãi ngồi xuống tọa ỷ, thủ hạ bên cạnh bị chấn động.

“Vâng”!!!” Đông Cung Bạch hoảng sợ kêu lên.

Trong điện, mọi người đã đi khỏi, chỉ còn lại Bạch Hiểu đang quỳ, làn da y lộ ra nét sáng sủa vào ban ngày nhưng trông có vẻ tái nhợt vô cùng, lông mi giống như cây quạt nhỏ xòe ra, tựa như tiếp theo sẽ hiện ra hình bóng ấy. Y đang quỳ nhưng cũng không sợ hãi, tựa như tỷ tỷ của y! Lửa giận trong lòng Lâu Uyên còn chưa hết, vẫn đang nổi lên cuộn cuộn, đôi mắt lam đen đột nhiên mở to, cả người phát ra hơi thở tàn nhẫn làm cho người ta run rẩy.

“Người...” Ngón tay Lâu Uyên chỉ người đang quỳ dưới chân.

“Thần tự nguyện để điện hạ xử phạt nhưng thỉnh điện hạ đừng thương tổn phụ mẫu thần, thần nguyện thay tỷ tỷ chuộc tội.” Bạch Hiểu không kiêu ngạo không siểm nịnh, im lặng đáp.

Lâu Uyên nâng khuôn mặt Bạch Hiểu lên, ánh sáng trong mắt hiện lên vẻ thâm thúy, cuối cùng chỉ có thân ảnh chính mình. Bản thân Bạch Hiểu lúc này gần như điên cuồng vô liêm sỉ. Nhưng lại nghe thấy lời nói băng lãnh khiến tâm tê liệt phé.

“Người mà cũng xứng sao”. Vừa buông ra, Bạch Hiểu liền bị lực đạo mang theo lửa giận quăng ngã về phía trụ cửa. Lưng bị lửa thiêu vô cùng đau đớn. Nhưng mà loại đau đớn này đã là cái gì đâu, “Người mà cũng xứng sao”. Cho dù thân phận là thị vệ, Bạch Hiểu vẫn ôm một tia hy vọng nhưng ngay cả lời nói, quân vương một chút cũng không lưu lại tôn nghiêm cho y.... Sống vì cái gì.... Giống như người bình thường ngồi dậy, ngốc lăng nhìn quân vương phẩy tay áo bỏ đi..”Không được khóc.” Bạch Hiểu cắn cắn môi dưới. Huyết sắc lan tràn nhiễm đỏ tâm ai đó.

Tối nay vẫn còn nhiệm vụ, Bạch Hiểu mang theo vết thương trên lưng nhưng lại chẳng có chút cảm giác nào, giống như linh hồn phiêu du canh giữ ở trước lầu các quân vương.

Giữa đêm khuya, thân ảnh lác lác làm tim người ta đập nhanh kia, đi đến chỗ y, Bạch Hiểu bước đến muốn dìu đỡ quân vương liền ngửi được mùi rượu xông vào mũi. Bạch Hiểu nhú mày, ngay cả tâm trống rỗng đều ần ần đau, một đời quân vương lại vì tình say rượu. Lâu Uyên phất cánh tay, bỏ nhào về phía Bạch Hiểu, y đỡ lấy Lâu Uyên mang vào trong phòng.

“Bạch Mạc.” Lâu Uyên thì thầm mơ hồ không rõ.

Bạch Hiểu lấy nước qua đút vào miệng Lâu Uyên, hần giống như hải tử lẩm bầm, tránh qua một bên, nhiều lần đút không được, Bạch Hiểu nhìn nam nhân mà y đã yêu suốt hai năm liền quyết định đem nước, uống vào trong miệng mình sau đó nâng cổ Lâu Uyên dậy rồi đút vào miệng hần. Chỉ cần một lần cũng được, muốn ở bên an ủi hần, muốn xoa đi đau đớn của hần. Cho dù không xứng, Bạch Hiểu thống khổ, nhắm mắt lại.

Lâu Uyên nhận lấy nguồn nước đưa vào, mang theo hơi thở mềm mại nhẹ nhàng khoan khoái, mơ thấy Bạch Mạc trong mộng giống như bướm bướm rục rờ bay lên. Là môi sao? Lâu Uyên mở đôi mắt mơ hồ ra, nhìn người trước mắt một bộ quần áo màu trắng. Mái tóc dài màu bạc giống với hình bóng ấy, dung mạo mỹ lệ, lông mi hai mắt nhắm nghiền khiến quân vương không thể nào không chế.”Bạch Mạc ” Quân vương nghe được một tiếng “Uhm” giống như câu trả lời cho mình. Dục hỏa ùn ùn kéo đến càng lúc càng tăng. Vừa vận bao phủ tất cả, đem người đặt ở dưới thân, không ngừng mút lấy đôi môi ngọt lành, đầu lưỡi bên trong giống như mời gọi quấn lấy nhau. Lâu Uyên vội vàng qua loa tháo y phục cùng thắt lưng nhưng đã có một đôi tay hơi lạnh leo bao phủ lên, chỉ dẫn hần mở nó ra...

3. Chương 3: Long Minh: Tam

Long Minh: tam

Lâu Uyên chạm vào làn da, sự mềm dẻo mà không mất co giãn, bóng loáng vô cùng, nắm lấy đầu nhũ trước ngực Bạch Hiểu rồi ngậm vào miệng, liếm, “Thật nhỏ”. Lâu Uyên trong lòng nghi hoặc nhưng dục hỏa thiêu đốt tràn đầy mà thân thể trong lòng lại quá mức xinh đẹp. Tay hần đi tới chỗ quần dưới thân người kia lại bị tay người đó ngăn lại. Hần nhíu mày mơ hồ không rõ hỏi: “Sao vậy?”.

Bạch Hiểu sợ hãi Lâu Uyên nhìn thấu chính mình là thân nam nhi liền cong người đứng dậy đẩy ngã hần, cúi người hôn xuống, Lâu Uyên cũng không nghĩ nhiều, gặm cắn lấy môi người kia. Là mộng cũng tốt, mặc kệ có phải là Bạch Mạc hay không, đêm nay, hần nhất định phải phát tiết.

Tay Bạch Hiểu di động mang theo run rẩy vượt ve cơ thịt to lớn của Lâu Uyên, còn một bàn tay thì cời quần, duỗi xuống cái mật huyết làm người ta cảm thấy thẹn kia, nơi này sẽ tiếp nhận hần. Bạch Hiểu nhìn xuống cảm giác thấy thẹn, ngón tay xâm nhập mật huyết, quá mức khô khốc, ngón tay hầu như ít có thể đi tới được, Bạch Hiểu cắn môi dưới, hai ngón tay dùng sức mở rộng mật huyết, một bàn tay sờ soạng vật tượng trưng nam tính kia, nó đã sớm cứng rắn đến không thể tưởng tượng nổi, Bạch Hiểu vẫn chưa trải qua việc đó, nào có biết cho dù thân là long, nơi đó của nam nhân nếu không bôi trơn cũng khó có thể tiến vào, chỉ có thể trông cậy vào sức mạnh, một cổ tức giận ngời xuống.”A” Bạch Hiểu cảm giác bắp đùi giống như bị xé thành hai nửa, mà Lâu Uyên cũng liên quan nên bị đau khiến vật cứng mềm đi vài phần. Quả nhiên vẫn rất miễn cưỡng, chỉ đi vào được một phần ba. Cho dù như vậy. Cũng vẫn muốn. Bạch Hiểu cắn răng muốn tiếp tục.

Lâu Uyên ngồi dậy, vật cứng trong cơ thể bị bắt buộc đi vào được nửa phần.

“Thật nhanh. ” Lâu Uyên si mê nói. Hai người đều ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, cánh tay Lâu Uyên ôm lấy Bạch Hiểu rồi liếm làn da giống như tơ lụa, thời điểm ngậm lấy đầu nhũ, Lâu Uyên bị y kẹp gắt gao, đó là do Bạch Hiểu phản xạ co rút lại, càng khiến hần dục hỏa điên cuồng. Bị dục hỏa đốt nóng, Lâu Uyên không quan tâm gì nữa, đem côn thịt giống như dã thú đứng thẳng kia hướng đến nhụy hoa hồng hồng sít chặt giữa hai cánh mộng y, đồng thời phần eo dùng một chút lực, toàn bộ côn thịt liền đâm vào giữa mật huyết khô khốc”A.” Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu. Côn thịt bị dùng đạo gắt gao bao bọc, tựa hồ đã bắt đầu thích ứng được, Lâu Uyên cấp bách muốn phát tiết dục vọng toàn thân, đem Bạch Hiểu đặt trên vách tường, trườn sát đi lên.

“Đừng. Đau”.

Bạch Hiểu vô lực tựa vào trên vai Lâu Uyên, cơn tức giận bão táp này gần như muốn đem chính y thiêu đốt thành tro.

Lâu Uyên tìm được tư thế càng thêm thuận tiện tiến vào chỗ sâu trong mật huyết sít chặt, cố gắng dồn sức, tiểu long vừa thô lại vừa lớn chỉ đâm loạn chung quanh chứ cũng không có phương pháp gì. Bạch Hiểu đau đớn ôm chặt lấy lưng hần, cắn cắn môi giấu đi thanh âm. Lâu Uyên kéo hai chân Bạch Hiểu ra, đặt trên vai

mình, sáp nhập càng tăng nhiều thêm khiến hậu huyết dần dần ứ đọng, hai người bắt đầu quen thuộc hương vị đối phương, thân thể cũng đạt tới mức phù hợp, “A..... Uhm...” Bạch Hiểu rên nhẹ một tiếng, toàn thân giống như bị điện giật, mật huyết không ngừng co rút lại, bắt đầu hấp thụ khí nóng cháy của Lâu Uyên ở bên trong nuốt chửng, phát ra thanh âm phốc phốc, thời điểm sáp nhập, hai cái túi phía dưới tiểu long của Lâu Uyên cũng ở rất sâu, lông mao cứng rắn kề sát cái mông phần nộn Bạch Hiểu, bởi vì mãnh thú ở giữa hoa tâm nên cơ thể vốn đã rời bởi liên mãnh liệt kẹp chặt, mãnh thú giống như hiểu ý liền trực tiếp tấn công mạnh mẽ vào hoa tâm. Bạch Hiểu bị sáp đến mức không có chỗ trốn, hai chân trên vai Lâu Uyên cũng trượt xuống dưới, Lâu Uyên dùng sức di chuyển không ngừng, đem chính mình sáp nhập gần góc tường. Làn da mềm mại bị vách tường ma sát thô ráp, mang đến thống khổ cùng run rẩy. Nam tính của Bạch Hiểu cũng chậm chậm nhếch lên chậm rãi phóng thích ngắn ngủi.

Lâu Uyên cảm thấy người trong lòng động tình tăng vọt, vách tường ẩm ướt trơn nhẵn bên trong co rút nhanh quanh nam tính nóng cháy của mình, “Thật ấm áp”. Trên hai gò má của người trong lòng, Lâu Uyên nhẹ nhàng hôn xuống, giống như thưởng kẹo cho tiểu hài tử, tiếng động giường gỗ vang lên cọt cọt cọt cọt, Lâu Uyên lúc này đang lên đỉnh, sức lực trừu sáp nhanh hơn, tiến vào thật sâu toàn bộ rồi lại rút ra, giống như dã thú điên cuồng, cúi đầu tiến đến bên tai Bạch Hiểu...”Uhm.... Bạch...” Bạch Hiểu lập tức che miệng Lâu Uyên “Không, không được để cho ta nghe thấy cái tên đó. Không muốn “

Lâu Uyên cười nhẹ, một bàn tay liền bắt được hai tay Bạch Hiểu, hạ thân mạnh mẽ thẳng tiến, quát: “Bạch Mạc.Bạch Mạc.A. ” Một dòng nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể Bạch Hiểu. Một giọt lệ chảy xuống. Thân thể dần dần lạnh băng. Thân thể đã chết, nếu tâm cũng chết. Có phải sẽ không thống khổ nữa. Cho dù, bị Lâu Uyên nói mình không xứng, cũng không có thể xua đuổi mình. Vì mình không biết liêm sỉ câu dẫn nên mới bị thương tích đầy mình. Lạnh lẽo đến tận xương tủy, nước mắt giống như trân châu lấp lánh rơi xuống, ...Mà hiệ giờ do làm quá lâu nên Lâu Uyên rất nhanh liền nằm úp sáp trên người hần ngủ, sau cổ cảm giác một trận nóng rực, long ấn đã biến mất. Bạch Hiểu cười nhạt tự giễu, vì một mối quá độ nên dẫn đến mê man.

Sáng sớm hôm sau, Lâu Uyên tỉnh táo lại, mùi vị trong phòng một trận *** mỹ, Lâu Uyên đứng thẳng dậy, tiểu long mềm nhũn kia trượt ra khỏi mật huyết ẩm áp. Lâu Uyên kinh hãi, quan sát khuôn mặt người dưới thân, “Bạch Hiểu!” Long mi trên mắt vẫn còn dính nước mắt. Hồi tưởng lại hết thấy hỗn loạn vụn vặt vào đêm qua, Lâu Uyên cười lạnh “Tỷ tỷ phạm sai lầm, lại để đệ đệ đến chuộc tội, các người thật đúng là tỷ đệ tình thâm! Đứng lên cho ta “Lâu Uyên thô lỗ túm lấy y, cảm giác nóng hừng hực. Lửa giận thiêu đốt của Lâu Uyên đột nhiên tắt ngúm, cuống quýt đẩy tóc bạc che khuất cổ của Bạch Hiểu ra, long ấn. đã biến mất. Đây là lần đầu tiên của Bạch Hiểu. Xóc lạy chần lén, máu tươi nhuộm đỏ cả giường, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh huyết sắc giống như Mạn Sa Châu Hoa nở rộ, một màu đỏ chói mắt giống như địa ngục Tu La.

Múp: * máu mũi nhỏ giọt*....tong... tong....

Vong: * xịt máu mũi – chết*

4. Chương 4: Long Minh: Tứ

Long Minh: tứ

“Gọi quốc sư đến mau!” Về mặt quân vương vô cùng lo lắng còn các tướng lĩnh từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy biểu tình này bao giờ.

“Sốt qua đêm, hạ thân vỡ ra, hơn nữa long dịch của điện hạ còn chưa rửa sạch”.

“Được rồi, không cần nói thêm gì nữa.. Hiện tại, nên lo liệu như thế nào?” Lâu Uyên đen mặt bối rối.

Quốc sư Lâu Thanh không chỉ là quốc sư Thanh Long tộc mà còn tinh thông y thuật hơn nữa lại là đệ đệ của Thanh Long vương Lâu Uyên, địa vị tất nhiên là dưới một người trên vạn người.

“Những chuyện khác đã xử lý tốt, sắc thuốc một ngày ba lượt, nhất định không thể quên, cần đắp thêm thuốc để bổ trợ, bôi lên chỗ bị thương ấy. Điện hạ chắc không cần ta cho biết chỗ đó là chỗ nào chứ?” Mặt Lâu Thanh không chút thay đổi hỏi tiếp, trong lời nói lộ ra ý tứ châm chọc.

“Ta đã biết, cảm ơn.” Lâu Thanh dù sao cũng là đệ đệ của mình, không cần quân thần chi lễ.

Lâu Thanh khiêu khiêu mi nhìn Lâu Uyên đột nhiên nói: “Nếu điện hạ không có tâm thương tiếc thì không nên bắt người này làm vật bồi thường, đối với người có tâm tình ái thì chẳng khác nào giống như hình phạt “bào cách” (dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa).

“Người.....! Ta không cần người chỉ bảo. Còn nữa phải biết rõ quan hệ quân thần!” Lâu Uyên không hề không giận, nói.

“Người này, ta rất thích, nếu y không có chỗ dung thân thì bảo với y, đến chỗ của ta. Thôi ta cáo từ.” Lâu Thanh bỏ lại một câu xoay người rời đi, càng làm cho Lâu Uyên tức giận.

Nổi giận? Lâu Uyên cười nhạo nói. Chính mình sao có thể bởi vì loại chuyện này nổi giận, chính mình chỉ vì Lâu Thanh không coi ai ra gì mà cảm thấy bức mình thôi. Lâu Uyên đi tới trước giường, nhìn người trên giường đang nhíu nhíu mi, khuôn mặt xinh đẹp rung động lòng người không có chút huyết sắc nào. Nghĩ lại lúc trước Bạch Long tộc đưa tới làm thị vệ cho mình, bất quá là coi trọng loại dung mạo thanh khiết này, mãi cho đến lúc gặp Bạch Mạc mới kinh hãi vì người đẹp trời sinh. Trước đây, thời điểm ban đầu Bạch Hiểu đến bên cạnh mình chính là ánh mắt ngưỡng mộ kia, một lần lại một lần theo đuổi hình bóng hần nhưng Lâu Uyên không phải không biết, chỉ là cảm tình không đủ để đáp trả, tất nhiên cũng sẽ không thương tiếc. Đồng tử trong đôi mắt của Bạch Hiểu mang màu ngọc lưu ly nhưng đã mất đi vẻ sáng bóng, dần dần trở nên lạnh nhạt. Không còn ngây ngốc đi theo phía sau mình, người cũng trở nên yên lặng không thú vị. Mà Lâu Uyên lại thích sự sinh động của Bạch Mạc. Nhất là đôi mắt khuynh quốc khuynh thành kia.

Lâu Uyên đột nhiên bừng tỉnh, ý thức được chính mình đang miêu tả hình dáng nhíu mi của người trên giường. Đang gặp ác mộng sao? Dù sao tên thiếu niên này cũng trung thành với mình, vẫn nên thả y đi đi. Lâu Uyên nắm tay rời đi.

Nhưng không thấy nước mắt Bạch Hiểu còn rơm rớm trên khóe mắt. Giống như vực sâu của biển, vạn kiếp bất phục.

Bạch Hiểu khi tỉnh táo lại đã là ba ngày sau đó, vừa động tứ chi một cái liền cảm thấy khó khăn, cắn răng đứng dậy, còn có thể cảm nhận được phía dưới nơi khó có thể mở miệng ấy dường như không thể thu nạp hay bị cắm vào nữa. Lâu Uyên đẩy cửa đi vào, lọt vào trong tầm mắt chính là Bạch Hiểu ngơ ngác, ngồi ở trên giường, bởi vì nhiều ngày không động dậy nên vừa động một chút là trên khuôn mặt liền hiện lên một màu đỏ ửng chưa lui, Lâu Uyên trong lòng khẽ động, nhìn không lên tiếng.

Bạch Hiểu phục hồi tinh thần lại nhìn thấy Lâu Uyên đang im lặng nhìn mình, yết hầu do sử dụng quá độ, thanh âm vẫn đang khàn khàn nói: “Điện hạ”.

Lâu Uyên: “Người”.

Bạch Hiểu:.....

Hai người thật lâu cũng không nói gì, Bạch Hiểu lại cố ý từ trên giường xuống, đỡ lấy trụ giường, thanh âm xa cách lại trong trẻo nhưng lạnh lùng, truyền đến: “Xin điện hạ ưng thuận cho thần về nhà.”

Lâu Uyên: “Thân thể người.. Cứ ở thêm mấy ngày nữa, chờ người khỏe đã rồi nói sau.”

Bạch Hiểu nhìn thẳng Lâu Uyên, lần đầu tiên trong đời không phải ngưỡng mộ mà là mặt đối mặt, ánh mắt nhìn người nam nhân này từng chữ từng câu nói: “Thỉnh điện hạ cho phép ta từ chức thị vệ, cuộc đời này sẽ không hề vào cung.”

Lâu Uyên kinh ngạc: “Người nói cái gì?” Tuy rằng sớm quyết định thả y đi, thế nhưng thật không ngờ chính Bạch Hiểu lại quyết tuyệt như thế, lửa giận không hiểu từ đâu thổi đến: “Thời điểm người câu dẫn ta còn không thấy người tích cực như hiện tại, ta toàn bộ chưa có quên đâu”.

Bạch Hiểu một mặt đỏ ửng biến mất, sắc mặt trắng bệch, dường như sắp ngã xuống rồi lại dùng sức nắm chặt trụ giường nói: Đúng vậy, là thần không biết liêm sỉ, thỉnh điện hạ trị tội”.

Lâu Uyên một chưởng phất đi, dưới chưởng bàn gỗ cứng rắn trong phút chốc hóa thành bột phấn. Cuối cùng mình vẫn thả Bạch Hiểu, mạnh mẽ quật cường chống đỡ không gì sánh được, muốn ngay lập tức cùng mình phân rõ giới hạn! Rõ ràng là y tự nguyện không phải sao! Tất cả không phải vừa lúc sao! Vốn nghĩ muốn bồi thường cho y một chức vị rất tốt. Hoặc là ở lại bên cạnh hần nói không chừng hần sẽ chậm rãi

quên mất Bạch Mạc. Nhưng thái độ bất ngờ lại chọc giận quân vương. Nhấn nạy không nhìn tới gương mặt tái nhợt, thân hình lung lay sắp đổ vẫn để cho y rời khỏi.

Thuốc của Lâu Thanh vẫn còn bốc hơi nghi ngút, chính hắn vào buổi sáng đã tự tay đi nấu. Lâu Uyên một tay gạt đi cái bát, vỡ tung từng mảnh phát ra thanh âm thanh thúy. Hắn đỡ lấy cái trán, cứ như vậy, cứ như vậy đi. Chẳng qua chỉ là áy náy mà thôi.

5. Chương 5: Long Minh: Ngũ

Long Minh: ngũ

Bạch mẫu nhìn đứa con từ Thanh long cung trở về, gầy một vòng, đau lòng không thôi, hỏi nguyên nhân cũng không đáp, tất nhiên chuyện Bạch Mạc không giải quyết được gì, quân vương cũng không có truy cứu, lệnh giết chết lệnh vừa hạ xuống cũng đã thu trở về, chắc hẳn Bạch Hiểu tổn không ít sức lực, Bạch mẫu Bạch phụ đành phải để Bạch Hiểu tĩnh dưỡng trước, không hề hỏi đến chuyện khác.

Nhiều thế hệ trong Bạch long tộc rất nổi danh, quan hệ của gia tộc cũng khá hòa hợp với Thanh long tộc, cũng không tồn tại việc tranh đoạt ngôi thái tử, Đại tướng Viên Liệt cùng gia tộc Bạch Hiểu có quan hệ rất tốt, ông có đứa con gái tên là Viên U, từ nhỏ cùng Bạch Hiểu là thanh mai trúc mã, lần này Bạch Hiểu từ chức, Viên U lập tức đến làm bạn, Viên U có tính cách sáng sủa, lại từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Bạch Hiểu rất thích cùng nàng ở chung, thân thể gầy yếu đã không chịu nổi ở cùng Viên U khiến tâm tình ngày một vui vẻ, ngày qua ngày khôi phục nhanh chóng.

“Nghe nói Thanh long vương lúc này, tâm tình kém muốn chết ngay cả Thiệu gia thân cận với Bạch Long tộc, chức danh cao quý cũng bị liên lụy sung quân đến nhân gian”. Viên U thở dài nói.

“Vậy sao?” Bạch Hiểu lẳng lặng đáp.

Viên U tự cho là Bạch Hiểu thờ ơ việc của Thanh long tộc liền không hề đề cập đến, Bạch Hiểu lại đột nhiên toát ra một câu: “Viên U, chúng ta thành thân đi.”

Viên U nhìn đôi mắt Bạch Hiểu trong suốt, lộ ra khuôn mặt đỏ hồng kêu lên: “Người sao vậy, đột nhiên..”

Bạch Hiểu cúi đầu không nói lời nào.

Viên U lại vỗ vỗ đầu vai Bạch Hiểu ra vẻ rụt rè nói: “Người đã nói như thế...”

(Múp: *bộ dạng ác phụ*: Mơ đi con!!!

Viên U: *mếu máo* òa òa

Vong: *ngó* bắt nạt trẻ em)

Bạch Hiểu cười khúc khích một tiếng, sủng nịch nhìn nàng, đây là lựa chọn tốt nhất đi.

Cha mẹ Bạch gia bị hành động bất ngờ của đứa con khiến cho mơ hồ không kịp suy nghĩ, tuy rằng sớm có ý định lấy Viên U làm vợ nhưng vẫn chưa được nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán), trời sinh tính tình Bạch Hiểu nội liễm, lúc này bỗng nhiên chủ động, Bạch mẫu không khỏi ngạc nhiên, lại nghe câu trả lời đương nhiên của Bạch Hiểu, bởi vì thật sự rất thích Viên U, sợ nàng chạy theo người khác.

Bạch mẫu cười, vuốt ve đầu Bạch Hiểu, nói: “Người thích là tốt rồi...”

Hôn sự nhanh chóng được quyết định, đại tướng Viên Liệt tính tình rất hào sảng, vừa nghe việc này liền lập tức đồng ý gả con gái, Viên U còn oán giận nói: “Trong nhà khản cấp muốn ném nàng cùng hành lí ra ngoài mà”.

Ứng thuận yêu cầu của Bạch Hiểu, hôn sự giản lược, trừ bỏ thân hữu quen biết còn những thứ khác một mực không tiết lộ tin tức.

Trong Thanh Long cung

” Cơn tức giận của người quá lớn mới gây đau đầu.” Lâu Thanh bắt mạch cho Lâu Uyên đáp.

Một tháng, sự tình kia trôi qua đã một tháng, Lâu Uyên thật sự không còn nhìn thấy Bạch Hiểu nhưng những hình ảnh dây dưa đêm hôm đó vẫn hung hăng tra tấn, chiếm giữ đầu óc hắn, có đôi khi, thanh âm Bạch Hiểu khóc, than nhẹ giống như ma quái không thể nào gạt bỏ được. Xúc cảm da thịt, miệng lưỡi giao triền, sắp làm cho Lâu Uyên nổ tung. Phía sau không hề có ánh mắt lặng lẽ đến thân thiết của người thiếu niên kia. Nước trà cũng không ai đúng lúc đưa đến. Lúc Lâu Uyên thô bạo cũng chỉ có thể dựa vào thuốc mới miễn cưỡng sống qua ngày.

“Nghe nói, người kia sắp thành hôn.” Lâu Thanh nói ra một câu, xoay người bắt đầu thu dọn hòm thuốc

Trong lòng Lâu Uyên, phần nộ dần dần chìm xuống, không chút để ý hỏi: “Ai “

Lâu Thanh châm chọc nhìn quân vương trên giường.

Lâu Uyên lấy lại tinh thần lập tức đứng lên: “Người nói ai?”

“Người rõ ràng biết mà.”

“Không có khả năng. Ta không biết.” Lâu Uyên đau đầu đến muốn nứt ra, không thể tin nói.

“Uh, là nhi nữ bảo bối Viên gia. Quả thật người đó rất xứng đôi với nữ tử kia.”

Quân vương Lâu Uyên nổi giận quát: “Không có khả năng!” Long minh (Tiếng rống của rồng) lớn đến mức dội vào tai sẽ phá hỏng màng nhĩ lẫn yết hầu, âm thanh kéo dài trong khoảng không vô tận.

” Người có chuyện gì sao.” Lâu Thanh vẫn một bộ thái độ hồ hững.

“Cút, tất cả đều cút cho ta!”

Trong phòng chỉ còn lại có Lâu Uyên. Âm thanh tiếng rống cất lên rung trời hám địa. Một hồi mưa xuân đến đúng lúc. Bạch Hiểu nhìn mưa đột nhiên rơi xuống trên bầu trời, Viên U bên cạnh hỏi: “Vừa rồi là tiếng rống của long vương sao?”

“Uhm, đi thôi. Chúng ta đi vào.” Bạch Hiểu kéo vị hôn thê vào nhà.

Ngày thứ hai, Bạch gia vô cùng náo nhiệt, tuy rằng không có mở tiệc chiêu đãi nhiều người nhưng chỉ bằng thanh danh bên ngoài của Bạch gia cùng Viên gia, cũng có nhiều tân khách đi đến.

Bạch Hiểu đỡ Viên U một thân hồng trang, cầm tay người sắp làm bạn cả đời, tự nói với mình: “Ta sẽ không hối hận.”

Thanh âm phụ mẫu hai bên vui vẻ vang lên, hai người sắp trao đổi máu, xác định lời thề, từ đó về sau, vô luận là Thanh long cung hay là người nọ đều cùng với mình không liên quan gì. Người trước mặt này chính là thê tử của ta. Bạch Hiểu cắt đầu ngón tay, Viên U đưa chén rượu trao đổi máu của mình tới. Đau đớn trên đầu ngón tay truyền đến vô cùng chân thật, Bạch Hiểu cơ hồ muốn chạy trốn nhưng vẫn ngăn trở được loại cảm xúc lan tràn này.

Một tiếng long minh kéo dài xoay quanh trên không trung. Tân khách bối rối ồn ào đứng lên.

“Thanh long vương!”

“Đó là Thanh long vương!” Các tân khách bối rối quỳ xuống.

Bạch Hiểu không thể tin, nhìn nam nhân này cứ như vậy xông tới.

Thoạt nhìn khá mệt mỏi, cũng đủ làm tim người ta đập nhanh, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chú chính mình. Viên U cũng kinh ngạc đến ngây ngốc nhìn người đi tới.

Thanh long vương đi đến trước mặt Bạch Hiểu, đoạt lấy chén rượu trên tay Bạch Hiểu ném sang một bên, phụ mẫu Bạch gia mặt đầy sợ hãi, lập tức cúi đầu thi lễ, lấy chén rượu trên tay Viên U đựng long huyết của Bạch Hiểu uống một hơi ngay lập tức.

“Người!” Bạch Hiểu cùng Viên U đồng thời kêu lên.

Lâu Uyên liếc nhìn thoáng qua Viên U, nàng bị khí thế quân vương giống như Tu La phóng ra, lui vài bước.

Mọi người càng thêm giật mình khi thấy chuyện phát sinh thêm, nguyên nhân bắt đầu khi Lâu Uyên cắt đầu ngón tay, máu màu xanh chảy vào giữa chén.

Đây là, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy máu Thanh Long Vương, trừ bỏ chiến tranh chỉ có lúc kết làm bạn đời mới có thể nhìn thấy.

Lâu Uyên đem máu chính mình uống vào trong miệng, sau đó một phen kéo Bạch Hiểu đem máu chuyển qua.

“Đừng...” Bạch Hiểu giãy dụa, chưa bao giờ nghĩ tới, mà cũng không dám nghĩ Lâu Uyên sẽ đến, phá hư việc hôn nhân tại đây trước mặt nhiều người. Nếu uống máu Thanh Long vô luận nam nữ khi sinh hoạt vợ chồng, chắc chắn sau đó sẽ sinh long nhi. “Không” Bạch Hiểu đẩy đôi tay đang ôm lấy mình nhưng không được, nó giống như gông xiềng giam cầm chính mình.

Lâu Uyên buông Bạch Hiểu ra khi đã uống huyết của mình, vừa lòng vô cùng, liếm liếm môi tà mị, ngồi cuối bàn ôm lấy Bạch Hiểu, hướng mọi người cùng với phụ mẫu Bạch gia, nói: “Bạch Hiểu từ hôm nay trở đi sẽ là long hậu Thanh long tộc, vừa nói vừa nhìn Viên U ngốc lăng vừa mới cắt huyết, tươi cười tiếp tục nói: “Nội trong ba ngày. Cữ hành hôn lễ. Nếu ai trái lệnh, giết!”

“Này..”

“Vương.” Còn chưa chờ mọi người trả lời. Lâu Uyên ôm lấy Bạch Hiểu biến mất. Trên bầu trời, Thanh Long vẩy đuôi, có một thân ảnh màu trắng ngồi trên đỉnh đầu Thanh Long.

“Hôm nay ngàn dặm trời quang nha.” Lâu Thanh nhìn ca ca cả gan làm loạn, cười nhạo nói.

Long tộc hoàn thành khế ước hôn nhân, cả đời làm bạn. Không thể trốn đi mà đó cũng là khế ước sinh tử của Long.

6. Chương 6: Long Minh: Lục

Long Minh: lục

Một bóng đen thật lớn xẹt qua, thị vệ vừa mới ngẩng đầu lên, phát hiện đuôi Thanh Long Vương đã vào trong lầu các, tựa hồ phía trên còn có người ngồi đó!

Thị vệ hai mặt nhìn nhau, lấy năng lực thần kỳ ở trên bầu trời, tùy ý hóa thành hình rồng chỉ có thể là Thanh Long vương Lâu Uyên, thế nhưng ai dám ngang ngược ngồi ở trên người long vương? Chẳng phải là muốn động thủ trên đầu thái tử sao?

Tướng lĩnh thị vệ lo sợ Vương gặp bất trắc muốn mang đao đi vào. Nhưng thanh âm Thanh Long Vương trong lầu các truyền ra: “Không có mệnh lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.”

“Vâng” bọn thị vệ đồng thanh đáp.

Bạch Hiểu kinh hoàng chưa kịp định thần lại thì Lâu Uyên đã ôm lấy Bạch Hiểu, sát khí ảm ảm truyền đến. Đôi mắt màu lam đen tản mát ra khí tức lạnh như băng “Ai cho người cưới người đàn bà kia?”

Bạch Hiểu nhú mày vươn cánh tay muốn ngăn cách khoảng cách giữa hai người, vẫn không có kết quả, giận dữ nói: “Đây là việc của Bạch gia, không liên quan đến vương.”

Lâu Uyên nắm cầm Bạch Hiểu bởi vì gầy yếu mà trở nên nhọn hơn, nâng lên, : “Người nói lại lần nữa xem!”

Thật sự đủ rồi. Người này còn muốn đùa bỡn mình đến mức nào đây! Là mình không biết liêm sỉ câu dẫn, ngay cả bây giờ cũng không buông tha cho mình? Mấy ngày này, trong lòng Bạch Hiểu tích tụ không ít ủy khuất, nhất thời toàn bộ bị khơi ra, là quân vương thì thế nào! Có thể tùy ý phá hư cuộc sống người khác sao? Bạch Hiểu tức giận quát liên tục: “Vậy bây giờ người muốn sao! Ta cái gì cũng đều không có. Người còn muốn thế nào!” Bạch Hiểu dần dần nhỏ giọng, che khuôn mặt.

Lâu Uyên hai tay bắt lấy tay Bạch Hiểu nói: “Ta muốn thế nào! Ta muốn thân của người, cũng muốn tâm của người!”

Bạch Hiểu ngốc lảng chậm rãi nói: “Tâm ta đã chết”.

” Đúng vậy sống cũng tốt mà chết thì cũng là của ta!” Lâu Uyên giữ chặt khuôn mặt Bạch Hiểu rống ra lời chỉ trong mộng mới xuất hiện.

” Ngô.....” Lâu Uyên hôn lấy đôi môi nhiều ngày đã tưởng niệm, xâm nhập hẳn, giữ lấy hẳn. Thời điểm khi biết Bạch Hiểu muốn thành hôn, lửa giận tràn ngập khắp cơ thể, thật sự không thể lừa gạt chính mình. Làn da như ngọc của người nọ, bộ dáng khi thở dốc cũng chỉ có mình mới có thể đụng vào! Chỉ có mình mới có thể nhìn đến! Vì thế hẳn mới có thể bắt kẻ hậu quả vọt tới Bạch gia, bắt đi Bạch Hiểu.

“Chát....” Bạch Hiểu vung một cái tát trên mặt Lâu Uyên, Bạch Hiểu không thể tin được, nhìn lại bàn tay của mình, cười khổ. Minh sao có thể can đảm dám ở trước mặt Long Vương chỉ trích.”Được rồi. Lâu Uyên.” Bạch Hiểu giả bộ bình tĩnh ngẩng đầu “Trò khôi hài ngày hôm nay, ta cũng đã diễn xong. Đêm đó bất quá cũng là một lần vui vẻ mà thôi, nếu có thể ta nguyện cả cuộc đời này cũng không muốn gặp lại ngươi”. Bị cho là thể diện cũng tốt, là Lâu Uyên nhất thời áy náy muốn bồi thường cũng tốt, cùng chính mình không bao giờ liên quan nữa.

“Một lần vui vẻ!” Lâu Uyên nghe rằng trợn mắt lặp lại bốn chữ này.”Tốt, ngươi cho rằng đây là trò khôi hài, ta sẽ khiến cho ngươi xem xem cái gì mới gọi là trò khôi hài!”

“Ngươi... Làm gì!” Bạch Hiểu bị Lâu Uyên một phen khiêng lên giường, đai lưng trên lưng bị xả xuống dưới, trối cổ tay lại, cổ định trên khung giường.

Nhìn quân vương cõi y phục, vẻ mặt điên cuồng trong mắt thoáng hiện vẻ khát máu. Bạch Hiểu không nhận được lui về phía sau.

Cánh tay cường tráng cùng bắp thịt đều đặn giống như được điêu khắc hiện ra ở trước mặt, thời điểm Lâu Uyên cởi luôn cái quần không chừa lại thì Bạch Hiểu mới biết được. Chính mình sắp sửa gặp phải tai vạ gì. ”Không! ” Bạch Hiểu run rẩy kêu lên.

“Chậm rồi, Bạch Hiểu nếu ngôn ngữ không cách nào làm cho ngươi tin tưởng, thì ta đành phải dùng thân thể để nói cho ngươi biết vậy!”. Lâu Uyên xé vạt che ngực trên người Bạch Hiểu, nghiêng thân ngăn chặn hẳn, Bạch Hiểu bị trối trong hai cánh tay giống như con ếch bị ghim trên tấm bảng không thể động đậy, mà vật nóng bỏng tiến nhập giữa hai chân mình cũng không thể bỏ qua, không ngừng nhắc nhở chính mình”.Cảm nhận được rồi!” Lâu Uyên cười lạnh một tiếng, cơ hồ không cần tiền diễn, dục vọng thiêu đốt vừa mau lại vừa mãnh liệt, *** mãnh liệt lúc này như chưa bao giờ rõ ràng như thế, dù đối với Bạch Mạc cũng không có như vậy.

Y phục Bạch Hiểu bị cởi ra, đôi mắt mang màu ngọc lưu ly trong sáng sợ hãi nhìn Lâu Uyên, chiếc mũi khéo léo mang theo mồ hôi, bị găm cắn đỏ ửng lên, đôi môi vì khấn cầu mà hơi hơi mở ra, mái tóc dài màu bạc như tấm vải rơi tăn mạn đủ chỗ, thân thể trắng nõn cân xứng dường như vạn vẹo muốn tránh đi ánh mắt mãnh thú, Lâu Uyên đưa tay xoa nắn nhụy hoa hồng hồng ngọt ngọt kia, bàn tay thô ráp vuốt ve trái phải, “Ha a.... Cầu ngươi... Không nên như vậy.” Thân thể Bạch Hiểu không thể cự tuyệt hấp dẫn ngọt ngào này.Mở to đôi mắt ướt át sợ hãi nhìn hẳn. Lâu Uyên cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ đứng thẳng, bàn tay to lớn giống như quạt hương bồ chậm rãi quanh co hướng đến đùi trong giữa hai chân giao triền của Bạch Hiểu, “Không! ...” Lâu Uyên găm cắn đầu nhũ hồng nhạt, đầu lưỡi chậm rãi vẽ một đường đến bên trong lỗ rốn, giống như một con rắn đang liếm, cảm thấy người dưới thân run rẩy không ngừng.”A. ” Lâu Uyên cực kỳ thích khiêu khích bộ vị yếu ớt giữa hai chân, ngón tay to lớn dụ dỗ nhu lộng nó, thân thể trúc trắc này giống như một xử nữ. Hẳn là của ta. Ánh mắt Lâu Uyên trầm xuống, đem vật cứng như lửa nóng sắp bùng nổ cọ cọ khe móng, một tay an ủi bộ vị yếu ớt hơi hơi nhếch lên kia.

Ngọc hành vô luận là hình dạng gì thì màu sắc vẫn luôn xinh đẹp. Cọ cọ từ túi lớn cho tới lỗ nhỏ.”A... Ô...” Bạch Hiểu giãy dụa. Toàn thân nóng lên không thể khống chế, mồ hôi từ hai má chảy xuống cái cổ nhỏ bé và yếu ớt, muốn cong người thoát khỏi ma chướng, xương quai xanh tựa như cánh bướm muốn phá kén mà ra.

Lâu Uyên cười nhẹ. Gặm liếm mồ hôi rơi xuống men theo về phía trước, để lại ấn ký một mảnh phấn hồng, liếm cái cảm quạt cường, mang theo mồ hôi cùng ngọc dịch tiến vào bên trong miệng Bạch Hiểu, tất cả đều là dịch, Bạch Hiểu liền ngậm chặt miệng muốn đem gạt bỏ kẻ xâm nhập kia. Lâu Uyên thừa dịp Bạch Hiểu

một khắc chưa kịp ngậm chặt, đầu lưỡi liền chui vào quần lấy đầu lưỡi non mềm kia. ” Ngô... ngô” Bạch Hiểu một đầu tóc bạc lay động theo, càng thêm đẹp mắt.

Đột nhiên cảm thấy dưới thân một trận lạnh lẽo. Cảm giác được bôi trơn dính dính tiến nhập vào dững đạo. Đầu ngón tay thô to, cứng rắn trượt vào bên trong vách tường. Bên trong lập tức co rút, kẹp lấy ngón tay, đùi bị Lâu Uyên kéo ra cũng bất tri bất giác tiếp nhận.

Không thể di chuyển, đôi môi bị ngậm lấy, cũng không thể kêu lên âm thanh. Thân thể đã bị xâm phạm chỉ có thể bị nam nhân mở ra, khoe mắt tích tụ những giọt nước mắt, bắt đầu lả tả rơi xuống. Lâu Uyên hôn lên tựa như trên bảo, cũng không ngại phiền phức. Cơ thể Bạch Hiểu run lên với những tiếng nước nở.”Bạch Hiểu”. Lâu Uyên hôn lên đôi mắt mang màu ngọc lưu ly, trong suốt ấy. Thì thầm tên Bạch Hiểu. Giống như một loại nguyên rửa ma quái khiến cho bản thân dần dần bình tĩnh trở lại.

Đầu ngón tay ra vào giữa huyết đạo đã muốn gia tăng đến ba ngón, khuấy đảo qua lại, bàn tay to lớn cầm ngọc hành nhu lỏng, ở bên trong vách tường vừa co rút, lại vừa chặt. Trước sau giáp công, khiến cho trên mặt Bạch Hiểu một mảnh đỏ ửng, ánh mắt ướt át, mê ly cùng đôi môi bị hôn đến đỏ bừng, rốt cuộc cũng không chịu nổi bị quấy nhiễu như thế liền rên rỉ: “Ha a.... A..... A....”

Lâu Uyên khàn giọng thở dốc. Dương vật thô to ma xát cái mông non mềm. Không muốn vì thô bạo lại tiếp tục thương tổn đến Bạch Hiểu. Lâu Uyên nhịn xuống *** đang dâng trào, mồ hôi vừa vắn rơi xuống trên người Bạch Hiểu.

Mật huyết nhỏ hẹp trào ra mật dịch, bởi vì ngón tay trều sáp mà co rút lại. Phơi bày ra một màu đỏ tiên diễm xinh đẹp, thậm chí có thể nhìn thấy cảnh tượng mị thịt bị kéo ra rồi lại lùi về. Cái cổ Bạch Hiểu ngửa về phía sau, tạo nên một đường cong xinh đẹp, miệng mở to thở dốc, khuôn mặt vô cùng mị hoặc.

“Ta vậy lại bỏ lỡ đêm đầu tiên *** mị như thế”. Lâu Uyên liếm liếm đôi môi khô khốc. Hai cánh tay chống đỡ bên người Bạch Hiểu, thân thể cúi xuống, thanh âm khàn khàn: “Có thể... Được chứ....”

Bạch Hiểu nghe thấy câu nói ấy liền chống đỡ thân trên ngồi dậy thì hạ thân vừa vắn nuốt lấy vật nóng kia vào huyết khẩu. Phần đầu tham lam nhân cơ hội liền đi vào. ”A.” Bạch Hiểu bị vật nóng làm giật mình, thân thể vội vàng lui về phía sau. Ánh mắt Lâu Uyên càng thêm tối sẫm. Nơi đó thể nhưng lại rất ấm áp.”Bạch Hiểu!” Lâu Uyên cúi người ngậm lấy môi Bạch Hiểu, hai tay nắm lấy hông, đem phân thân cứng rắn nhấm ngay huyết khẩu, hai tay dùng sức kéo xuống phía dưới, bởi vì được được bôi trơn nên tràng ruột vô cùng mềm mại, lập tức nuốt vào toàn bộ phân thân “Ngô ngô! ” Bạch Hiểu cảm thấy vật lớn tiến nhập vào trong cơ thể mình. Cảm thấy chướng bụng nhưng cũng không đau đớn, hảo thỏa mãn. Tóc bị mồ hôi làm ướt dính vào hai bên má.

“A...” Lâu Uyên thoải mái phát ra tiếng gầm nhẹ.

Múp: *máu mũi chảy ròng ròng*....rào ...rào....

Vong: *lật bàn phím* đình công, ta không làm nữa

7. Chương 7: Long Thê: Nhất

Long Thê: nhất

Lâu Uyên đỡ lấy đôi chân thon dài của y, còn hạ thân thì vẫn hung hăng ra vào. Động tác giống như đóng cọc tiến nhập vào giữa mật huyết chặt chẽ, tạo nên lửa nóng hừng hực giữa hai người, nhìn tiểu long thô dài, màu đen tím của mình đi vào trong tiểu huyết đến tận gốc, mị thịt ở bên ngoài đỏ tươi mỗi khi trở mình ra vào, so với làn da trắng nõn thì hoàn toàn trái ngược. Hắn không hề lưu tình chút nào, cố gắng đi vào chỗ sâu nhất, bên trong vách tường bao vây chính mình không ngừng mấp máy, mật dịch bị ép chảy ra từ cửa huyết, dính đầy trên lông mao.

“A.... A.... A.... Uhm...” Bạch Hiểu vô lực, mở to đôi mắt, cả người mất đi ý thức, giống như người cá tùy ý để sóng nước đong đưa, xâm phạm.

Hai gò má hồng nhạt thấm đẫm nước mắt, khiến cho người khác yêu thương không thôi. Lâu Uyên cúi người xuống cùng người trong lòng hôn môi, gỡ dây lưng trói buộc hai tay Bạch Hiểu xuống, ôm lấy y, đem hai

thân thể dính liền với nhau rồi lập tức cho ngồi xuống khiến cho Bạch Hiểu càng thêm nuốt sâu vật nóng của mình, từ bên dưới thâm nhập lên trên.

Bạch Hiểu giống như con rối, chỉ biết rên rỉ. Lâu Uyên hôn tóc mai người trong lòng, hạ thân vẫn tiếp tục ra vào, đứt quãng nói: “Nếu.... Muốn giết ta.... Thì ngay lúc này đi! Nếu hôm nay người không giết ta.... Bạch Hiểu.... Cả đời này của người và sau sau nữa cũng sẽ không thoát được ta đâu!” Lâu Uyên tạo ra quả cầu ánh sáng mang màu lam nhạt – là vũ khí dùng để giết người – y chợt hoảng hốt khi ánh sáng mờ nhạt xuất hiện khiến cho vật cứng trong cơ thể liền lớn gấp mấy lần “A....” Bạch Hiểu phát ra tiếng thét chói tai, thê lương.

Lâu Uyên thế nhưng lại hóa thành rỗng, Thanh Long so với lúc ở hình dạng con người cũng đã lớn gấp 10 lần mà long hành lại vừa thô vừa dài khiến cho huyết khẩu của Bạch Hiểu giống như bị vỡ ra, yết hầu gần như bị dội lên, không thể hô hấp.

Hắn hóa thành rỗng, cầm một tay buồng xuống của Bạch Hiểu đem quả cầu ánh sáng đưa qua rồi kéo lấy đặt ở chỗ cổ chính mình. Trong long tộc, bất luận là ai hóa thành rỗng, nếu bị thương ở cổ thì nhất định phải chết không thể nghi ngờ nhưng nếu là hình người thì cũng có thể sống lại nếu pháp lực cao cường.

Bạch Hiểu ngây người còn Thanh Long cũng nhìn y thật lâu, trong đồng tử của đôi mắt kia từ màu lam đen đến tím cũng chỉ có y. Cố gắng trì hoãn cơn phóng túng đang dâng trào, Bạch Hiểu hoang mang không biết phải làm sao. Long hành kia đang ở bên trong thân thể y, có thể cảm nhận được mạch đập nảy lên.”Lâu Uyên...” Nước mắt Bạch Hiểu rơi như mưa. Chỉ cần nhẹ nhàng mà không cần tốn nhiều sức liền lấy đi tính mạng đương kim long vương, Bạch Hiểu cũng biết với tính tình Lâu Uyên, tuyệt sẽ không để cho long tộc truy cứu việc này. Thế nhưng đang ở trên giường, hắn lại sử dụng thủ đoạn ti tiện, bức bách mình. Lâu Uyên ở hình dạng Thanh Long, trong đôi mắt đó có tình yêu say đắm, thậm chí có cả dáng vẻ cầu xin tha thứ. Bạch Hiểu toàn thân run rẩy. Nếu hôm nay không giết Lâu Uyên. Thì khi uống xong máu của hắn, sẽ lấy thân nam tử sinh hạ Long nhi. Y giãy dụa, muốn thoát khỏi tư thế xấu hổ này nhưng không biết hắn lại nghĩ rằng Bạch Hiểu muốn trốn tránh, đầu long tiến sát về phía trước, Bạch Hiểu chưa kịp dùng giấy dũa thì quả cầu ánh sáng đã bay về phía Thanh Long.

“Không!” Giống như một loại cảm giác sợ hãi vực sâu truyền đến, thổi quét toàn thân, Bạch Hiểu khép bàn tay lại, nhìn về phía Thanh Long. Quả cầu ánh sáng bị đánh nghiêng về phía trụ giường, nó bị sức mạnh của quả cầu ánh sáng làm cho vỡ vụn. Đến cả Long sàng kiên cố cũng lung lay, sụp đổ. Nhưng Bạch Hiểu không nhìn cảnh tượng đó, “Người thắng! Lâu Uyên! Người thắng!” Bạch Hiểu khóc thút thít ôm lấy Thanh Long.

Thị vệ đứng canh gác ở xa xa, nghe xong đông cung sống nửa ngày, vô cùng bối rối. Một tiếng rống vang vọng khắp long cung, xuyên qua đất trời. Đám mây lướt nhẹ qua, để lộ ánh nắng mặt trời càng thêm rực rỡ. Đây là tiếng rống mừng rỡ đi. Bọn thị vệ đối mặt nhìn nhau.

“A..... Đủ rồi...” Bạch Hiểu bị Lâu Uyên trở về hình người ôm lấy, giam cầm ở trên tường, hung hăng giữ lấy: “Ha..a.... Lâu Uyên! ... Ô ô ô. ” Lâu Uyên nổi cơn điên, liều mạng làm, cũng không nghe thấy bất luận kẻ nào la lên.

“Cầu người... A.... Ừ, nhẹ... Một chút....” Bạch Hiểu ôm lấy cổ rắn chắc của nam nhân cắn một cái. Long sàng cũng bị ảnh hưởng, càng thêm hư hại ... Lâu Uyên đem hai chân y cuộn qua thắt lưng hắn, hạ thân dùng sức di chuyển ra vào, mỗi một lần đều đâm tới tận hoa tâm. Thanh âm phát ra tiếng kêu phốc xuy phốc xuy. Hai người mái tóc màu bạc, quần quýt cùng một chỗ, Lâu Uyên vén mái tóc phía sau cổ y lên, lộ ra nơi ẩm ướt vì mồ hôi, nơi đó từng có long ấn nhưng đã biến mất, Lâu Uyên cúi xuống hôn lên nơi đó, đầu lưỡi thật dài, linh hoạt giống như rắn nước.”Người không muốn liếm nơi đó sao”.... “A...ô...”

Cuối cùng cảm giác được vật cứng trong cơ thể, trường đầy run rẩy giật giật. Bạch Hiểu dùng sức siết chặt cái móng, muốn chấm dứt thật nhanh. Bản thân đã bắn một lần, rốt cuộc cũng không chịu nổi sức ép như vậy. Lâu Uyên bất ngờ bị kẹp chặt, cuối cùng cũng bắn ra, một cỗ rồi một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng xông vào trong cơ thể. “A” Bạch Hiểu há miệng, thanh âm gì cũng không phát ra. Vật cứng một nửa mềm đi, hận không thể mặc sức đâm chọc bên trong tiểu huyết Bạch Hiểu, Lâu Uyên gặm nhẹ đem tất cả dịch thể một giọt cũng không dư thừa toàn bộ bắn vào. Trần của hai người chạm vào nhau. Xuất hiện hình vẽ hai con rồng cuốn lấy nhau, đó không chỉ là hình vẽ rỗng. Mà còn là căn cứ xác thực, rõ ràng nghi thức kết hợp đã

hoàn thành.

“Người chắc chắn sẽ sinh hạ Long nhi cho ta.... Bạch Hiểu, người là vợ của ta” Lâu Uyên giống như hải tử nhảy nhót, cọ xát tóc mai “Thê tử” trong lòng, đang dần thiếp đi.

Múp: máu ... máu... bọn cần máu.... *tìm bạch máu

8. Chương 8: Long Thê: Nhị

Long Thê: nhị

Ba ngày sau khi tổ chức hôn lễ.

Giường lớn được làm từ gỗ cây đàn hương xanh biếc, kết hợp với linh khí của đất trời vô cùng chắc chắn nhưng vẫn bị lung lay, phát ra tiếng vang cọt kẹt cọt kẹt, trên tấm thảm trải sàn màu trắng mềm mại bị hỉ phục màu đỏ thắm, hoa mỹ điểm lệ hỗn độn, phủ kín Cửu Long Tứ Phượng Quan bị vứt trên mặt đất.

Trên long sàng, thân ảnh hai người không ngừng quần quýt. Sợi tóc màu bạc lộn xộn, mồ hôi không ngừng hoà lẫn trên thân thể hai người kề sát nhau, trượt qua từng lỗ chân lông, thanh âm kịch liệt hôn môi, thổ dốc cùng với tiếng rên rỉ, đủ để khiến người huyết mạch phun trào, cơ bắp nam nhân nổi lên rõ rệt, áp chế người dưới thân không ngừng giãy dụa, triển khai công kích mãnh liệt, thậm chí có thể nhìn thấy hai bàn tay mười ngón đan xen lẫn nhau, dục vọng, điên cuồng tham lam giữ lấy, tất cả mọi thứ đều không thật giống như một giấc mơ.

“Đủ rồi..... Vương...” Bạch Hiểu giống như con cá mất nước, miệng mở lớn, liều mạng hít thở.

“Gọi... Ta là gì...?” Thất lực Lâu Uyên dồn sức đem tiểu long cứng như thép hung hăng sáp nhập.

“A..... Uyên..... Lâu Uyên...” Tay ôm lấy tấm lưng vững chắc của Lâu Uyên rồi lại trượt xuống hiện ra dấu vết cào một đường dài, vết cấn trên lưng lần lượt thay đổi, các vết cào trên lưng đều là do Bạch Hiểu ban tặng.

“Người hiện tại... Chính là vương hậu của ta, hẳn phải gọi ta là phu quân chứ nhỉ”. Lâu Uyên mơ hồ nói, đôi môi cực nóng cấn cấn từng chút một, để lại dấu vết trên xương quai xanh Bạch Hiểu.

“Người!.....” Bạch Hiểu tức giận nhìn Lâu Uyên.

Lâu Uyên dừng động tác, nhìn Bạch Hiểu, làn da trắng như ngọc, gò má phủ lên một màu hồng nhạt, mồ hôi dày đặc cùng nhau trượt trên cánh mũi khéo léo cao thẳng, lúc diễn ra hôn lễ, nhìn người này chân thành đi về phía mình, rốt cuộc trái tim không chịu nổi, khấn trương muốn giữ lấy, khấn trương muốn đảm bảo. Người này thật sự muốn làm bạn với quân vương cô độc cả một đời người, tấm áo dài màu đỏ thắm cũng không kịp cởi, xé đi dải lụa tơ tằm màu đen buộc ở bên hông liền bắt đầu xâm chiếm, làn da trắng nõn sáng sủa cùng đầu nhũ đỏ bừng giống một bức tranh hoàn mỹ, mái tóc màu bạc giống mình, càng làm cho khuôn mặt thêm sinh động khiến người ta say đắm. Đồng tử trong mắt mang màu ngọc lưu ly, trời sinh câu dẫn người vì mình xâm nhập càng thêm trong trẻo, giống như nai con vô tội, lông mi dày như bàn chải, rũ xuống nhu thuận nhìn mình. Chính mình lại thương tổn Bạch Hiểu ngây thơ như thế, Lâu Uyên ôn nhu hôn đôi mắt rũ xuống của Bạch Hiểu, bàn tay nhẹ nhàng, an ủi vật nam tính bị trói, cởi bỏ dây trói ra, lướt nhẹ qua lỗ nhỏ, cảm thấy bên trong vách tường mãnh liệt siết chặt, hai người đồng thời bắn ra. Khuôn mặt Bạch Hiểu ửng sừng, mới vừa rồi hẳn không nghe lầm, Lâu Uyên trong mắt hẳn, rõ ràng chói mắt như thế, hẳn thật sự biết ta là ai sao? Cho dù Lâu Uyên đã từng nói.. Muốn hẳn nhưng chưa từng nói thích hẳn.

Bạch Hiểu bắn ra ngọc dịch phun trên bụng Lâu Uyên, Lâu Uyên nhìn từng nét trên khuôn mặt người trong lòng, bên tai một mảnh đỏ ửng cho đến cổ rồi xương quai xanh, đều lộ ra màu phấn hồng mê người.

Lâu Uyên ngậm vành tai tinh xảo khiến Bạch Hiểu đỏ bừng mặt, hỏi: “Không có gì muốn nói sao? Vương hậu của ta.”

Bạch Hiểu tránh tránh, thân thể muốn thoát khỏi tư thế dính sát nhau, cúi đầu hỏi ngược lại: “Vậy còn người?”

“Ha ha.....” Bên tai truyền đến âm thanh cười nhẹ thuần hậu. Lâu Uyên cầm lấy tay Bạch Hiểu đặt trên ngực mình, chậm rãi nói: “Cho tới bây giờ vẫn không tin ta sao? Bạch Hiểu, ta yêu ngươi. Máu của ta, trái tim của ta đều đập trong lòng bàn tay ngươi.”

Bạch Hiểu ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt, ánh mắt cực nóng, lông mày thâm thúy, đôi môi mỏng lạnh lùng, hai người cùng cảm thụ tiếng tim đập, mỗi một tiếng đều như gõ vào trong lòng mỗi người. Bạch Hiểu nhắm đôi mắt mang theo chua xót rồi khi mở ra mang theo tươi cười rực rỡ sâu sắc, khiến Lâu Uyên chấn động, Lâu Uyên cầm tay Bạch Hiểu rồi hôn nhẹ lên môi hắn, nói: “ Còn đáp án của ngươi thì sao?”

“Kia. Không phải gọi ta là vương hậu rồi sao.” Bạch Hiểu cúi đầu dụi vào cổ người yêu, thấp giọng lẩm bẩm nói.

“Uhm. Còn nữa?” Lâu Uyên sững nịch, cúi đầu hôn lên mái tóc đáng yêu của Bạch Hiểu.

“Cũng không được gọi là phu nhân.” Bạch Hiểu cọ cọ tiếp tục nói.

“Uhm. Còn gì nữa?”

“Ta là nam nhân, hơn nữa ta không phải Bạch Mạc”.

Thanh âm ủy khuất từ cổ họng truyền ra, Lâu Uyên than nhẹ, nâng mặt Bạch Hiểu lên như bảo hộ vật báu, nước mắt trong suốt như dòng suối nhỏ uốn lượn rơi xuống, “Thực xin lỗi Bạch Hiểu.Ta thật sự rất yêu ngươi.” Để vương tàn nhẫn cuối cùng tìm được vật báu có thể làm cho tâm hồn bình tĩnh trở lại, sẵn sàng bảo hộ nó cả đời, đại khái ngay từ đầu, đã mãnh liệt yêu cầu thiếu niên này đến bên cạnh mình, cái đó có lẽ là thích đi, sau đó phát hiện Bạch Mạc giống như Bạch Hiểu mặc nữ trang, tâm bị dao động cứ thế bị mê hoặc, thế nhưng lại đem bảo bối vừa ngon miệng lại vừa chọc người triu mến như thế lẳng lẽ đưa vào góc tối, cũng không trao cho ai, rồi lại thương tổn hắn thật sâu.

Bạch Hiểu bị đôi mắt thâm tình của Lâu Uyên dụ dỗ, liền nở nụ cười, thấp giọng đáp lại nói: “Kia... Ta cũng... Yêu..”

“Cái gì?” Lâu Uyên khiêu mi, hỏi.

Bạch Hiểu kéo chăn qua, đem mình bọc lại thành cái bánh chưng rồi nói: “Không nghe được thì quên đi.”

Thanh Long Vương giả vờ giận nói: “Nương tử thật sự là càng ngày càng lớn mật”.

“Ngươi đã đồng ý không gọi ta như thế!” Bạch Hiểu nổi giận xốc chăn lên, nói.

“Ta chưa nói qua là sẽ không gọi nương tử.” Lâu Uyên như hổ đói bổ nhào tới dê con, bắt lấy cơ hội ôm Bạch Hiểu vào lòng, liếm hai má người yêu, ngọn lửa *** lại bốc cháy lên.

“Lâu Uyên..... Ngươi!”

Sau đó, Bạch Hiểu cũng không có khí lực để tranh luận về vấn đề xưng hô, chỉ là vì đoàn tụ sum vầy, đêm xuân ngắn ngủi.

Thế nhưng, ngay lúc Bạch Hiểu mệt mỏi, mệt mỏi ngủ say, Lâu Uyên lén lút đem quang cầu trong đêm đen sáng ngời như bình minh, bỏ vào trong miệng người yêu.

Vong: Ăn ăn

Ki: *đưa cá cho Vong*

9. Chương 9: Long Thê: Tam

Long Thê: tam

Cho đến bây giờ, Bạch Hiểu vẫn không biết Lâu Uyên rốt cuộc dùng biện pháp thuyết phục gì khiến cha mẹ y vốn kiên quyết tuân theo luật lệ có sẵn, cùng hàng nghìn hàng vạn các thần tử chịu tới đón một nam nhân làm vương hậu.

Lúc Bạch Hiểu tỉnh lại cũng không thấy xuất hiện cảm giác dinh dính cùng đau đớn như trong tưởng tượng, nếu trừ ra cảm giác nửa người dưới nóng rực cùng địa phương nào đó bị sử dụng quá độ có cảm giác trống rỗng, thì đây là một buổi sáng sớm vô cùng tốt đẹp. Chẳng lẽ chính mình có năng lực thích ứng mạnh mẽ? Bạch Hiểu mặt đỏ lên khi nghĩ đến chuyện đó.

Nắng sớm chiếu vào bên giường, cùng với người yêu ngủ say giấc. Bạch Hiểu nghiêng đầu nhìn tia nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt Lâu Uyên. Cái mũi thẳng, khuôn mặt sắc xảo cùng với cơ thể hoàn mỹ. Còn có đôi mắt khi mở to khiến tâm người rung động. Nếu đây là một giấc mộng thì đừng để cho ta tỉnh lại. Bạch Hiểu yên lặng, cầu nguyện. Y đang mơ mộng thì bị người phía sau ôm lấy, ***g ngực cường tráng, cùng thân nhiệt nóng như lửa lập tức dán sát lại, “Suy nghĩ gì vậy?” Quân vương ngủ say, khẽ hôn cổ Bạch Hiểu, hô hấp ấm áp xuyên qua lỗ chân lông thấm thấu đến da thịt.”Ta...” Bạch Hiểu hơi hơi mở miệng, liền bị thanh âm ngoài cửa đánh gãy.

“Thỉnh Bệ hạ cùng vương hậu. Quốc sư có việc cần gặp.” Tiểu thị vệ cố gắng đứng thẳng người ở ngoài cửa, nơm nớp lo sợ hô lên. Trong lòng cũng rất tức tối, quốc sư cũng thật là, nhìn bệ hạ hôm qua vội vàng vàng ôm vương hậu trở về cung liền biết không thể quá rầy, mạo phạm một chút là mạng nhỏ của mình đi tong! Quả thật quá xấu xa mà!

Lâu Uyên nghe được âm thanh, sắc mặt liền đen một tầng, cảnh tượng gia đình vốn ấm áp bị phá hủy, khi long vương nổi giận, hậu quả phi thường nghiêm trọng. Bàn tay lạnh lẽo từ từ đưa lên, Bạch Hiểu chú ý tới sự tàn bạo của Lâu Uyên luôn hi vọng vô thường, phát ra toàn thân thì khuyên nhủ: “Quên đi, nói không chừng có chuyện quan trọng?”

Sự tàn bạo đang tăng vọt nhờ vào lời nói chậm rãi tiêu tán đi, Lâu Uyên lẳng lặng nhìn Bạch Hiểu, y dường như được ánh nắng sáng sớm bao phủ toàn thân, cảm giác vô cùng nhu hòa tốt đẹp. Đây mới là người khuyhnh quốc khuyhnh thành thuộc về mình.

Tiểu thị vệ ở ngoài cửa, đợi lúc lâu nuốt nuốt nước miếng vừa định chuẩn bị la to một tiếng nữa thì cánh cửa xa xa ‘soạt’ một tiếng, mở ra, Bạch Hiểu mặc một bộ trường bào màu xanh xuất hiện trong tầm mắt tiểu thị vệ, mái tóc màu bạc chỉ dùng một sợi dây cột lên, càng làm nổi bật thêm làn da hoàn mỹ như ngọc, cũng không phấn son trang điểm, một vẻ đẹp làm người ta kinh động, tiểu thị vệ sớm nghe nói Thanh long Vương cưới một thị vệ giống như mình nhưng thật không ngờ... Là một người cao quý thanh lệ như thế.

Tiểu thị vệ duy trì biểu tình há to miệng, đột nhiên cảm thấy độ ẩm chợt giảm xuống, từng cơn gió đen thổi đến. Mất một lúc thất thần, khi nhìn lại thì thấy Thanh long vương bị mây đen bao phủ, đang nhìn mình, Lâu Uyên liền ôm chặt lấy Bạch Hiểu, đi ngang qua bên cạnh tiểu thị vệ, dùng thanh âm chỉ có hai người nói nhỏ mới có thể nghe được: “Cẩn thận cái đầu của người.”

Mây đen ầm ầm nổi lên, che kín không trung, tiếng sấm vang lên một trận, tiểu thị vệ bị dọa, thân thể mềm nhũn té trên mặt đất, mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo.

“Có chuyện gì?” Lâu Uyên không kiên nhẫn, hướng người đang ngồi nhàn hạ trên ghế, uống trà, nói rằng có chuyện gấp muốn gặp mình, hỏi.

Lâu Thanh đứng lên, khom người nói: “Bệ hạ, vương hậu.”

Bạch Hiểu dù sao cũng làm thị vệ bên người Lâu Uyên hai năm, cho nên cũng quen thuộc với Lâu Thanh. Hắn giống như đại ca ca chiếu cố y, chỉ là thân phận hiện tại khiến cho người ta xấu hổ, đỏ mặt.

Mây đen ầm ầm lại nổi lên bao phủ phía trên nơi này. Lâu Thanh phì cười nhìn Bạch Hiểu nói: “Mẫu hậu cùng phụ hoàng có việc muốn gặp vương hậu.” Vừa nói vừa lườm Lâu Uyên.

Bạch Hiểu nhỏ giọng nói: “Quốc sư không cần đa lễ. Gọi Bạch Hiểu được rồi. Trong lòng lại có chút không yên. Đây là vợ xấu phải gặp cha mẹ chồng sao???”

Lâu Thanh: “Không dám không dám”.

Lâu Uyên: “Hừ.”

Bạch Hiểu nhìn Lâu Uyên, Lâu Uyên gật đầu đáp ứng, vốn định làm yên lòng Bạch Hiểu nhưng nhìn đến vẻ mặt Lâu Thanh như đang muốn xem kịch vui, đành phải ầm ức nhìn Bạch Hiểu rời đi.

“Tốt, nói chính sự đi.” Lâu Uyên phát nhẹ trường bào ngồi xuống.

Để Bạch Hiếu rời đi, nhất định là có chuyện, Lâu Uyên buồn bực liếc mắt một cái về hướng y vừa mới ly khai.

“Ma giới gây rối.” Lâu Thanh cũng không muốn làm cho đại bạo long nổi điên, liền nói.

Lâu Uyên khiêu mày kiêu: “Thì sao?”

Lâu Thanh: “Làm quân vương mà nói ra như thế, phải chăng không muốn phụ trách nhưng vương hậu thì lại không nghĩ như vậy.”

Lâu Uyên: “Ngươi..” Chậm chậm kiềm chế hành động, giọng nói dường như thả lỏng một chút, hỏi: ” Thời điểm khi nào.”

Lâu Thanh: “Trong vòng ba tháng trở lại đây.”

Lâu Uyên trong lòng: “Còn ba tháng, giờ ngươi nói cái mao a!” Mặt không chút thay đổi, đứng lên nói: “Ta biết rồi, còn gì nữa không?”

Lâu Thanh lại giả giọng điệu trêu tức: “Không dám quấy nhiễu thánh giá.”

Lâu Uyên phát tay hừ lạnh một tiếng, đi đến nơi Bạch Hiếu vừa rời khỏi.

Lâu Thanh nhìn bộ dáng Thanh Long Vương cường tráng giả bộ bình tĩnh, lăm bầm lâu bầu nói: “Ca ca, rốt cuộc ngươi cũng có một ngày như thế.”

10. Chương 10: Long Thê: Tứ

Long Thê: tứ

Bạch Hiếu như người vợ xấu thấy cha mẹ chồng mới biết mình lo lắng dư thừa, bởi vì hai vị lão giả chính là vẻ mặt hiền lành cười tủm tỉm nhìn bụng của mình, lại hòa ái dễ gần, còn tặng một đồng lớn truyền gia chi bảo còn có rất nhiều rất nhiều vật phẩm bổ dưỡng, vừa mới tạm biệt hai lão Long Vương liền nhìn thấy Lâu Uyên, đã biết vừa mới đi đến.

“Không có chuyện gì chứ?” Lâu Uyên ôm lấy Bạch Hiếu hỏi, đôi mắt màu xanh tràn ngập thân thiết.

“Không có gì, chính là tặng thiệt nhiều vật phẩm bổ dưỡng, ngươi cùng với hắn đã nói chuyện gì?” Bạch Hiếu ngẩng đầu hỏi.

“ Không có gì, cái gì cũng chưa nói.” Lâu Uyên bày ra bộ mặt cương thi nói.

Nói rằng Lâu Thanh nhắc nhở hắn, Lâu Uyên còn cảm thấy dư thừa, bởi vì Thanh Long Vương quá cường đại hơn nữa lại hết sức tự phụ. (lời thuyết minh: Thanh Long vượt vượt lông mao hừ lạnh một tiếng).

“Nghe nói Thanh long vương rõ ràng là ban ngày lại đem vương hậu ôm vào tắm cung”.

“A, tối hôm qua bọn họ làm mãi cho đến sáng”.

“Vương chúng ta thật tinh lực hơn người”.

“Ta cũng nghĩ vậy. Luôn thấy trên cổ vương hậu có thiệt nhiều dấu vết bị cắn”.

“....”Bạch Hiếu đen mặt đứng ở phía sau cây cột, nghe nội dung cuộc trò chuyện tán gẫu của thị tỳ có chút nhàn rồi cùng tiểu thị vệ mà hốt hoảng.

Bạch Hiếu đỡ lấy thắt lưng tê dại lén lút rời đi, mấy ngày này Lâu Uyên quả thực giống như mãnh thú xông chông, bất luận ban ngày hay ban đêm chỉ cần có thời gian sẽ điên cuồng, xâm phạm hắn. Toàn thân còn có địa phương cảm thấy thẹn đó đều có dấu vết để lại, thời khắc bắt đầu lửa nóng bùng lên, như nhắc nhở hắn. Hai người có bao nhiêu hoang đường khi thân thể giao triền. Trước kia sao không phát hiện loại ôn nhu khí khái này, còn có lời nói cực nóng. Đôi mắt làm tim người ta đập nhanh. Bạch Hiếu che mặt không biết là mừng hay lo lắng liền đánh trúng người đi tới.

“Tiểu Bạch Hiếu!”

Bạch Hiếu được đỡ lấy, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, đúng là Bạch Hổ Vương Mạnh Thanh, thời điểm Bạch Hiếu ở bên người Lâu Uyên làm thị vệ thì Mạnh Thanh tuổi còn trẻ, đã biết mình đạt được ngôi vị thái tử, Bạch Hổ Vương đời trước là một kẻ vô cùng phong lưu, có rất nhiều thê thiếp, càng không lo không có người nối dõi, Mạnh Thanh thống hận phụ thân đối với mẫu thân bạc tình, khi hắn còn bé, hai người sống vô cùng tốt, Mạnh Thanh thề rằng: cuộc đời này chỉ cầm tay duy nhất một người, vô luận có làm vương đi chăng nữa. Lúc ấy Bạch Hiếu xúc động sâu sắc, lại qua một năm, Mạnh Thanh nhắc lại lời thề này, hướng Bạch Hiếu biểu hiện tâm ý. Nhưng, ngày đó Bạch Hiếu còn chưa đáp lại, thì đã bị tuyển làm thị vệ bên người Thanh long vương Lâu Uyên mà vừa thấy Lâu Uyên, liền nhất kiến chung tình. Tuy rằng đã cự tuyệt uyển chuyển với Mạnh Thanh, nhưng Mạnh Thanh cũng không nhụt chí: “Đợi ta lên làm quân vương, ta nhất định sẽ cưới người làm vương hậu.”

Thời gian trôi qua, hoàn cảnh cũng thay đổi, thật không ngờ lúc gặp được Mạnh Thanh. Thì y đã là....

“Mạnh Thanh” chuyện lúc còn nhỏ không sao kể hết nhưng Bạch Hiếu cũng cực kì vui vẻ cùng hắn chơi đùa, dù sao cũng là người thiết tình đối đãi với mình.

“Lâu Uyên rất đáng giận, ta căn bản là không biết hai người các người lại giấu ta lập gia đình!” Mạnh Thanh một phen nước mắt, nước mũi, tiến tới ôm lấy Bạch Hiếu.

“Ôi chao? Lại còn giấu nữa chứ?” Mạnh Thanh vẫn giống như trước đây, ngôn ngữ không có kị, hoạt bát sáng sủa. Không giống người kia... Không có việc gì liền mây đen cuộn cuộn.

“Năm đó người bị đưa vào Thanh Long cung, ta có đi tìm người, Lâu Uyên liền đem ta nhốt lại còn cảnh cáo ta không được đến nữa. Gia hỏa kia, lúc trước pháp lực cao cường, ta cũng đánh nhưng đánh không lại, ai ngờ! Người căn bản phải là của ta.” Mạnh Thanh than thở uly khuất.

“Ta thật sự không biết, Lâu Uyên còn làm chuyện này nữa hả?” Bạch Hiếu ghen hòng nhìn trần trời.

Mạnh Thanh vẻ mặt oán giận: “Gia hỏa kia, tâm cơ rất sâu! Biết rất rõ là ta thích người. Vào ngày đại hôn của các người thì ta đang ở nhân giới, lúc ta nhận được tin tức thì đã là vài ngày sau đó, gia hỏa kia thế nhưng đã muốn...”. Hình dáng thiếu niên còn chưa biến mất, khuôn mặt ngây ngô, hình như tất cả cũng không thay đổi quá nhiều, Mạnh Thanh nhăn cái mũi hồng hồng đáng yêu, làm ra một bộ dáng thâm tình chân thành khiến Bạch Hiếu thực sự không biết nói gì.

“Người... Lại thử ôm chặt chút nữa cho ta xem”. Mây đen khổng lồ cuộn cuộn bay đến, nam nhân mặc trường bào màu đen từ xa xa chậm rãi đi tới, “Sương nguyệt” nam nhân hét lớn một tiếng, ánh sáng cực lớn trong tay hóa thành ngân long, rít gào bay đến, Mạnh Thanh kinh hãi sợ thương tổn đến Bạch Hiếu, mạnh mẽ đẩy y sang một bên, lại không phát hiện ngân long nhắm thẳng vào ốt mình.

“Lâu Uyên, dừng tay” Bạch Hiếu vội vàng, kêu lên.

Ngân long giống như nghe được mệnh lệnh mà phanh tốc độ lại, cách cái ốt Mạnh Thanh còn một tấc thì ngừng lại.

Mạnh Thanh dù sao tu vi cũng không đủ, mặc dù đã trưởng thành không ít nhưng bị một chiêu này khiến hắn chấn động, nhất thời lui về sau cùng cảm giận ngút trời, rồi mới khóc lớn bỏ nhào về phía Bạch Hiếu, ánh mắt ướt sũng đáng thương hề hề nhìn y tìm kiếm sự che chở, Bạch Hiếu bất đắc dĩ, vuốt ve đầu Mạnh Thanh, quay đầu nhìn thoáng qua Lâu Uyên, mây đen càng thêm dày đặc, một màn nháo nhào tại đây dần hạ xuống. Mạnh Thanh sẽ bị giết chết. Mới vừa suy nghĩ một chút, ngân long bị bắt trở về bàn tay nam nhân biến thành một thanh kiếm.

Bạch Hiếu đem hổ bảo bối Mạnh Thanh trấn an một lát lại thì thăm vài phần, khuyên bảo rời đi, khiến hắn vừa đi vừa quay đầu lại nhìn.

Nam nhân âm trầm, nhìn Mạnh Thanh liếc mắt một cái, còn bị tiểu tử ngốc kia liếc mắt lại rồi trừng mắt, nam nhân nổi gân xanh nhưng vẫn xoay người rời đi.

“Lâu Uyên!” Bạch Hiếu đứng tại chỗ hô lên.

Bước chân nam nhân vẫn tiến về phía trước, cũng không bước thiếu đi nửa phần.

“Nam nhân này thật sự yêu mình”. Có một loại cảm tình lệt núng doanh tròng (nước mắt vui mừng) hướng về người phía trước rơi xuống, Bạch Hiểu chạy đến, gắt gao ôm lấy tấm lưng chắc chắn của nam nhân.

Nam nhân cứng đờ, giơ tay lên, thanh kiếm trên tay hóa thành sương khói, xoay người ôm lấy Bạch Hiểu. Cánh tay kín không kẽ hở bao bọc lấy Bạch Hiểu.

Cho dù những tính toán trong lòng ta giống như biển cả, tính tình hỉ nộ vô thường, thì sao chứ. Ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào người.

Tâm ma tâm kế đều do tâm sinh. Bạch Hiểu, tâm của ta cũng như thế.

11. Chương 11: Long Thê: Ngũ

Long Thê: ngũ

“Ha a.... Đứng.... Chờ đã...” Bạch Hiểu bị Lâu Uyên ôm ở trên bàn, trường sam bị cởi ra, trượt xuống dưới ngực, lộ ra đường cong xinh đẹp, mái tóc dài màu bạc uốn lượn kề sát tấm lưng tuyết trắng, bàn tay to lớn của Lâu Uyên xoa nắn làn da vô cùng trơn nhẵn, đôi môi nóng bỏng gặm cắn ngực Bạch Hiểu tới lui, để lại từng dấu vết như đóa hoa mai, bàn tay kia thì dính dầu bôi trơn, thâm nhập vào hậu huyệt khô khốc khép chặt, “Lâu Uyên...Người... Còn đang sinh... khí sao? A ...ô.” Hai tay Bạch Hiểu ôm lấy đầu Lâu Uyên dần dần trượt xuống dưới, ngón tay Lâu Uyên luồn vào giữa mái tóc màu bạc của Bạch Hiểu, sáp nhập hậu huyệt, bàn tay to lớn trượt xuống nhu lộng ngọc hành của Bạch Hiểu, bất luận thân thể giao triền bao nhiêu lần, xúc cảm khi ma sát mang đến đều làm cho Bạch Hiểu cảm thấy thẹn không thôi.

“Ta cũng..... giúp người...” Hai má Bạch Hiểu đỏ lên, cúi xuống nhìn Lâu Uyên nhẩn nại, đầu đầy mồ hôi.

Ai ngờ, Lâu Uyên ngồi xổm người xuống, đem đùi Bạch Hiểu quang lỏa nâng lên, đặt trên bả vai rộng lớn, cầm lấy dục vọng đã bắt đầu lặng lẽ nhếch lên, được một lúc, Bạch Hiểu thậm chí có thể từ ánh mắt nhìn chăm chú, không tha kia, cảm nhận được hô hấp phun ra chỗ dục vọng nóng rực, Bạch Hiểu khó nhịn, thân mình rụt lui về sau: “Người.... Không nên nhìn...” Ngọc hành tựa hồ giống như chủ nhân nó cũng cúi đầu ngượng ngùng, Lâu Uyên không khỏi cười nhẹ một tiếng, thè lưỡi liếm rồi cắn cắn đùi Bạch Hiểu một chút, “Ngô.... Người.... Rốt cuộc...” Bạch Hiểu kinh hãi thở hổn hển một tiếng, dưới tình huống không hề phòng bị, Lâu Uyên liền một hơi ngậm lấy dục vọng ngượng ngùng của Bạch Hiểu.

“Không...” Vừa mới tiến vào khoang miệng ẩm ướt nóng bỏng, bụng dưới Bạch Hiểu nóng lên liền bắn ra ngọc dịch. Các ngón chân trơn nhẵn, co quắp đều đứng thẳng lên..... Trước đó, Lâu Uyên chưa bao giờ làm chuyện như vậy, đây giống như là một loại giải thích biến thành yêu say đắm, mà chủ nhân cũng là đương kim long vương. Bạch Hiểu quả thực không thể tin tưởng loại cảm xúc nóng bỏng này, đầu lưỡi linh hoạt kích động mỗi một giác quan trên người Bạch Hiểu, “Lâu Uyên..... Đứng.... Rất bẩn...” Bạch Hiểu toàn thân giống như tôm luộc, liền mạng đem mái tóc màu bạc của Lâu Uyên kéo tới, một cánh tay kéo ngang khuôn mặt, muốn tìm khe hở tiến vào.

Lâu Uyên chưa bao giờ làm việc này mà cũng chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ là nhìn thấy Bạch Hiểu động tình, vận vẹo vòng eo mảnh khảnh, trên đôi má trắng nõn nhiễm một màu đỏ ửng mị hoặc liền nhịn không được, muốn nhìn thấy càng nhiều vẻ mặt khác nhau chỉ thuộc về riêng mình, ngọc hành của Bạch Hiểu nhìn như thể nào cũng đáng yêu, cứ đồ bưng bưng, Lâu Uyên biến hóa ra lưỡi rồng đem toàn bộ dục vọng của Bạch Hiểu quần lấy buột chặt.

Ngón tay xâm nhập hậu huyệt cũng không trì hoãn việc khuếch trương, mật huyệt màu sắc như hoa tường vi co rút liên tục, ngón tay bôi thuốc mỡ thuận tiện trườn sáp, dính đầy cả nếp nhăn đóa hoa, cái mông tuyết trắng cũng ướt sũng một mảnh, mà còn chủ động tiết ra mật dịch. Đầu lưỡi Lâu Uyên đột nhiên dùng sức xoắn chặt dục vọng run rẩy của Bạch Hiểu.

”A.....” Bạch Hiểu thét chói tai, chất lỏng trong suốt liền bắn hết ra ngoài... Lâu Uyên buông ngọc hành bị đùa bỡn đã lâu ra, nếp nhăn đóa hoa co rút lại càng cắn nuốt ác liệt, đưa tay sửa sang lại khuôn mặt Bạch Hiểu từ lâu nước mắt đã rơi đầy mặt, bị tóc che khuất.

Lâu Uyên đem nước mắt từng chút từng chút một, liếm sạch sẽ, nước mắt trượt xuống giống như bảo thạch tuyệt mỹ chói mắt, đôi mắt Bạch Hiểu đỏ bừng, mở to trừng trừng Lâu Uyên, một đôi mắt quật cường khiến người ta muốn khi dễ.

“Thoải mái sao?” Lâu Uyên quý mị, liếm liếm khoe miệng còn dính đầy chất lỏng màu trắng của Bạch Hiểu. Bạch Hiểu giống như bị sặc, trợn to hai mắt, lui về sau, cắn cắn môi dưới, bỏ qua biểu cảm hiện tại.

“Uhm? Nói cho ta biết” Ngón tay Lâu Uyên còn lưu lại trong hậu huyệt Bạch Hiểu, đột nhiên mạnh mẽ đâm vào.

“Uhm a.....” Bạch Hiểu bị lửa trong người thiêu đốt: hỏa hoạn đốt tới ý thức mơ hồ, bên trong vách tường lập tức thuận theo, dường như cắn nuốt ngón tay hướng vào phía trong.

“Hiện tại, đáp án thế nào?” Lâu Uyên cúi xuống. Nhẹ nhàng hôn khuôn mặt đỏ bừng của Bạch Hiểu.

“Ồ...” Bạch Hiểu che mặt, nước mắt thật nhỏ theo khe hở giữa các ngón tay thon dài chảy ra, “Thoải.. mái..., người còn muốn.... như thế nào....” Bạch Hiểu cam chịu, buông tay ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng của Lâu Uyên.

Đồng tử mang màu ngọc lưu ly vô cùng yếu ớt... Bạch Hiểu ngồi thẳng nửa người trên cánh tay ôm lấy bả vai cường tráng của Lâu Uyên, rồi trả lại bằng cách cắn cắn vành tai, giọng nói đứt quãng: “.... Tiến... Đến.. Không được khi dễ ta.... Ngô...”

Lâu Uyên nghe được toàn thân tê dại, gương mặt múa vuốt vốn đang rít gào nhẫn nại thì dục vọng liền nổ mạnh, sao có thể chống lại giọng nói khiêu khích, ngưỡng ngưỡng của người này cơ chứ.

Đôi mắt Lâu Uyên vốn trầm lặng nay lại càng thêm đen tối vài phần, ôm lấy Bạch Hiểu còn nằm một nửa ở trên bàn, đi tới chỗ giường, đem Bạch Hiểu đặt trên đùi mình, xoay lưng dựa vào hắn, một tay gỡ bỏ y bào, rơi xuống bên người Bạch Hiểu, nói mờ ám: “Người cũng đừng có hối hận... Mở cái miệng ướt át, tuyết trắng của Bạch Hiểu ra, đem dục vọng tràn ngập đâm vào.”

“A...” Bạch Hiểu đem thân mình dựa vào phía sau, vật cứng trong cơ thể đâm rất sâu.”Ngô.....” Lâu Uyên cúi đầu cùng người yêu hôn môi, ngăn chặn rên rỉ chưa kịp kêu lên.

Hai cánh tay Lâu Uyên đỡ lấy đùi Bạch Hiểu, hướng sang hai bên kéo ra, để mình có thể tiến càng sâu vào mật huyệt hút hồn kia.

“Ha..... Ha a.... Uyên...” Hai người hôn nhau say mê, lúc sau tách ra còn có sợi chỉ bạc, Lâu Uyên liếm vào trong miệng rồi lại quấn lấy tiếp tục.

Dục vọng Bạch Hiểu chậm rãi nhếch lên. Tiếp nhận sự tấn công như vũ bão của Lâu Uyên mà lay động run rẩy... Tốc độ của Lâu Uyên ngày một tăng nhanh, mỗi một lần đều đâm vào giữa hoa tâm, Bạch Hiểu mỗi bị đâm liền xiết chặt cơ môn, xiết chặt toàn thân, đè ép vũ khí nóng bỏng vô cùng lớn kia trong cơ thể.

“Uhm...” Lâu Uyên bị kẹp đến thoải mái, gầm nhẹ một cái, ôm lấy Bạch Hiểu khiến cho toàn bộ tiểu long rời khỏi dũng đạo, chỉ chừa cái đầu thô to tròn trịa chỗ huyệt khẩu, toàn bộ dũng đạo bị mở rộng ra, mật dịch mang theo thuốc mỡ cực nóng chảy ra, hai tay thả xuống, đem Bạch Hiểu hướng đến dục vọng của mình hung hăng đè xuống.

“Ta..... Không được... A a a.... Uyên.” Ngón tay Bạch Hiểu trắng bệch hướng về phía sau Lâu Uyên kêu sợ hãi.

“Hiểu Hiểu.... Chúng ta... Cùng nhau... Ở bên trong người.... Thật thoải mái...” Lâu Uyên cúi đầu hôn cái cổ trắng như tuyết của Bạch Hiểu, gào thét nói.

Lông mao dính sát vào cái môn non mềm của Bạch Hiểu, thậm chí huyệt khẩu còn mang nó vào theo, Bạch Hiểu ngửa cổ về phía sau, bắn ra dịch trong suốt. Đồng thời bên trong vách tường xoắn chặt, mấp máy, dũng đạo càng không ngừng tham lam hút lấy một khắc khoái hoạt cuối cùng Vũ khí nóng bỏng chôn thật sâu trong cơ thể Bạch Hiểu, mang đến chất lỏng nóng rực, run rẩy phun trào.

“Ngô...” Bạch Hiểu nức nở. Mỗi một lần thân thể giao triền cũng giống như tận thế, sôi nổi dùng hết khí lực toàn thân.

“Ta yêu người..... Hiểu hiểu....” Long vương thâm tình, thấp giọng lắm lắm.

Ngoài cửa, chim quyên vỗ cánh, vui mừng kêu một tiếng. Đêm tối lặng lẽ tiến đến mang theo cước bộ mừng rỡ. Bên trong cánh cửa, màn trướng lưới xanh, hai người mái tóc màu bạc, giao triền cùng một chỗ, không chắc là bị lạnh mà phập phồng, chỉ nghe thấy âm thanh nam nhân thuần hậu vang lên: “Vừa rồi... Rất nóng vội.... Lần này ta sẽ làm thật tốt.”

“Uhm.... A a..... Hảo khôn nạn..... Lâu Uyên, được rồi....” Một bàn chân nhỏ trắng nõn đưa ra bên ngoài, ánh trắng tôn lên vẻ đẹp trắng không tỳ vết... Một bàn tay lớn đến bên giường sờ soạng một phen đem bàn chân nhỏ kéo quay về.

Tối nay, xuân sắc khôn cùng.

12. Chương 12: Long Thê: Lục

Long Thê: lục

Hai tháng trôi qua nhanh chóng, lại đến mùa xuân trăm hoa đua nở. Hàng năm, long tộc đều tổ chức đại hội săn bắn, các chi nhánh long tộc bất kể Thanh long hay Bạch long đều cùng tham dự.

Thanh long vương Lâu Uyên đối với việc này không mấy quan tâm nhưng Bạch Hiểu vì “Làm lụng vất vả” một ngày một đêm, xem đại hội lần này như kỳ nghỉ mát, cứ tung tăng mãi.

Lâu Uyên trưng ra vẻ mặt cương thi, mang theo người nhà tham dự khiến đại hội săn bắn lần này thêm vài phần náo nhiệt, Lâu Uyên của dĩ vãng đều đem chuyện này giao cho cấp dưới lo liệu, tình huống rần rắt đầu cũng vì thế mà xuất hiện nhiều lần.

“Vương, vương hậu.” Quần thần quỳ lạy, khấu lễ.

Thanh long vương Lâu Uyên mặc trường sam màu xanh, áo khoác màu đen cùng Bạch Hiểu mặc áo khoác màu trắng cùng nhau đồng hành cười giắc lộc (hươu) xuất hiện trong tầm mắt các tướng lĩnh khiến người khác được phen sáng tỏ.

Lâu Uyên ra lệnh một tiếng, đại hội săn bắn bắt đầu. Trong đại hội săn bắn, các thần tộc không cho phép được sử dụng pháp lực, chỉ có thể giống như nhân loại dựa vào đao tiễn cướp lấy con mồi, ai bắt được con mồi lớn nhất trong khoảng thời gian nhanh nhất là người đó thắng.

Bạch Hiểu hét lớn một tiếng, hai chân kẹp chặt, gấp rút gia nhập cuộc đua. Áo bào màu trắng bay lên, mái tóc dài mềm mượt buộc cao, làm Bạch Hiểu thoát nhìn hiên ngang anh liệt.

“Hiểu Hiểu...” Lâu Uyên bị bỏ lại, nhú mày quát, nhìn thân ảnh Bạch Hiểu càng lúc càng xa, cuối cùng đành ảo não đuổi theo.

Bạch Hiểu nhanh nhẹn rút mũi tên ra, kéo cung tên nhắm ngay vào đầu một con ngựa nhỏ đang chạy trốn, đây mới chính là y. Lâu Uyên đem Bạch Hiểu nhốt trong ***g sắt của mình, không muốn để cho bất luận kẻ nào thấy y, vô luận là khuôn mặt tuấn mỹ hay thân thủ mạnh mẽ, mái tóc dài màu bạc bay theo gió lay động trong không trung, vẽ nên cảnh tượng rơi quất mãnh liệt. Cơ hồ, mũi tên xuyên trúng tim, toàn bộ mũi tên không có vào sâu trong tim con ngựa nhỏ nhưng nó cũng không còn đủ khí lực để chạy trốn. Bạch Hiểu quay đầu lại nhìn người kia thật sâu, Lâu Uyên cũng đang nhìn hắn chăm chú, đối diện nhau mỉm cười rạng rỡ, Bạch Hiểu giống như một đóa hoa kiều ngạo, vươn mình đón gió.

Đây là đóa hoa của ta. Lâu Uyên kẹp chặt giắc lộc, chạy đến chỗ Bạch Hiểu. Y là điểm đến trong lòng Lâu Uyên, trên khuôn mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng nở nụ cười, lại thấy thân ảnh màu trắng xa xa kia, thoáng lung lay rồi bất ngờ ngã xuống. Tươi cười hoàn toàn biến mất.

“Hiểu Hiểu!”

Bên trong Khôn Cực cung

“Bệ hạ, người thật hồ đồ. Ta đã giải thích, mà người còn đem nửa viên long châu của mình” Lâu Thanh khoanh tay nhìn Lâu Uyên âm trầm.

“Ít nói nhảm, rốt cuộc là chuyện gì, là hai viên long châu tương khắc?” Lâu Uyên hận không thể đem cái ly cầm trong tay bóp nát, lúc một khắc kia nhìn thấy Bạch Hiểu rơi xuống, trái tim hắn như dừng đập. Nếu chủ nhân long châu không ý thức bảo vệ mình thì long châu liền không có tác dụng bảo hộ. Từ trên người giác lộ trường thành cao lớn, ngã xuống. Hậu quả thật không dám tưởng tượng.

“Ha ha, bộ hạ ắt phải lo lắng vấn đề long châu tương khắc này, dù sao cũng đều là long tộc. Chuyện vương hậu té xỉu. Kỳ thật là..” Trên gương mặt ôn nhu của Lâu Thanh mang theo chút giảo hoạt.

“Lâu Thanh!”. Lâu Uyên quát lớn, hắn thật muốn biến thành cự long cắn rụng đầu người này. Không ngờ lại đánh thức Bạch Hiểu đang trong mộng.

“Hiểu Hiểu”. Lâu Uyên vén bức màn rộng lên, để Bạch Hiểu dựa vào ngực mình, tỏ ra bộ dáng “Phu quân”.

“Ta sao lại ở trong này?” Bạch Hiểu sờ sờ đầu, vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn.

“Người”. Lâu Uyên vừa mới chuẩn bị trả lời. Lâu Thanh một bên lại nói: “Thanh long tộc chúng ta sắp nghênh đón tiểu Long Vương đó. Ít nhiều cũng nhờ bộ hạ ngày đêm cày cấy.”

Lâu Uyên cũng không chú ý đến lời nói trào phúng của Lâu Thanh: “Ý người là.....”

Lâu Thanh gật gật đầu.

Bạch Hiểu đỏ mặt khó có thể tin nói: “Không có khả năng. Ta sao một chút cảm giác cũng không có.”

Lâu Thanh xoay người một bên, thu thập hòm thuốc, vừa nói: “Dù sao cũng là nam tử. Chỉ sợ không giống với bệnh trạng của nữ tử, tiểu long vương ở trong cơ thể mẹ hấp thu dinh dưỡng sẽ không đợi đến mười tháng mới sinh ra, sau năm tháng thì quyền chủ động sẽ do tiểu long vương nắm giữ trong tay, tùy thời có thể thoát ly cơ thể mẹ. Bộ hạ tốt nhất đừng cho vương hậu quá mức “làm lụng vất vả”. Bởi vì vương hậu đã có thai ba tháng.” Sau khi Lâu Thanh nhấn mạnh “Làm lụng vất vả” liền chạy trốn nhanh như chớp.

“Người.....” Lâu Uyên thối rầu, trừng mắt nhìn bóng dáng Lâu Thanh chạy trốn.

Bạch Hiểu kéo Lâu Uyên, hai người đối diện thật lâu. Bạch Hiểu đỏ mặt hỏi: “Nếu ta không thể sinh con, ta vẫn có thể ở bên cạnh người sao?”

Lâu Uyên nhìn thẳng Bạch Hiểu: “Ta không để ý đến ánh mắt của người khác.

Người nếu là người ta yêu nhất vô luận là kẻ nào nói cái gì ta cũng đều yêu người. Nếu không thương thì sẽ không thương. Người còn không rõ sao?”

Đúng vậy, Thanh long vương Lâu Uyên đâu để ý đến ánh mắt của người khác, quyết định đều là chân thật, đáng tin hướng chi cảm tình người nam nhân tự phụ cường đại này đối với y lại nồng hậu mà sâu sắc. Không thương thì dứt khoát không yêu mà yêu thì chính là vào nơi nước sôi lửa bỏng, Bạch Hiểu đem đầu vùi vào bên trong cánh tay Lâu Uyên, một tay kéo bàn tay to lớn của Lâu Uyên đặt trên bụng còn chưa to lên, nhắm mắt lại mỉm cười, hưởng thụ sự yên lặng thuộc về hai người.

Tin vui ở long tộc nhanh chóng được truyền khắp nơi. Thanh long vương bắt đầu dĩ ở hậu hỏa viên tổ chức lễ mừng nho nhỏ bên trong gia tộc.

Bạch Hiểu lại đen mặt khi nghe hai thị tỳ trốn bên trong chòi nghỉ mát nhỏ giọng nói chuyện.

“Vương hậu mới hai ba tháng liền mang thai long nhi. Thật sự là.. Rõ ràng hai tháng trước mới cử hành hôn lễ.

“Long vương quá cường đại.”

Đúng vậy nha.”

” Vẫn là kẻ xướng người họa!” Bạch Hiểu đen mặt, chậm rãi trở về hỏa viên, liền nhìn thấy phụ mẫu của mình ngồi ở phía trên chính đường.

“Cha, nương.” Nhiều tháng không thấy cha mẹ, Bạch Hiểu liền chạy qua, vui vẻ ôm lấy phụ mẫu.

Bạch mẫu sững nịch nhìn Bạch Hiểu, sờ sờ mặt cùng hai má: “Béo lên rất nhiều nha, xem ra bệ hạ đối với người tốt lắm. Chúng ta cũng an tâm rồi.”

Bạch phụ vẫn không thể chấp nhận việc mình nuôi đứa con cao lớn như thế lại đi làm vợ người khác, tuy rằng này người khác là long vương. Bởi vậy cũng phải hừ lạnh một chút.

Bạch Hiểu áy náy, kéo góc áo phụ thân, kêu một tiếng: “Cha.”

Bạch mẫu kéo Bạch Hiểu, túm lấy tay Bạch Hiểu đặt trong lòng bàn tay mình nói: “Đừng để ý tới cha người, ông ấy vẫn thường quái gở vậy đó. Lúc nghe được người mang thai cũng chẳng vui vẻ nhiều. Ồi chao, nói đến đây. Bệ hạ biết như thế nào?”

Bạch Hiểu không thể tưởng tượng được mẫu thân lại lạc quan như thế, vành tai đỏ rực: “Hắn đi tìm quốc sư, để hỏi.”

Bạch mẫu an tâm, vỗ vỗ tay Bạch Hiểu, vẻ mặt hiền lành nhìn đứa con nhà mình lại chột chột cánh tay Bạch phụ đứng một bên. Trong lòng nghĩ: thật sự muốn ôm tôn tử nha.

Đúng lúc người một nhà đang hoà thuận vui vẻ thì xa xa lại truyền đến tiếng động lớn huyền ảo, tiếng thét chói tai càng ngày càng gần. Lâu Uyên đem toàn bộ hộ vệ điều đến bên người Bạch Hiểu phòng bị bất trắc. Bốn mươi hai hộ vệ mặc áo xanh đều phi thân tới trước, năm nam nhân mặc áo xanh ở giữa, hét lớn một tiếng: “Bảo hộ vương hậu cùng với tân khách”. Những hộ vệ khác rút kiếm ra đem chính đường làm thành một vòng kín không kẽ hở.

” Xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch mẫu bất an hỏi.

“Con tới trước xem thử.” Bạch Hiểu trở lại trấn an mẫu thân nói.

“Ồồồ, người hiện tại đang mang thai còn lỗ mãng như thế!” Bạch phụ một bên yên lặng quan sát thế cục, trợn mắt nhìn.

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng. Đợi long vương đến phía trước còn có cha người, dầu gì cũng là người từng trải”. Bạch mẫu nói tiếp.

Tiếng thét chói tai càng ngày càng gần, các tân khách long tộc ở hoa viên thấp thỏm lo âu, xôn xao đứng lên. Hộ vệ cảnh giác chú ý tình huống bốn phía.

Nhưng không có phát hiện trong góc có đóa hoa quỳnh đang sinh trưởng dần dần biến thành màu đỏ thẫm yêu dã, bên trong đóa hoa chậm rãi mở ra một loạt răng cưa thật dài, đóa hoa vặn vẹo uốn éo, thân cây toát ra những chiếc móng vuốt găm ghềnh dữ tợn muốn ăn thịt người, từ một đóa biến thành 5 đóa, 10 đóa, vặn vẹo một lúc liền thành một đàn, thừa lúc mọi người ko chú ý, trong nháy mắt, bắt đầu quán lấy mắt cá chân mọi người, lúc mọi người kinh hãi phát giác thì bị tính khí của đóa hoa đâm thủng ngực, đóa hoa không có pháp lực, vì vậy long tộc không phát hiện ra.

Bạch Hiểu nhìn hậu viên hỗn loạn thành một đoàn, tận mắt nhìn long tộc vô tội bị vắt kiệt sinh lực hoặc bị đâm thủng ngực mà chết nhưng hộ vệ bên người lại bất động. Chỉ vì, Lâu Uyên đã nói qua, chỉ có tình thế cấp bách thì hết thấy lấy an toàn của mình là chính.

Bạch Hiểu thuận tay nhặt lên một thanh kiếm, từ hộ vệ bên người phi thân ra ngoài.

“Vương hậu!”

“Hiểu hiểu” phía sau truyền đến tiếng gào của hộ vệ cùng cha mẹ. Nhưng, Bạch Hiểu không thể bận tâm nhiều như vậy. Thân ảnh xẹt nhanh qua giống như thanh kiếm sắc bén, rất nhanh vung chuôi kiếm chặt đứt dây hoa quán trên thân thể mọi người, lại phát hiện dây hoa sau khi bị chém đứt lại tiếp tục tái sinh.

Hộ vệ ở phía sau cũng chạy lại, cuối cùng gia nhập trong chiến đấu.

Đó cũng không phải là biện pháp tốt, Bạch Hiểu trong lòng thầm nghĩ.”Sương nguyệt!” Ngân long mang màu xanh nhạt từ trong tay Bạch Hiểu biến hóa ra, bay lượn rít gào trên không trung, công kích đến mỗi

đóa hoa, ngân long tỏa ra hơi nước, mở hàm răng sắc bén cắn đứt thân hoa, long dịch mang theo pháp lực khiến cho toàn bộ đóa hoa vô lực, héo rũ xuống... Không thể tái sinh.

Hoa quỳnh yêu đã một đóa tiếp một đóa cùng nhau héo rũ, màu đỏ đậm tiên diễm chậm rãi biến thành màu đen như mực, hóa thành tro bụi phiêu tán.

Bạch Hiểu ngồi xổm người xuống nhặt bột phấn hoa quỳnh đã héo rũ trên mặt đất lên, xem xét một chút, lại không chú ý tới bột phấn ở phía sau bay lả tả trên mặt đất, chậm rãi tụ tập cùng một chỗ, cuốn lại hình thành đại mãng xà màu đen khổng lồ, ánh mắt tà mị đỏ như máu nhìn lão liên xung quanh, phun đầu lưỡi màu đỏ rực, mang hơi thở chết chóc lạnh lẽo đánh úp ở phía sau Bạch Hiểu.

“Hiểu Hiểu”. Đáp lại là một bóng đen xẹt qua.

13. Chương 13: Long Thê: Thất

Long Thê: thất

Tình thế lúc đó nhanh như chớp, chỉ thấy một người phi tới, một tay ôm lấy Bạch Hiểu vừa mới đứng lên, bảo vệ trong ngực, tay kia thì bẻ gãy cổ hắc xà.

Tất cả xảy ra quá bất ngờ, không ai biết trong thời gian ngắn ngủi, không đến một giây kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể cảm nhận được đôi mắt người nọ lộ ra sự tàn khốc, cùng với không khí âm trầm, sấm sét dữ dội đang bao trùm toàn bộ long cung dường như đã lan tới những nơi xa hơn, trong khi đó sự bảo vệ của nam nhân lại ôn nhu, gần như tan ra trong tiếng gầm vang vọng khắp bầu trời.

Chưa từng có người nào gặp qua sự tàn bạo kinh khủng giống như muốn phá hủy thiên địa như thế, lại càng chưa từng thấy trong sự tàn bạo ấy lộ ra ôn nhu cực hạn.

“Uyên...” Tiếng gầm dữ tợn đánh thức Bạch Hiểu đang ngất lịm, làm tất cả những kẻ đang sững sờ bị chấn động, hắc xà dữ tợn kia trong hơi thở cuối cùng, há to cái miệng đỏ như máu, hung hăng cắn vào tay nam nhân, nọc độc màu đen ngay tức khắc lan ra toàn bộ cánh tay Lâu Uyên.

Bạch Hiểu lo lắng, muốn gạt hắc xà ra, Lâu Uyên quát lớn: “Đừng đụng vào.”

Một tia ánh sáng màu xanh chậm rãi xuất hiện, “Tu nguyệt.” nọc độc đang lan rộng bị áp chế đi xuống, trên mu bàn tay nổi lên các đốm màu đen lại trở về màu sắc ban đầu, hắc xà dường như biết được mình cuối cùng cũng thất bại, đầu nghiêng sang một bên, hóa thành một luồng khói đen biến mất.

“Hiểu Hiểu, người cùng cha mẹ hồi cung trước đi. Đợi ta tới đón người.” Lâu Uyên âm trầm nói.

“Nhưng tay của người đang bị thương.” Bạch Hiểu vẫn lo lắng, chỉ sợ độc của hắc xà không thể dùng tu nguyệt hóa giải hết được.

“Ta sẽ tìm quốc sư sau. Không cần lo lắng.” Lâu Uyên khẽ hôn tóc Bạch Hiểu, vỗ vỗ mặt người yêu, ôn nhu nói.

Bạch Hiểu không muốn làm cho Lâu Uyên lo lắng, gạt đầu mang cha mẹ rời khỏi.

Y mới vừa rời khỏi, không khí trong chính đường chợt giảm xuống, giống như bước vào hầm băng.

“Bốn mươi hai thị vệ của Thống soái Triệu Cương đã ở đâu, ở chỗ nào hả?”

Ai cũng không dám nhìn biểu tình trên mặt long vương ra sao, chỉ có thể cảm nhận được sự phẫn nộ mãnh liệt đến cực điểm.

“Thưa điện hạ, chúng thần vẫn ở đây.” Trong lòng Triệu Cương tự biết khó tránh khỏi kiếp nạn này, chính mình thất trách gây nguy hiểm cho sự an toàn của vương hậu.

“Ta từng nói với người cái gì? Người quên rồi sao?!” Đại chương vung lên, Triệu Cương quỳ trên mặt đất bị đánh bay ra xa.

Thị vệ xung quanh chứng kiến tình cảnh này, Triệu Cương là một người cực kì kiên nghị cương trực công chính, được sự ngưỡng mộ của cấp dưới, Lâu Uyên vốn hỉ nộ vô thường vô hỉ vô bi, sự việc ngày hôm nay, đối với Triệu Cương nhẹ thì bị hình phạt, nặng thì chết.

Các thị vệ đều quỳ xuống cầu tình. Lại nghe Lâu Uyên âm trầm nói: “Ngày mai dâng thủ cấp của Triệu Cương lên, ai dám xin tha cho hắn, giết!”

“Vương! ...” Bọn thị vệ căn bản không nghĩ đến sự tức giận ngút trời của long vương lại mãnh liệt như thế, cũng đánh giá thấp địa vị Bạch Hiểu trong lòng Lâu Uyên, vội la lớn, mong cứu được tính mạng thống soái.

Triệu Cương vùng tay lên, ngừng lại thanh âm cấp dưới, cổ nén đau đón từ một chưởng kia, đứng dậy lại quỳ xuống, thanh âm cương nghị vang lên: “Vâng, thưa điện hạ.”

Ánh mắt Lâu Uyên uy nghiêm, quét ngang một phen, không còn người lên tiếng. Liền phát tay áo rời đi.

Ngày hôm sau, Bạch Hiểu thức dậy, phát hiện Lâu Uyên đã sớm rời khỏi Khôn Cực cung, sau đó rửa mặt mặc áo, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy bọn thị vệ đêm qua, quỳ gối trước cửa tẩm cung.

Bọn thị vệ vừa nhìn thấy vương hậu xuất hiện giống như nhìn thấy cứu tinh, cùng kêu lên: “Vương hậu, thỉnh người cứu Thống soái.”

Bạch Hiểu kinh ngạc nói: “Không cần đa lễ, ta vốn cũng là thị vệ trong cung. Tình nghĩa giúp đỡ lẫn nhau vẫn có mà. Thống soái... Đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng một người đứng dậy trả lời: “Đêm qua long vương giận dữ, bởi vì cấp dưới không bảo vệ tốt vương hậu, Ngõ Quân Thống soái Triệu Cương bị lệnh hôm nay vào giờ Thân trăm thủ, Thống soái là hán tử ở bên cạnh bệ hạ nhiều năm chưa bao giờ xuất hiện sai lầm, nếu không phải gặp chuyện hôm qua cũng sẽ không...” Nói rồi lại nghẹn ngào.

“Lại có việc này”. Bạch Hiểu tiến lên đỡ lấy người nọ, hứa hẹn chắc chắn cứu Triệu Cương. Trở về phòng nhưng không biết làm sao để làm dịu đi cơn giận của Lâu Uyên. Nhìn chính mình trong gương đồng, Bạch Hiểu lại nổi lên một kế.

Vào giờ Ty, Lâu Uyên trong thư phòng nhận được một phong thư, mặt trên là bút tích tao nhã của Bạch Hiểu. Lâu Uyên khiêu mi nhìn thị tỳ truyền tin thấp thỏm lo âu: Là vương hậu sai người đưa tới? Còn nói cái gì khác không?”

Thị tỳ thật cẩn thận nói lại: “Vương hậu chỉ bảo nô tỳ đưa tới, không có sai bảo gì khác ạ.”

Lâu Uyên vẫy lui thị tỳ, đứng bên cạnh cửa sổ.

Trên thẻ tre viết: “Gặp tại Tuyền Thanh Trì.”

Lâu Uyên đi vào u cốc, Tuyền Thanh Trì là một ôn tuyền thiên nhiên mà long vương đời trước vì sửa chữa Thanh Long cung ở hậu sơn u cốc ngẫu nhiên phát hiện ra, nó có công hiệu bảo dưỡng dung nhan. Rất được các hoàng tộc yêu thích sau rơi vào tay Lâu Uyên, các hoàng tộc khác đều bị cấm không được vào, trở thành nơi đặc biệt chỉ dành cho long vương vương hậu. Còn chưa tiến vào Tuyền Thanh Trì, một cổ khí lưu huỳnh đập vào mặt, Lâu Uyên nhìn hài ở lối vào, sau đó cũng cười hài cùng vớ của mình, bên trong Tuyền Thanh Trì một người cũng không có, Lâu Uyên nhìn giữa ao toàn bọt khí cau mày gọi: “Hiểu Hiểu...”

Thanh âm mới vừa vang lên, Bạch Hiểu trong ao đột nhiên vọt lên giống như nhân ngư, mái tóc dài màu bạc tùy ý, tản ra trên làn da trắng nõn ẩm áp, trên khuôn mặt mỹ lệ mang theo giọt nước cùng đỏ hồng vì nín thở. Giọt nước trong veo trượt trên làn da băng cơ ngọc khiết của Bạch Hiểu lộ ra bên ngoài.

Lâu Uyên ngưng ngẩn, bất tri bất giác ngồi xổm người xuống một chút, vươn tay hướng đến Bạch Hiểu, Bạch Hiểu nhu thuận bơi tới chỗ tầm tay Lâu Uyên, dùng khuôn mặt ẩm áp cọ cọ bàn tay thô ráp của Lâu Uyên, đôi mắt ướt át, ngưng ngừng nhìn Lâu Uyên...

Lâu Uyên hoàn hồn, thu hồi tay lại, nắm thành quyền đứng lên, lạnh lùng nhìn Bạch Hiểu, trong mắt mang theo chua xót: “Nếu như vì Triệu Cương mà câu tình thì không cần, ai khuyên cũng vô pháp thay đổi quyết định này. Người còn đang mang thai không nên ở nơi này lâu...” Nói xong xoay người rời đi, bóng dáng dứt khoát.

“Uyên.....” Bạch Hiểu nhìn Lâu Uyên thật sự rời khỏi, “Biện pháp để cứu hần.” Ngón tay bám ở bên cạnh hồ buông lỏng, ở phía sau tấm lưng ấy lớn tiếng kêu lên: “A. “

Âm thanh tiếp theo rơi vào trong nước.

“Hiểu hiểu!” Lâu Uyên dừng bước, quay đầu nhìn lại Bạch Hiểu đang ở nơi nào, trên mặt quân vương lần đầu tiên lộ ra thần sắc lo lắng, ngoại sam cũng không kịp cởi liền nhảy xuống nước.

Tuyền Thanh Trì tuy nói là ao, nhưng cũng giống như hồ lớn bình thường khác. Lâu Uyên ở trong nước cố nén dòng nước ấm rơi vào mắt khó chịu, vẫn cố gắng tìm kiếm thân ảnh người kia khắp nơi. Một mảnh mờ mịt. Lâu Uyên bực bội vùng lên, tay chân khua loạn lung tung, mất đi tiết tấu ban đầu, đột nhiên một đôi cánh tay từ phía sau Lâu Uyên đưa tới, gắt gao ôm lấy tấm lưng nam nhân cuồng bạo. Ở một khắc kia, Lâu Uyên nghe được thanh âm an lòng.

Lâu Uyên vươn tay ôm Bạch Hiểu nổi lên mặt nước, “Hô...” Nín thở khá lâu khiến hai người cùng mở to miệng hô hấp, Lâu Uyên đem thiên hạ yêu không đủ hận không thể kia, gắt gao ôm trong ngực mình, tiếng nói khàn khàn, mang theo một nỗi sợ hãi: “Làm sao mới tốt đây. Ta nên lo liệu ra sao mới tốt cho người hã.”

“Thực xin lỗi. Uyên...” Bạch Hiểu nâng cái trán hai người lên, cùng để một chỗ, khe hôn trán Lâu Uyên, dùng tất cả thể xác cùng tinh thần, toàn bộ giác quan cảm thụ tình cảm hai người trọn vẹn nhất. Dòng nước ấm áp, dưng mãnh tràn vào trong lòng, nơi cất dấu yêu thương vỡ ra hóa thành tình yêu say đắm cuộn cuộn không ngừng.

Đốt tình thực cốt, tuyết ta trời cao

Ngàn sinh muôn đời, không tổ ly thương

14. Chương 14: Long Điên: Nhất

Long Điên: nhất

Mang thai gần năm tháng cũng là lúc long cung trong ngoài đều bất an.

Long nhi trong bụng rất nghịch ngợm, lúc nào cũng đá bụng Bạch Hiểu, dùng phần nộ để tuyên bố rằng mình muốn chui ra để đại náo thiên giới.

“A...u...” Bạch Hiểu khom người, than nhẹ một tiếng.

“Lại đá người sao?” Lâu Uyên lần đầu làm phụ thân, tay chân luống cuống, nhìn mi tâm Bạch Hiểu nhú chột, hần hận không thể gánh hộ đau đớn, lại hận không thể bóp chết bảo bối gây sự này.

Lâu Uyên nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Bạch Hiểu, đỡ y đi vào trong phòng, bàn tay khẽ vuốt cái bụng to lên rồi nhẹ nhàng mát xa cùng lúc nhìn chăm chú vào mi tâm y dần dần thả lỏng.

Lâu Uyên ngẩng đầu, bầu trời một mảnh chương khí mù mịt. Trong đầu, nhớ lại lời Lâu Thanh đã nói.

“Ta đã xem qua các vì sao, ngay trong tháng này, Thần giới sẽ có đại biến. Bệ hạ mặc dù không đem người Ma giới để ở trong mắt nhưng phải nghĩ tới vương hậu sắp sinh, tuyệt đối không thể lơ là. Hơn nữa, ta sai người tra được chuyện lần trước ở hậu viên có liên quan đến Bạch Mạc...” Lâu Thanh nói.

Bạch Mạc... Một Bạch Mạc chưa được từng đặt ở trong mắt Lâu Uyên, lại là... Hần nhìn khuôn mặt Bạch Hiểu thanh thần, dù sao cũng là tỷ tỷ của Bạch Hiểu.

“Hiểu Hiểu...” Lâu Uyên chậm rãi mát xa, nhẹ giọng đánh thức Bạch Hiểu đang ngủ.

Ánh mắt y mơ màng, thân thể lười biếng rúc vào một chỗ ấm áp trong lòng hần.

“Lâu Thanh dạy cho ta một loại phương pháp có thể khiến bảo bối yên tĩnh, đó là để cho long khí của ta bảo hộ cho người, như vậy nó có thể sinh ra an toàn cũng sẽ không quấy rối.” Lâu Uyên nói.

“Hả... Thật sự?” Bạch Hiểu đứng dậy, ” Làm như thế nào?” Bụng quá lớn, y đứng thẳng dậy liền vừa đau vừa khom người xuống.

Hắn để hai tay Bạch Hiểu chạm vào hai tay mình rồi hai người nhắm mắt lại, Lâu Uyên vận dụng khí đan điền, theo bàn tay hai người giao nhau truyền qua.

Hắn lén lút mở mắt ra, long khí rất nhanh truyền vào trong cơ thể y, kỳ thật cũng không phải vì an thai mà vì muốn nhìn rõ nửa viên thanh long châu cùng bạch long châu trong cơ thể dung hợp đến mức độ nào, một khi thanh long châu cùng bạch long châu hoàn toàn dung hợp, bất luận tình trạng gì đều có thể tùy thời đánh thức long lực bảo hộ Bạch Hiểu. Nửa viên thanh long châu của Lâu Uyên có năng lượng vô cùng cường đại được tích lũy từ tinh khí nhật nguyệt thiên địa cùng với tu luyện mà có. Sau khi dung hợp, cho dù Bạch Hiểu không có pháp thuật gì thì cũng có thể phá hủy một nửa long cung.

“Rất thoải mái....” y lẩm bẩm nói. Luồng khí ấm áp len đến khắp ngõ ngách trong thân thể, tựa hồ bị long châu hấp thu tỏa ra, phát tán khắp cơ thể. Bảo bối cũng an tĩnh lại, năng lượng cuộn cuộn không ngừng bị thu vào đan điền.

Long khí chạm vào hai châu rất nhanh cùng dung hợp, trên mặt Bạch Hiểu từ từ xuất hiện từng đạo hoa văn thanh long xinh đẹp, giống như một loại dây leo quấn quanh thân thể... nhưng cũng không lan ra toàn thân.

“Còn thiếu chút nữa...” Lâu Uyên thu hồi long khí, một ngày không thể đưa vào quá nhiều, năng lượng thanh long châu quá mức cường đại, nếu cưỡng chế rút ngắn giai đoạn để hoàn thành thì sẽ khiến cho tâm mạch bị tổn thương. Long khí sau khi rút về, hoa văn trên người Bạch Hiểu cũng từ từ nhạt màu rồi biến mất. Theo dự định thì ít nhất còn cần một tháng.

“Hô...” Y mở mắt ra, thở ra một làn khí đục, toàn thân cảm giác nhẹ nhàng phơi phới, tinh lực tràn đầy mãnh liệt trong ngực, lại nhìn thấy Lâu Uyên nhú mày.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Hiểu xoa xoa khuôn mặt nghiêm túc của hắn.

“Không có gì. Bây giờ ta phải đi đến chỗ quốc sư một chuyến, người trước ngủ trước đi. Nhé?” Lâu Uyên đỡ Bạch Hiểu nằm xuống.

“Người... Ừm, vậy người đi đi.” Bạch Hiểu trừng mắt nhìn, đem nghi vấn nuốt trở lại bụng.

Nửa tháng sau đó, hầu như mỗi ngày Lâu Uyên đều kéo Bạch Hiểu tu luyện thuật dưỡng sinh này, y nhìn hắn dần dần hiện ra vẻ mặt mệt mỏi, sớm phát hiện việc này không đơn giản như hắn nói, nếu là thuật tu bổ đơn thuần cũng không làm cho người mệt mỏi mà là song phương cùng có lợi.

Ngày hôm đó, bên trong thư phòng.

“Người có việc giấu ta đúng không, từ ngày người đến chỗ quốc sư trở về liền vô cùng bất thường.” Bạch Hiểu rút tay ra khỏi bàn tay đang cầm của Lâu Uyên.

Về mặt Bạch Hiểu tức giận, mái tóc màu bạc sáng bóng chưa kịp chải, cong cong vểnh lên. Lâu Uyên nhìn thấy, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, kéo y ngồi trên đùi mình, cánh tay dài vững vàng giữ chặt người, một bên xả dây cột tóc y xuống, vuốt vuốt sợi tóc, lấy ngón tay làm lược.

Bạch Hiểu gạt bàn tay Lâu Uyên ra, người này lại cố ý lãng sang chuyện khác. Nghĩ đến đây lại càng tức giận hơn, sắc mặt một màu phấn hồng chất vấn nói:

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lâu Uyên nhìn người tức giận trước mặt này liền xoa xoa rồi vuốt vuốt lưng Bạch Hiểu, cái bụng tròn xoe cũng dần thoải mái theo. Bạch Hiểu được xoa vuốt dễ chịu, hừ hừ hai tiếng nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Lâu Uyên nhú hàng lông mày, vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại trêu tức nói: “Ta muốn làm gì, phu nhân còn không rõ sao?”

“Người...” Vốn là câu hỏi mình lại bị người hỏi lại, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ vừa yêu thương lại vui sướng khi người gặp họa của Lâu Uyên. Bạch Hiểu đỏ mặt thốt ra: “Không phải... mỗi ngày đều có cho người mà...”

Lời này vừa nói ra, hai người đều sửng sốt. Lâu Uyên phản ứng trước tiên cười ha ha. Thật sự là một tiểu bạch long đáng yêu. Bạch Hiểu tức giận cực kỳ. Không ngờ mình sẽ nói ra lời nói không biết liêm sỉ này, mặt đỏ tới tận lỗ tai, giống như một đám mây hồng lúc hoàng hôn, sau đó nện cho Lâu Uyên một quyền. Lâu Uyên cúi người ghé vào bên tai Bạch Hiểu nói: “Phu nhân cùng ta lấy hình rồng mập hợp được chứ?”

“Không đứng đắn!” Bạch Hiểu bỏ cánh tay đang giữ chặt lấy mình ra, từ từ rời khỏi.

Bạch Hiểu vừa mới đi vào Khôn Cực cung, đã có người đến báo nương muốn gặp mình. Cũng đã lâu không gặp, trong lòng cũng rất áy náy, một mặt lại tận lực muốn quên đi chuyện mất mặt vừa rồi, một tia nghi ngờ cũng không có liền đi tới Bạch phủ, lại không nghĩ rằng nhìn thấy Bạch Mạc.

“Tỷ tỷ!” Bạch Hiểu kinh hỉ gần như muốn nhảy lên, dọa Bạch mẫu hận không thể hai tay ôm lấy.

Bạch Mạc đi tới càng thấy rõ gầy yếu hơn, sắc mặt cũng không hồng nhuận động lòng người như trước kia. Chỉ còn lại một đôi mắt đẹp thật to, từ cha mẹ biết được Bạch đã gả cho long vương, Bạch Mạc đối với Bạch Hiểu cau mày nói: ” Đã làm vợ rồi sao vẫn tùy hứng như vậy hả?”

Bạch Hiểu ngượng ngùng cười nói: ” Sao tỷ tỷ giờ mới trở về? Uyên... Vương nói không truy cứu chuyện trước kia nữa.”

Bạch Mạc kéo Bạch Hiểu qua nói: “Chúng ta trở về phòng bàn lại việc này.”

Bạch Hiểu gạt đầu, hai người vừa tiến vào trong phòng, Bạch Hiểu liền ngửi thấy một hương vị ngọt ngào, “Đây là cái gì? Thơm quá...” Bạch Hiểu nhìn chung quanh muốn tìm được nơi phát ra.

Bạch Mạc đỡ Bạch Hiểu ngồi xuống, đưa một chén nước qua, Bạch Hiểu chỉ cảm thấy bóng người trước mặt có vẻ mông lung vô cùng.

“Sao lại thế này...”

Bạch Hiểu xoa nhẹ khóe mắt muốn gạt đi hình ảnh mơ hồ này. Bóng người cùng đồ vật trong phòng lại càng lay động mờ ảo. Ý nghĩ trong lòng Bạch Hiểu hiện lên.

“Tỷ tỷ. Người?”

Còn chưa có nói xong, người đã nghiêng sang một bên.

Bạch Mạc đưa tay đỡ lấy Bạch Hiểu tựa vào người mình, nhỏ giọng nói: “Hiểu Hiểu, thực xin lỗi...”

—

Beta – chan gào thét: dấu “...” để lung tung, chỗ nào cũng nhét vào được, trời ơi kinh khủng!!! Chương này kém nhất trong những chương mà em từng beta nhé

Đây là kiệt tác của tác giả hay chị Múp đây

Múp: Khụ... của tác giả nhé.... chị chỉ edit chữ thôi ko hề thay đổi 1 dấu gì của chương hết.

15. Chương 15: Long Điền: Nhị

Long Điền: nhị

“Quả nhiên là một mỹ nhân, khó trách Lâu Uyên bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.” Nam nhân giống như ma quỷ xoay cầm người đang hôn mê, ung dung nói.

“Người đảm bảo không làm hại nó... Ta mới có thể...” Bạch Mạc đẩy tay nam nhân ra, nhìn chằm chằm nói.

“Hừ, một kẻ phản bội long tộc mà có tư cách cùng ta đàm phán sao.” Nam nhân phất tay áo khinh thường nhìn nữ nhân hèn mọn dưới chân.

“Người... Xin người hãy thả Ly Vĩ ra. Người đã đáp ứng ta, nếu mang Bạch Hiểu đến sẽ thả chúng ta...” Bạch Mạc dựa vào bên chân nam nhân nói.

“Hừ, yên tâm. Đợi cho chuyện của ta thành công thì sau này chắc chắn sẽ thả hai kẻ phản bội các ngươi rồi đi, còn Bạch Hiểu... tác dụng lớn hơn ngươi rất nhiều.” Nam nhân mang Bạch Hiểu đi, bỏ lại Bạch Mạc một người một vách tường rơi lệ. Đứng trước tình yêu, ai cũng là kẻ yếu đuối dễ tổn thương. Hiểu Hiểu, hãy tha thứ cho ta...

Đợi đến khi Thanh Long vương tự mình đến Bạch phủ đón người thì mới phát hiện Bạch Mạc thừa việc không ai biết liền mang Bạch Hiểu đi, Bạch Hiểu bởi vì quay về nhà mình mà ngay cả hộ vệ cũng không mang theo.

“Bạch Mạc trở về sao không bẩm báo?” Thanh âm Lâu Uyên yên tĩnh như vực sâu nhưng lộ ra cảm giác lạnh lùng.

Bạch mẫu nơm nớp lo sợ trả lời: “Mạc Mạc, nàng nói tối nay giải quyết xong rồi đi nên không bẩm báo cũng không sao cả.”

“Nàng nói không sao thì sẽ không sao?! Bạch Mạc một mình trốn tránh, cho dù không truy cứu sai lầm của nàng thì quay về long cung vẫn mang tội. Hiểu Hiểu nếu có chút một chút bất trắc, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Bạch Mạc!” Lời nói lạnh lùng triệt để từ trong tâm vang lên.

Lâu Thanh trấn an Lâu Uyên nói: “Chúng ta về cung trước.”

Trong Thanh Long cung

“Ca bình tĩnh một chút. Bạch Hiểu nhất định là ở trong tay Ma vương, nếu mục tiêu của hần là long tộc thì tuyệt đối sẽ không làm Bạch Hiểu bị thương.”

“Bình tĩnh! Đệ muốn ta bình tĩnh như thế nào! Long châu trong cơ thể Hiểu Hiểu còn chưa dung hợp mà ngày đứa nhỏ sắp chào đời càng gần ngay trước mắt, vạn nhất...” Đôi tay này mới sáng nay còn làm lược chải tóc cho Bạch Hiểu nhưng mà hiện giờ ngay cả nhà của người mình yêu cũng không bảo hộ được.” Hiểu hiểu...” Lâu Uyên cảm giác bất lực.

Lâu Thanh vỗ vỗ bả vai Lâu Uyên nhẹ giọng nói: “Tĩnh táo lại đi, ca xem chân trời kia...”

Phía chân trời, ầm ầm lộ ra tử hắc khí, “Không quá ba ngày Ma vương sẽ đến.”

Đôi mắt Lâu Uyên lộ ra tia ánh sáng màu đỏ u ám...

Thanh long tiền truyện thiên ma loạn.

Trước nói về đại Thanh Long vương Lâu Ly, lúc còn trẻ hết sức lông bông, lời nói ngả ngớn. Bịa đặt thiên mẫu cùng ma vương cấu kết khiến cho thiên đế tức giận, liên lụy Ma tộc. Dẫn tới tai họa vô cùng lớn thiên ma chiến tranh. Thiên ma hỗn chiến, nhân gian tai ương, ma vương vô tội bị hại, sinh linh nhân gian lầm than, thiên đế vì việc này mà chặt đứt cánh tay ma vương, hủy xương cốt, xử tử thê thiếp, đoạn tuyệt cốt nhục. Cho đến cuối cùng, Ma giới suýt nữa diệt vong. Ma giới chỉ còn đứa con cuối cùng làm ma vương là Chú Ly Bàng Thị Chi Tử (Chú Ly Chi Tử). Thiên, yêu, ma cần phải duy trì cân bằng. Ma giới bảo vệ được huyết mạch cuối cùng trở thành tam giới. Trải qua nhiều năm, Ma giới cuối cùng khôi phục nguyên khí, ngóc đầu trở lại. Chú Thương chính là Chú Ly Chi Tử. Rất giống yêu quái, gian xảo quỷ quyệt hay thay đổi, dám đoạt hồn ngay giữa ban ngày.

Ba ngày sau, sắc trời thay đổi đột ngột.

Thiên giới đối với Ma giới thiết lập kết giới nhưng với Chú Thương cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, bầu trời xanh thẫm bị bụi khói hoàn toàn bao trùm.

Bạch Hiểu lúc này không hề trách cứ Bạch Mạc lừa gạt mình, cũng không phẫn nộ vì bị Chú Thương vây hãm, đêm qua Bạch Hiểu bị nhốt trong Ma cung, tỉnh lại liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Tuy Lâu Uyên cái gì cũng không nói nhưng nhìn vẻ mặt Lâu Thanh thì xem ra tất cả đều là điếm báo.

Nhưng, hần càng phải đề ý hơn là... Bạch Hiểu vận khí muốn tránh cấm chế bị hạ trên người nhưng toàn thân lại xuất hiện hoa văn màu xanh trải rộng toàn thân, mà lúc vận khí thì hài tử vốn im lặng nhiều ngày dường như bị đánh thức, ở trong bụng đập lung tung. Vì không thể thương tổn hài tử, đành phải thu liễm long khí.

“Lâu Uyên...” Cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là thuật tu luyện kia, còn có hoa văn thanh long trên người mình vì sao mà có, Bạch Hiểu che cái bụng tròn xoe lại, trong lòng kìm nén siết chặt, toàn thân run rẩy đau đớn.

Chỉ mới ba ngày...

Nỗi nhớ đã thành sông thành biển, vô biên vô hạn.....

16. Chương 16: Long Diên: Tam

Long Diên: tam

Vương hắc ám vươn bàn tay ra, ngày này hắn đã chờ từ rất lâu rồi. Chính hắn cũng sắp quên đi những ngày tích lũy hận thù cùng thống khổ, quên đi tộc nhân trong mộng khóc lóc cùng kêu rên, còn có khuôn mặt cha mẹ dữ tợn khủng khiếp. Vô luận vì điều gì, hắn cũng chờ rất lâu rồi, không thể chờ đợi thêm nữa, cơn khát máu điên cuồng hừng hực như lửa cháy bốc lên.

Khi màn đêm buông xuống, toàn bộ long cung bị bao phủ. Phía trên tế đàn, một người mặc một bộ trường bào màu đen tím, cũng không ai nhìn thấy hình dáng chân chính của người kia, mặt nạ quỷ mị che đầy toàn bộ khuôn mặt nhưng không che được nụ cười cổ quái.

“Lâu Uyên, ngươi chắc chắn không thể ngờ được chính mình cũng có ngày như thế này.” Tiếng nói khàn khàn, khó phân biệt nam nữ vang lên.

“Ít nói nhảm.” Lâu Uyên cố che giấu sự hung ác không ngừng tràn ra, dùng ánh mắt bắn khoản, tìm kiếm bóng dáng Bạch Hiểu.

“Hừ. Đừng tìm nữa. Bảo bối của ngươi ở chỗ ta.”

Đôi tay vỗ lên một cái, bóng đen phía sau túm Bạch Hiểu bị hạ cấm chế ra, còn có Bạch Mạc đang run rẩy.

“Không hổ là vương hậu long tộc...”

Chú Thương nắm lấy tóc bạc Bạch Hiểu kéo lại, đầu lưỡi dài nhỏ như xà liếm trên khuôn mặt y, móng tay sắc bén giống như dao gần như sắp cắt qua da thịt.

“Hiểu Hiểu...” Lâu Uyên toàn thân bùng nổ không thể ngưng lại cơn giận, nổi gân xanh lên, đôi mắt lồi ra ngay lập tức muốn hóa thành hình rồng xé nát Chú Thương.

Lâu Thanh vội vàng bước lên phía trước ngăn cản, một khi Lâu Uyên bùng nổ thì hoàn cảnh Bạch Hiểu còn chưa biết sẽ thế nào.

“Không được động đến hắn!” Lâu Uyên tức giận ngập trời dần dần biến mất hóa thành hàn ý lạnh lẽo đến xương tủy.

“Ngươi muốn gì ta cũng sẽ nghe theo.” Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sợ hãi nhìn phía Bạch Hiểu.

“Muốn gì. Ta đều có thể cho ngươi. Hãy thả hắn...”

Nam trầm ổn nhưng lại lộ ra một tia run rẩy không dễ phát hiện.

Cho dù là Bạch Hiểu hay bất cứ người nào ở chung quanh cũng chưa từng nhìn thấy Lâu Uyên như vậy, táo bạo, ôn nhu, khuôn mặt không chút thay đổi, một Lâu Uyên cường đại tự phụ lại sợ hãi... Bạch Hiểu cắn nát môi dưới mới có thể khống chế tình cảm mãnh liệt trong nội tâm. Cho đến khi mùi vị rỉ máu xâm nhập khoang miệng. Không thể yếu thế. Bạch Hiểu từ lúc chia cách chưa từng nhìn Lâu Uyên đều vì mình mới khiến cho hai người kia rồi đến long tộc lâm vào nguy cơ như thế. Không thể cúi đầu không thể để cho hắn lo lắng. Đôi mắt mang màu ngọc lưu ly càng phát ra ánh sáng trong trẻo, một đôi mắt áp đảo người khác.

“A... Thật sự là vợ chồng tình thâm. Tiểu mỹ nhân. Hôm nay ta muốn cho ngươi xem xem, nam nhân của mình hạ tiện như thế nào! Làm cho cả thiên giới đều vì việc làm của mình mà phải hối hận!” Nam nhân quỷ mị lộ ra diện mạo hung ác.

“Yêu quái.” Bạch Hiểu thấp giọng nói.

“Người nói cái gì?”

“Ta nói... người là tên yêu quái bắt nam bắt nữ!” Bạch Hiểu phần nộ ngẩng đầu, đôi mắt ôn nhu lần đầu tiên hận ý. Không sợ hãi chút nào nhìn Chú Thương.

Bốp. Một âm thanh vang lên, trên khuôn mặt Bạch Hiểu hằn lên dấu vết một bàn tay, Chú Thương vì tu luyện trái với thiên luân hao hết tâm lực, cuối cùng biến thành kẻ bắt nam bắt nữ. Đời này trở thành cầm kỵ của hắn, lại bị Bạch Hiểu nhắc đến, hận không thể móc đôi mắt đó ra. Nếu không phải... Nếu không phải vì thiên giới thì hắn cũng đã có thể sống quang minh chính đại rồi. Tất cả mọi người đều phải bị chôn cùng!

“Sương nguyệt!” Nhìn thấy Bạch Hiểu bị Chú Thương vung một tát, khóe miệng chảy xuống vết máu. Trừ mình ra, ai cũng không cho phép làm hắn bị thương dù chỉ một chút, rốt cuộc không kìm nén được lửa giận nữa, Lâu Uyên vung tay hô lên chú ngữ. Lại phát hiện, cánh tay không thể tích tụ thanh long khí.

“Ha ha ha ha... Độc xà ngày ấy vốn chuẩn bị cho người. Vương hậu nếu bị thương vì độc, người chắc chắn sẽ vận khí chữa thương, xà độc thông qua long khí truyền vào thân thể người, cho dù dùng thuật chữa trị thì trong vòng ba tháng cũng vô pháp sử dụng pháp thuật. Thật không ngờ người lại đỡ cho hắn mặc dù chỉ trúng nửa cánh tay nhưng cũng sẽ bị tê liệt hoàn toàn. Thật sự là trời giúp ta. Trời giúp ta rồi.” Tiếng cười khô khan, vô cùng chói tai vang lên.

“Thật không nghĩ tới đường đường là Ma vương nhưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế.” Bạch Hiểu nghe được Chú Thương nói tới sự việc lần trước, trong lòng càng oán hận chính mình nhất thời lỗ mãng.

“Hừ, dễ tiện? Lát nữa còn dễ tiện hơn nữa kia. Mỹ nhân...” Chú Thương quay đầu nhìn Lâu Uyên đang nổi điên, chậm rãi nói:

” Long vương bệ hạ, ta còn muốn cánh tay kia của người...”

“Cái gì...” Bạch Hiểu hỏi lại. Một màn sương đen dày đặc mênh mông tụ lại tạo thành một cái riu cao khoảng một trượng, lưới riu được tạo nên từ răng cưa sắc bén mà thành. Được gọi là luyện ngục.

Luyện ngục bất đồng với riu ma thuật bình thường. Đó là thần khí của Ma giới, sức mạnh vô cùng lớn, nó không cần biết là thần ma yêu giới, hề bị chém một cái thì tuyệt không thể tái sinh.

“Nếu cho ta một cánh tay khác của người. Hắn...ta sẽ trả lại cho người, được chứ?” Chú Thương kéo Bạch Hiểu qua, đưa tới trước người.

Lúc này, Bạch Hiểu cùng Lâu Uyên nhìn thẳng lẫn nhau. Ba ngày, chỉ ba ngày. Nhưng mình lại trở thành uy hiếp làm tổn thương đối phương, Bạch Hiểu lắc đầu.

“Không được...”

Tầm mắt dần dần mờ hồ một mảnh. Nam nhân với gương mặt đầy râu, hốc mắt lõm sâu là Lâu Uyên thật sao? Là nam nhân nắm chặt tay kia ư.

“Không được...” Bạch Hiểu luống cuống lắc đầu.

Lại nghe được.

“Được”

Âm thanh rõ ràng như tiếng động đất truyền tới, luyện ngục giống như ngửi được mùi máu liền thẳng đứng lên, chờ đợi chủ nhân ra lệnh một tiếng. Một cánh tay giờ thẳng lên.

“Ca...” Lâu Thành ở phía sau giữ chặt y bào Lâu Uyên.

Tại sao lại nói như thế, trao đổi như vậy cũng quá hồ đồ. Đó là luyện ngục. Nếu lần này bị chặt bỏ thì ngay cả thần tiên cũng khó phục hồi cánh tay như cũ.

Đôi mắt màu đỏ của Chú Thương hưng phấn nhìn Lâu Uyên, thật không ngờ người trước mặt lại có giá trị cao như thế. Hô hấp phun ra ở phía sau cổ Bạch Hiểu dồn dập liên tục. Chú Thương khẩn cấp liếm liếm khóe miệng.

“Luyện ngục...”

Ra lệnh một tiếng. Luyện ngục lập tức bay lên trời. Sương mù đen đặc khuếch tán càng rộng.

Mỹ vị thịnh yển, sắp bắt đầu.

Lâu Uyên đẩy Lâu Thành ra phía sau, đôi mắt không nhìn về phía Bạch Hiểu, cánh tay vươn lên.

Ngẩng mặt mà đứng, mái tóc màu bạc khẽ lay động theo cơn gió,

“Không...”

Thanh âm mỏng manh giống như cầu cứu.

“Không được...!”

Khi luyện ngục bay nhanh đến chuẩn bị chém xuống thì một tiếng rỗng gầm kinh thiên động địa vang lên thật dài, một bạch long màu bạc thật lớn rít gào bay vút lên. Phá tan cấm chế, cả thân thể bạch long tỏa ra ánh sáng màu bạc, hóa thân thành bản thể chân thật nhất của chính mình.

Bầu trời tối đen bị ánh sáng màu bạc rực rỡ xuyên qua tạo nên ranh giới giữa hai bên. Ngân long giống như mũi tên bay về phía nam nhân xa xa.

Gió mây thay đổi, sấm sét nổi lên.

17. Chương 17: Long Diên: Tứ

Long Diên: tứ

“Hiểu Hiểu!” Lâu Uyên hoảng hốt.

Ngân long mang theo sấm sét cùng thanh âm đinh tai nhức óc hướng hấn rít gào bay đến. Ngân long ngửa đầu lên, vẩy đuôi cực mạnh hướng đến cái riu đang chuẩn bị chém xuống. Tiếng động rất lớn suýt nữa khiến long cung lung lay sắp đổ. Mọi người ở chung quanh đều bịt tai lại. Một khi tiếng rỗng bén nhọn, cường đại bùng nổ thì có thể phá hủy hết thảy mọi vật. Luyện ngục thỉnh thoảng bị đuôi rồng quật bay trở về tay Chú Thương.

Cự long nhào vào ***g ngực rộng lớn, ấm áp của nam nhân.

“Hiểu Hiểu” Đây là sức mạnh khiến thiên địa chấn động cùng với dáng vẻ ngay cả hấn cũng chưa bao giờ nhìn thấy Bạch Hiểu biến thành hình rồng. Long thân rực rỡ, tuyệt mỹ cùng tinh tế. Quả thực xinh đẹp độc nhất vô nhị.

Ngân long đem cái đuôi quấn quanh trên người nam nhân. Long lực dần dần bị rút đi. Bạch Hiểu hóa thành hình người, toàn thân trần trụi ngã vào trong lòng ngực hấn. Làn da mịn màng, trơn bóng khiến Lâu Uyên hận không thể móc mắt mọi người ra đem đi tể trời. Tùy tiện cắt xuống một phần lông mao (lông bờm) màu trắng rất lớn trên người hấn đem Bạch Hiểu tăng tăng bao lấy.

Nước mắt trong suốt chảy xuống không ngừng, rơi trên vai, trong ngực Lâu Uyên khiến lòng hấn đau đớn. Lúc cái bụng tròn xoe của người trong ngực cọ cọ trên người khiến Lâu Uyên mới ý thức được bản thân khư khư cố chấp làm cho người yêu trong lòng sợ hãi.

“Hiểu Hiểu.” Lâu Uyên nâng khuôn mặt ướt át của Bạch Hiểu lên, nhìn đôi mắt đẹp sưng đỏ cùng nước mắt trong sáng nhẹ nhàng chảy xuống không ngừng. Thân thể lạnh lẽo giống như không phải vật sống. Lúc hóa thành hình rồng sử dụng sấm sét, phía trên lông mi còn phủ thêm một màn sương lạnh lẽo. Mang theo ủy khuất, cảm tức cùng yêu say đắm. Đủ loại thần sắc rõ ràng, sâu thẳm thẳm giống như nhìn thấy chính mình trong đó.

” Người này còn muốn mình lo lắng hãi hùng như thế nào mới chịu ngừng đây. ” Trong lòng hai người đồng thời phát ra tiếng chất vấn.

“Ngu ngốc.” Bạch Hiểu cắn vai Lâu Uyên, thấp giọng nức nở.

“Ừ.”

“Rất ngốc.”

“Ừ.” Lâu Uyên ôm chặt lấy Bạch Hiểu, mặc kệ bị cắn đến chảy máu. Vẫn cương chiều hôn lên môi người yêu.

“Các người diễn đủ rồi đấy!” Chú Thương không thể tin được Bạch Hiểu có thể phá tan cấm chế, hủy hoại kết giới, vốn nghĩ chỉ là một mỹ nhân vô dụng.

“Lâu Thanh mang Bạch Hiểu đi đi.” Lâu Uyên quay đầu nhìn Lâu Thanh trợn mắt há hốc mồm, lạnh lùng nói.

“Vâng.” Lâu Thanh đỡ lấy Bạch Hiểu. Bạch Hiểu biết mình ở đây sẽ chỉ làm Lâu Uyên phân tâm, lo lắng cố gắng quay đầu lại nói: “Người phải cẩn thận đấy.”

Lâu Uyên ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Bạch Hiểu. Nói ra một câu hứa hẹn “Trong thiên hạ chỉ có người mới có thể gây tổn thương cho ta.”

Bạch Hiểu nghe vậy run rẩy, sắc mặt đỏ lên, xấu hổ trộm nhìn Lâu Thanh một cái. Gật gật đầu, thối lui đến bên ngoài đàn tế. Mà lúc này Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đúng lúc xuất hiện.

“Tình huống ra sao rồi.” Chu Tước mặt than hỏi.

Mạnh Thanh liếc liếc Bạch Hiểu bên người Lâu Thanh, một thân lông mao tuyết trắng rất lớn làm nền cho Bạch Hiểu càng thêm tuấn mỹ, mà ánh mắt cũng chỉ nhìn người nam nhân ở trên đàn tế kia, bản thân mình thì không thèm nhìn dù chỉ một chút. Cho dù lông mao cực lớn cũng che không hết đôi chân ngọc ngà của Bạch Hiểu. Thuận theo tầm nhìn từ đôi chân hướng lên trên.

“Khụ khụ.” Lâu Thanh trừng mắt ý bảo vô lễ chớ nhìn. Cởi hài để Bạch Hiểu mang vào. Lại đem áo choàng buộc chặt một chút, nếu để cho Lâu Uyên biết mình không chiều cổ tốt Bạch Hiểu khiến cho tầm mắt kẻ xấu lưu luyến thì sẽ có thêm người chết tại đây cũng nên.

“A.” Bạch Hiểu cúi người xuống. Ôm bụng rên rỉ.

“Xảy ra chuyện gì?” Mạnh Thanh cấp bách bước lên phía trước hỏi. Lâu Thanh xoa nhẹ lên mạch đập Bạch Hiểu. “Chỉ sợ vừa rồi bất ngờ phá tan cấm chế, Thanh long châu cùng Bạch long châu trong cơ thể dung hợp kịch liệt làm động thai khí.” Đúng rồi, Bạch Hiểu một khi vận dụng long khí, thanh long châu sẽ cùng bạch long châu trong cơ thể tiến hành dung hợp. Bảo bối bị sức mạnh thật lớn ảnh hưởng đến, sẽ cảm thấy bất an dao động. Hôm nay Bạch Hiểu đã tiêu hao rất nhiều long khí.

“Thanh long châu? Lâu Uyên đem thanh long châu của hắn... Ô...”

Chu Tước che miệng Mạnh Thanh đang gào to quang quác lại, hiện tại sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?

“Chỉ sợ long nhi muốn chui ra.” Lâu Thanh đỡ lấy Bạch Hiểu, đối mặt với ba người nói.

“Khôn Cực cùng Thanh Long cùng đã bị thủ hạ của Chú Thương bao vây, chúng ta sẽ giúp các người che giấu.” Huyền Vũ đứng một bên nói.

Lâu Thanh gật gật đầu, mặc dù bản thân là quốc sư cùng được sư nhưng lại không tinh thông pháp thuật.

“A... Đau quá...” Bạch Hiểu bị cơn đau không ngừng tra tấn, từ trong lòng Lâu Thanh từ từ trượt xuống.

Phía trên đàn tế, Lâu Uyên dường như cảm ứng được, quay đầu lại nhìn thân ảnh màu trắng tẻ trên mặt đất.

“Hiểu Hiểu xảy ra chuyện.” Lâu Uyên xoay nửa người nhìn về phía dưới chân. Lại không chú ý tới, luyện ngục phía sau hóa thành trường kiếm bay nhanh xẹt qua, đâm vào trái tim Lâu Uyên.

Bạch Hiểu nhìn người trên tế đàn, thân thể lay động một cái. Phía sau liền có một đôi tay che đi mắt y. Đau đớn dường như dừng lại. Tất cả mọi vật giống như đều dừng lại, toàn bộ tế đàn yên tĩnh không tiếng động. Thậm chí cả thỏ đốm cũng không nghe thấy. Lâu Thanh kiên quyết ôm lấy Bạch Hiểu, ra hiệu ánh mắt đối với ba người.

“Hắn không có việc gì. Người phải tin tưởng hắn.” Lâu Thanh cố gắng trấn an người trong lòng nhưng dưới bàn tay lại là một mảnh ẩm ướt.

18. Chương 18: Long Điền: Ngũ

Long Điền: ngũ

“Ê, chúng ta không đi giúp hắn sao? Hắn vừa mới bị thương đó?” Mạnh Thanh giết chết thủ hạ tử sĩ của Chú Thương rồi kêu lên.

“À...Gia khóa kia ấy hả...” Huyền Vũ cười quỷ dị.

Chu Tước mặt than im lặng tiếp tục giết người ngày càng nhiều.

Từng giọt máu màu xanh thì nhau rơi xuống dường như không ngừng được, hình thành từng vũng máu trên phiến đá tể đàn.

Chú Thương thu hồi luyện ngục, trên lưỡi rìu dính đầy long huyết màu xanh, lờ lờ tỏa sáng. Chú Thương dữ tợn, cổ quái nhìn lưỡi rìu. Có thể dễ dàng thành công như vậy? Thanh Long vương cũng không mạnh hơn nó! Giống như đang nhìn chiến lợi phẩm, Chú Thương liếm liếm lưỡi rìu, nhắm nháp mỹ vị của món ngon. Luyện ngục gào thét ngày qua ngày gần cả ngàn năm cũng chỉ vì chờ đợi ngày hôm nay. Nó cũng giống như Chú Thương.

Nam nhân đứng đối diện cũng không cảm máu, thậm chí trong một khắc bị đâm thủng ngực kia, lông mày cũng chưa từng nhăn qua. Chỉ là vì...

“Một chiêu quyết định thắng bại đi.” Thanh âm trầm ổn vang lên.

“Người cho rằng chỉ với bản thân người bây giờ còn có thể chiến thắng ta sao? Lâu Uyên! Người quá mức cuồng vọng rồi.” Chú Thương khinh thường cười nói.

Chỉ vì...

Lâu Uyên thật sự đang lo lắng. Hắn chỉ chú tâm để ý...

Một khắc bị đâm thủng ngực cũng không đau đớn gì nhưng khi nhìn thấy Lâu Thanh cùng với Chu Tước mang Bạch Hiếu đi thì lòng hắn cũng đã yên tâm.

Chú Thương vừa mới dứt lời. Tể đàn bắt đầu rung chuyển. Thiên địa bị chấn động mạnh. Lúc mây đen bao phủ khắp mặt đất, chậm rãi hiện ra một đạo ánh sáng màu xanh. Giống như sáng sớm tinh mơ, từng chút lan tràn thâm nhập vào tầm mắt mọi người, mây đen dần dần bị ánh sáng màu xanh chiếu rọi đâm thủng thành tứ phân ngũ liệt. Ánh sáng mở rộng dần, từ giữa trung tâm tể đàn chia tách làn sương mù dày đặc, đen sẫm. Vừa quyết liệt lại chói mắt. Thế gian này không ai có thể ngăn cản ánh sáng Thanh long.

“Gia khóa kia. Mười tuổi đã sử dụng thuật phá thiên đến kinh người rồi.”

Huyền Vũ quay đầu lại nhìn liếc mắt về phía chân trời bị phá vỡ, Lâu Uyên vẫn là Lâu Uyên kia. Cường đại đến chóng mặt, nếu không có Bạch Hiếu, chỉ sợ ngay cả tứ thần cũng không phải đối thủ của hắn. Một quân vương lãnh ngạo, vô tình.

Nam nhân trên tể đàn. Đôi tay giơ lên cao. Chậm rãi nói: “Phá Thiên.”

“Cái gì...” Chú Thương kinh ngạc nhìn nam nhân bị gió lốc màu xanh vây quanh, toàn bộ ánh sáng phía chân trời đều xoay quanh hắn. Gió lốc cuồng bạo, ánh sáng chói mắt. Cùng với sấm sét rạch chém giữa trời. Giống như cự long bay vút lên. Niết bàn bắt đầu mở ra. Gió lốc sắc bén giống như lưỡi dao nhỏ tìm kiếm mặt nạ Chú Thương. Mặt nạ rơi xuống lộ ra khuôn mặt sợ hãi xấu xí, tùy ý để gió lốc giày xéo ngay cả da thịt đều bị xé rách rơi xuống dưới đất sợ chỉ còn lại hài cốt mà thôi.

Nhưng...

Tất cả cũng chỉ là mới bắt đầu. Cái gọi là phá thiên chính là ngay từ đầu không hề có phần thắng, ánh sáng tinh sương của ngày mới không có ai có thể chống lại nó.

Ánh sáng quán quanh trên người Lâu Uyên xoay tròn rất nhanh, rít gào chói lọi. Nhưng lại đột biến thành một cự long bay lên trời chấn động cả đất. Đôi mắt màu xanh của cự long có lãnh ngạo cùng thâm thúy.

“Thiên đốt đi. Long Diệt” Nam nhân chậm rãi nói.

Cự long quẫy đuôi rít gào, tiếng rống bén nhọn đỉnh tai nhức óc. Lôi điện được tiếng rống chỉ dẫn. Thanh âm âm vang lên chém xuống đất đen. Cự long bay lượn giữa trời xanh, kết hợp với móng vuốt sắc bén, cự long giữa mặt rít gào. Từ phía chân trời bốn phương tám hướng, xuất hiện hàng ngàn hàng vạn ẩn long chỉ bằng nửa người cự long, lấy tốc độ ánh sáng bay đến. Khiến ai cũng hoa cả mắt, không ai biết bọn họ từ đâu đến cùng tốc độ như thế nào.

“Rống...” Ẩn long hiện ra. Hàng vạn con ẩn long vươn móng vuốt sắc bén, đâm xuyên qua trái tim Chú Thương. Chú Thương muốn dịch chuyển bước chân mà không thể, hoảng sợ nhìn hàng vạn con ẩn long trước mặt giống như một cơn mưa lớn phi nhanh xuống chỗ hắn. Thanh long ngao du chân trời. Đôi mắt liếc nhìn chăm chú Chú Thương dưới chân. Đôi mắt màu xanh dần dần biến thành màu đỏ đậm.

“Mạng của người phải do ta tự mình đến lấy.” Thanh âm Lâu Uyên bình tĩnh chậm rãi vang lên.

“A...” Một tiếng kêu gào thét vang lên. Thanh âm càng lúc càng thêm thê lương, tốc độ cự long cùng ẩn long đều nhìn không ra. Ánh sáng màu xanh của phá thiên dài vạn trượng. Rồi đột ngột trở thành một quả cầu lửa bốc cháy.

“Phùng...” Toàn bộ đàn tế trời bị chém ra hai nửa, ánh sáng thiêu đốt phía chân trời hiện ra. Rồi sau đó vô thanh vô tức biến mất. Dấu vết bị chém trên đàn tế trời cùng quả cầu lửa cũng biến mất ngay cả bụi cũng không thấy.

Tứ thần của trời. Thần thú của thiên đế. Đông có Thanh Long. Tây có Bạch Hổ. Nam có Chu Tước. Bắc có Huyền Vũ. Trời đất chia làm bốn hướng, thần thú mỗi người làm chủ một phương, nắm trong tay sức mạnh cùng bản lĩnh. Bản lĩnh Thanh Long là thuật phá thiên có thể gào thét một ngày một đêm cùng chiếu sáng cả ngàn dặm. Bản lĩnh Chu Tước là thuật phân tinh có thể thiêu cháy linh hồn rồi một lần nữa cùng niết bàn trọng sinh. Bản lĩnh Bạch Hổ là thuật lôi quỷ nắm giữ cách điều khiển sấm và sét trở nên sắc bén cùng cắn nuốt ma quỷ. Bản lĩnh Huyền Vũ là thuật hội quốc có thể phá vỡ tam giới, xoay chuyển bát quái quy nhất.

“Vậy lúc hắn bị thương...” Mạnh Thanh ngốc lẳng nhìn Huyền Vũ.

“Có lẽ là cố ý đi, ai cũng biết nội tâm tiểu tử kia rất sâu mà.” Hai người đồng thời liếc mắt nhìn cửa lớn căn phòng ngủ đang khép chặt.

Ánh sáng ngày mới lại một lần nữa chiếu rọi khắp nơi, giống như cầu vồng xuất hiện sau cơn mưa. Lâu Uyên nhìn vết máu đã khô trên ngực. Lại nhìn thoáng qua Bạch Mạc ngơ ngác ngồi dưới đất.

Nàng là người long tộc đương nhiên biết chỉ có quân vương long tộc mới có thể sử dụng thuật phá thiên, long tộc bình thường căn bản không đủ mạnh để dùng chú ngữ hủy diệt thiên địa này. Đời trước khi tu luyện tạo ra thuật phá thiên cũng là lúc dốc hết sức lực, đến đời sau của long tộc thì không cần nói đến cha Lâu Uyên. Chỉ cần chứng kiến chuyện hôm nay, nhìn thấy Lâu Uyên chỉ có nửa viên thanh long châu còn có thể thoải mái sử dụng pháp thuật như thế. Người nam nhân này là một kẻ đáng sợ. Bạch Mạc càng run rẩy nhiều hơn. Trong nháy mắt hiện lên một màn lửa xanh, Chú Thương không thể chống lại liền biến mất không thấy thì Lâu Uyên sẽ xử lý nàng như thế nào đây. Lại nhìn hài cốt ma tộc ở bên cạnh đã bị ẩn long phá hủy. Một đôi giày màu xanh đen đến gần nàng. Đến rồi, mí mắt nàng hạ xuống, chuyện gì đến sẽ phải đến.

Lúc này, một tiếng khóc trẻ con mới sinh vang lên khắp long cung. Hậu duệ tộc Thanh long đã ra đời.

19. Chương 19: Long Điên: Lục

Long Điên: lục

Lâu Thanh nhìn nam nhân xa xa được ánh sáng bao phủ. Làm con trưởng của Thanh Long vương, Lâu Uyên từ nhỏ làm việc gì cũng bị yêu cầu rất khắt khe, so với thời thơ ấu thoải mái, không hề bị quản giáo, không học tập, không tu luyện pháp thuật của Lâu Thanh cùng mấy đứa nhỏ khác thì cuộc sống của bọn họ tuyệt hơn nhiều.

Khi những long tử long nữ đều đang chơi đùa điên cuồng thì Lâu Uyên luôn quỳ gối ở nội đường đọc đi đọc lại tổ huấn. Đi theo thái phó hoặc thị vệ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, Lâu Thanh từng chạy đùa giỡn thì đụng phải Lâu Uyên đang đi ra khỏi từ đường, trong đôi mắt đen bóng chứa thành thực cùng lãnh ngạo bất đồng với đứa nhỏ bình thường khác.

Không được phép chơi đùa cùng những đứa trẻ trong tộc, không cho phép tùy tính, từng bước từng bước được dạy dỗ theo khuôn mẫu để trở thành quân vương trong tương lai.

Vào một buổi tối yên tĩnh, Lâu Thanh lặng lẽ chuồn ra cửa cung nhưng khi nhìn đến ao hoa sen thì thấy một đứa nhỏ lặng lẽ gạt đi nước mắt, cảnh giác phát hiện có người nhìn mình sau khi biết là ai liền lộ ra đôi mắt quật cường, trừng mắt nhìn Lâu Thanh. Trong đêm tối cứ như thế nhìn nhau, hẳn chung quy cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.

Ngay tại lúc ấy, Lâu Thanh cuối cùng hiểu mình không phải đứa con trưởng được coi trọng thật ra may mắn hơn nhiều. Nỗi ghen ghét đối với sự cao ngạo cùng thanh cao của Lâu Uyên ở trong lòng Lâu Thanh biến mất hẳn.

Lâu Thanh vẫn nghĩ Lâu Uyên sẽ vĩnh viễn cô đơn. Ai cũng không xông vào được nội tâm cô độc của hắn.

Nam nhân cao lớn đến gần, cúi đầu nhìn nhìn long nhi nho nhỏ trong lòng Lâu Thanh, thân thể bé nhỏ trắng trẻo đến mức gần như nhìn thấy mạch máu màu xanh dưới làn da, khi bị ánh sáng chiếu vào giống như sắp bị thổi bay mất, lông tơ thật nhỏ khiến cho đứa nhỏ nhìn giống như chú khỉ con lông ngắn. Đường như, đứa nhỏ ngủ không được tốt lắm, khuôn mặt nhăn lại.

“Hiếu Hiếu có khỏe không?” Nam nhân thấp giọng hỏi.

Lâu Thanh gật gật đầu: “Hiện tại đã tỉnh, vào xem đi.” Lâu Thanh đưa sinh mệnh nho nhỏ trong lòng qua. Lâu Uyên đưa tay thật cẩn thận đón lấy, nhìn thấy đứa con nhíu mày một chút, liền điều chỉnh vị trí cánh tay ôm lấy. Tiểu tử kia liền thoải mái, rầm rì một tiếng rồi lại an ổn ngủ tiếp.

Đẩy cửa ra, ánh sáng chiếu vào trong phòng, Lâu Uyên nhanh chóng xoay người đem cửa đóng lại.

Người trên giường ngủ cũng không tốt lắm, lông mi xinh đẹp dính lại với nhau, khóe mắt còn dính vài giọt nước mắt. Khuôn mặt tái nhợt khiến Bạch Hiếu thoát nhìn rất yếu ớt mà lại động lòng người. Lâu Uyên vươn tay vuốt ve hai má Bạch Hiếu.

“Uyên.” Người trên giường đột nhiên bừng tỉnh, hô to một tiếng, ngồi thẳng dậy nhìn người ngồi trước giường.

“Hiếu Hiếu...”

Nước mắt không khống chế lại rơi xuống tiếp.

Lâu Uyên một tay ôm đứa con đang ngủ say, một tay ôm lấy Bạch Hiếu, vuốt ve tấm lưng run rẩy. Hôn môi cùng nước mắt không ngừng “Tí tách.” rơi xuống bàn tay Lâu Uyên. Bạch Hiếu nhìn hắn vẫn còn mặc quần áo ngày hôm qua. Long huyết màu xanh trong ngực đã khô đọng lại trên áo choàng. Tâm giống như bị lôi ra rồi lại dội vào mạnh mẽ. Bạch Hiếu vuốt ve nơi vết máu loang lổ,

“Đều tại ta không tốt...” Nghe ngào đến không thể hô hấp.

“Không tin ta sao?” Đôi tay xoa xoa mái tóc dài mềm mại của Bạch Hiếu, lại nghiêng đầu hôn lên thái dương hắn một chút.”Ta cũng nghĩ rằng mình đã chết.” Lâu Uyên dùng sức ôm chặt sinh mệnh quan trọng của hai người trong ***g ngực.

Bạch Hiếu đón lấy đứa nhỏ trong lòng Lâu Uyên, đầu ngón tay tự nhua chạm rã miêu tả hình dáng đứa nhỏ “Rốt cuộc là giống ai đây?” Có chút buồn bực, nhẹ nhàng nhéo một chút thịt béo trên thân đứa nhỏ.

“Ta cũng không biết”. Lâu Uyên bắt lấy ngón tay Bạch Hiếu, lướt qua mí mắt đứa nhỏ.”Tại sao không mở mắt nhỉ?”

“Lâu Thanh nói phải mấy ngày nữa mới mở mắt được.” Bạch Hiếu cười nói.

Lâu Uyên nắm lấy bàn tay Bạch Hiểu đặt ở bên môi hôn lên, đôi mắt thâm tình giống như vực sâu nhìn hẩn chăm chú: “Vất vả cho người rồi, Hiểu Hiểu.” Bạch Hiểu đỏ mặt, lúc này mới ý thức được. Đứa con này là mầm móng mà hẩn cùng Lâu Uyên kết hợp rồi mang thai sinh hạ được. Bạch Hiểu thu tay lại, liếc mắt nhìn ngực đang bị thương của Lâu Uyên, nhẹ nhàng dùng thanh âm không thể nghe thấy: “Người ngày đó có nói chuyện kia... chờ người chữa thương tốt thì...”

Lâu Uyên nghi hoặc nói: “Chuyện gì?”

Bạch Hiểu ôm chặt đứa nhỏ, kéo chắn qua đem mình bao lại tránh bị lạnh, thấp giọng lẩm bẩm: “Đã quên thì quên đi.”

Lâu Uyên cố nhớ lại, cuối cùng nhớ ra ngày ấy ở thư phòng trên đầu Bạch Hiểu về chuyện kia, thật không ngờ hẩn lại để ở trong lòng. Lâu Uyên không nhịn được cười ha ha, dựa vào bên cạnh Bạch Hiểu, liếm liếm vành tai tinh tế đã đỏ lên: “Nếu phu nhân đã nói như vậy thì ta sẽ không khách khí.”

Ba ngày sau, long tộc vì muốn chúc mừng long nhi được sinh ra liền tổ chức yến hội tại Thanh Long cung.

Bạch Mạc bị bắt giam vào đại lao còn Ly Vị thì không biết ở nơi nào. Bạch phụ Bạch mẫu một mặt đến nhìn cháu ngoại mình, một mặt lại muốn đến thăm nữ nhi còn đang ở trong đại lao, cảm xúc vừa mừng vừa lo lắng. Bạch Hiểu có nói qua sẽ nghĩ biện pháp nhưng gần đây vẫn không nên đụng tới râu rồng, phải chờ mọi việc thu xếp cho tốt đã.

Tại một góc khác của yến hội, Mạnh Thanh đập bàn mắng to: “Lâu Uyên là tên khốn kiếp, hẩn thế nhưng lại cố ý bị thương! Còn lừa Hiểu Hiểu khiến cậu ấy càng thêm thương hẩn. Ô ô ô...”

Huyền Vũ bắt đắc dĩ ngoáy ngoáy cái lỗ tai, Chu Tước mặt than ngồi ở một bên thưởng thức trà.

“Sao hai người không nói gì vậy! Còn hại chúng ta lo lắng, kết quả trăm vôi vàng thành dãi tràng xe cát”. Mạnh thanh đỏ mặt tía tai quát. Tứ đại thần thú vì sao lại có một kẻ mặt than cùng một kẻ phúc hắc cơ chứ.

“Ách? Ai nói ta cố ý bị thương?” Mạnh Thanh đang một phen nước mắt nước mũi ra sức lên án Lâu Uyên thì cảm nhận nhận được hơi thở u ám, hung ác ở phía sau liền quay đầu lại.

“Á. Tên tiểu nhân đã xuất hiện, ta cho người biết ta sẽ không đem Hiểu Hiểu giao cho người đâu”. Mạnh Thanh kéo Huyền Vũ làm tấm bia, nấp ở sau lưng nói.

Lâu Uyên gân xanh nổi lên, mây đen dần dần bao phủ lại đây, Huyền Vũ càng thêm bất đắc dĩ, Mạnh Thanh là đầu heo sao? Năng lực không bằng còn chưa tính, trong lòng Bạch Hiểu vốn dĩ đã yêu Lâu Uyên rất lâu rồi. Bây giờ lại khơi khơi chuyện ra là làm sao, Huyền Vũ lật đật cuống quýt hạ hỏa: “Quên đi, quên đi, đừng chấp nhặt với hẩn làm gì.”

Lâu Uyên cũng định vậy khi mây đen sắp tản ra thì Mạnh Thanh lại không biết sống chết hô một tiếng: “Hiểu Hiểu. Hẩn khi dễ ta.” Vừa mới dứt lời, Lâu Uyên đã từ từ đi qua chỗ Mạnh Thanh.

Lâu Uyên hất đi cánh tay Huyền Vũ đang ngăn cản mình rồi lại nhíu mày nhìn hẩn, Huyền Vũ lập tức buông cánh tay Mạnh Thanh đang ôm lấy tay hẩn ra. Sau đó tránh sang một bên, thăm nghĩ thần tiên mau mau xuất hiện cứu người, thần tiên mau mau cứu người đi.

Chu Tước mặt than vẫn không đổi, bắt đầu chờ đợi xem trò hay. Lập tức chỉ nghe một tiếng “Giết.”

20. Chương 20: Long Điên: Thất

Long Điên: thất

“Ngao... Đây là chiêu mới hả?” Mạnh Thanh nhìn đám mây dày đặc bay đến đầu mình liền nhanh chân bỏ chạy.

Tùng trận sấm sét vang lên. Chỉ thấy hướng Mạnh Thanh chạy trốn, tia chớp không ngừng đánh xuống.

Khi sấm sét còn đang ầm ầm thì bảo bối nhỏ trong lòng Bạch Hiểu mở mắt.

Đứa nhỏ vươn cánh tay ngắn ngủn, mập mạp như củ sen quơ quơ còn đôi chân nhỏ bé thì đạp đạp vài cái, dùng sức duỗi eo, đôi mắt đen, trong trẻo mơ màng từ từ mở ra dường như còn chưa tỉnh mộng, nhìn rất giống Lâu Uyên khi còn bé, đôi mắt mở to chứa đầy nước mắt rồi rơi xuống, toàn thân đều bày ra bộ dáng đồ dô béo mập giống như một món điểm tâm ngọt ngào khiến người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

“Oa oa oa...” Bảo bối nhỏ mềm mềm cất tiếng khóc lên.

Cũng khiến cho người đang ôm nó phục hồi lại tinh thần. Lâu Uyên không thêm để ý tới Mạnh Thanh nữa, ôm bảo bối nhỏ đang khóc nháo từ trong tay Bạch Hiểu, đôi mắt bình thường vốn như vực sâu nhưng lúc này lại dịu dàng vô cùng, giờ bảo bối nhỏ lên cao. Bảo bối nhỏ ngừng khóc, tò mò nhìn bốn phía, tất cả đều mới lạ. Bạch Hiểu che miệng lại, cố gắng không phát ra thanh âm trong khoảnh khắc hạnh phúc này.

Bảo bối nhỏ mở rộng cánh tay, vui vẻ khua loạn xạ, trong miệng lại phát ra tiếng nói trẻ con nghe cũng không hiểu: “Ê a ê a...” Đôi mắt cố gắng mở thật to, miệng cũng không khép lại cứ ê a mãi, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống cái cổ mập mạp.

Lâu Uyên hạ tay xuống, hôn lên đôi mắt đen như ngọc châu ấy khiến bảo bối nhỏ cười khanh khách. Tình cảm huyết mạch tương liên là chuyện cả đời không thể nào chặt đứt, từ đôi mắt, da thịt, thậm chí cả trái tim trong thân thể đang đập lên xuống cũng không thể chia cắt, nhất định dây dưa cả đời. Lâu Uyên nhìn Bạch Hiểu, Bạch Hiểu cũng nhìn Lâu Uyên, hai người nhìn nhau cười, ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ. Bảo bối nhỏ nhìn nhìn bên trái, lại xoay đầu nhìn nhìn bên phải, cái đầu xoay qua xoay lại vô cùng khó khăn liền kêu lên: “A?” một tiếng, vươn bàn tay béo béo đồ dô nhéo hai má Bạch Hiểu, lại vì thân thể nhỏ quá không nhéo tiếp được.

Bạch Hiểu cuối xuống nhìn con mình, bảo bối nhỏ liền nhân cơ hội lấy tay nắm lấy mái tóc dài màu bạc rồi lại sờ sờ khuôn mặt Bạch Hiểu, đắc ý nở nụ cười “Nha nha nha”.

Chu Tước quay đầu đi, vốn chuẩn bị xem trò hay lại biến thành tình cảm gia đình, Huyền Vũ cũng ưu sầu, gãi gãi mũi, trong lòng cả giận nói: “Ê!!! Các người tốt xấu gì cũng chú ý một chút chứ. Còn có hai bọn ta đây nè!”

(vơ ~ là 2 anh FA!!!!)

Lâu Uyên nghe tiếng lòng phẫn nộ của Huyền Vũ liền từ từ quay đầu lại, nhìn thoáng qua Huyền Vũ rồi lại chậm rãi xoay đi.

Huyền Vũ hoàn toàn tức giận. Ánh mắt vừa rồi!! Tuyệt đối là khiêu khích! Tuyệt đối là liếc nhìn bằng nửa con mắt! “Mọi nó làm như giỏi lắm, ta cũng sinh! Chờ ta sinh cho người xem!” Huyền Vũ lầm bầm, phẩy tay áo bỏ đi, Chu Tước cũng nhẹ nhàng rời đi.

Trong đình viện, ba người vẫn tiếp tục bình thản vui vẻ.

(Cuộc nói chuyện ngoài lề:

Huyền Vũ: Ta cũng muốn có vợ.

Cá Mè Hoa bắt tréo chân: ” Biết rồi, chờ ta viết xong đã rồi tìm công cho người.”

Huyền Vũ: “Ta mới là công!”

Cá Mè Hoa liếc nhìn Huyền Vũ: ” Vậy nhóc Mạnh Thanh làm thụ cũng được lắm.”

Mạnh Thanh: “...” Ngượng ngùng, nhéo nhéo tay: “Vậy cũng được.”

Huyền Vũ nôn mửa... Lật bàn...)

đoạn H nhỏ khi ở trên trời.

Bạch gia vốn không phải là Bạch Long bình thường mà là Vân long. Lúc hóa thành hình rồng cũng là lúc cả thân thể phát ra ánh sáng màu bạc được mây mù vờn quanh nên mới gọi là Vân long.

một

Bởi vậy, lúc Bạch Hiểu lần thứ hai hóa thành hình rồng ở trước mặt hắn, Lâu Uyên mới có đủ thời gian nhìn ngắm bộ dạng chân thân của Bạch Hiểu, thân hình tinh tế được mây mù lượn lờ xung quanh trông giống như tiên nhân, chỉ có thể hình dùng một màu trắng bạc thuần khiết dành cho Vân Long, cả thân thể tỏa sáng màu bạc, rực rỡ đến chói mắt, hai mắt sáng ngời hữu thần, ánh mắt lại trong trẻo tươi đẹp. Bạch Hiểu nhìn Lâu Uyên vẫn ở hình người, không nhúc nhích mình chăm chú, ngược ngùng đi qua cọ cọ đầu, chiếc râu màu bạc chạm vào hai má Lâu Uyên rồi sau đó quấy đuôi bay vút lên bầu trời. Chìm vào trong mây, biến mất không thấy bóng dáng.

Lâu Uyên nhìn chăm chú, cuối cùng chọc giận Bạch Hiểu, đành phải bắt đắc dĩ cười cười, ngọn lửa màu xanh quần quanh trên người Lâu Uyên, bắt quá một lát sau một cự long màu xanh cũng bay về phía chân trời, giống như hùng ưng cao ngạo, quấy quấy cái đuôi dài lớn không ngừng bay về phía trước tìm kiếm thân ảnh kia.

Một lát sau, Lâu Uyên đuổi kịp Bạch Hiểu, cự long màu xanh phát ra tiếng rống gào thét khiến các đám mây chấn động dần tản ra, Thanh long quần quanh trên người Vân long, dựa sát vào thân hình ấy lạnh lẽo mà ấm ướt, Thanh long quấn cái đuôi dài của mình lên thân Vân long, cho đến khi Vân long không thể giãy dụa thì mới thu hồi móng vuốt, bốn chân kê sát trên người Vân long. Vân long quay đầu lại trừng mắt Thanh Long đang trên người mình, rống một tiếng.

Thanh long chậm rãi cọ cọ đầu Vân long, hai chòm râu gắt gao quấn lấy nhau, Thanh long bám vào thân Vân long mà chuyển động.

Chỉ nghe từ phía chân trời truyền đến một tiếng gào thét. Cái đuôi Vân long bị Thanh long quấn chặt đặt ở trên người hắn, động tác liên tục phập phồng đong đưa kịch liệt, đuôi rồng cũng nhếch lên thật cao, biểu hiện rõ ràng Thanh long đang cực kì sung sướng. Bụng Thanh long cùng long lân trên lưng Vân long bởi vì ma sát kịch liệt mà biến thành màu hồng, Thanh long đưa cổ mình lên cùng đầu Vân long cọ xát, hai sừng chạm vào nhau, long hành ở sâu trong cơ thể Vân long bị hút chặt càng khiến Thanh long tăng tốc cùng với không gian ướt át khiến cho hắn phát ra tiếng gầm nhẹ vui thích.

Bị trảng ruột trong cơ thể Vân long không ngừng hút vào, long hành nóng bỏng cuối cùng cũng phun vào dững đạo xiết chặt kia khiến long thân của Lâu Uyên giống như bị phồng mà run rẩy không ngừng, cuối cùng Lâu Uyên cũng được như nguyện lấy hình rồng cùng Bạch Hiểu mập hợp.

Đầu Vân long ngẩng lên cao, run rẩy thét dài một hồi, mây mù chậm rãi lui tán, hình dạng hai người cũng trở về như cũ. Tiểu long của Lâu Uyên còn chưa mềm nhũn vẫn cắm trong cơ thể Bạch Hiểu mà Bạch Hiểu cũng đã sức cùng lực kiệt mê man đi, Lâu Uyên nhìn lông mi đen bóng của người yêu rồi hôn lên môi cùng hai má, tiếp đó xé rách quần áo bao lấy Bạch Hiểu rồi hai người ôm lấy nhau mà ngủ.

=====

(Chắc phi về long cung mà ngủ!!!)

Cầm khăn giấy, bông băng H H H đã quay trở lại:))))))))))

Beta: Q ^ Q Trời ơi H

~

21. Chương 21: Long Hậ: Nhất

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậ: nhất

Nước mắt và mồ hôi hòa vào nhau cũng không biết của ai, liên tục rơi xuống trên người đối phương, thấm vào bên trong da thịt, len lỏi sâu vào linh hồn...

Bản thân không đếm được đã làm bao nhiêu lần, mỗi lần đều kịch liệt cùng xấu hổ đến mức rung động linh hồn, Bạch Hiểu rõ ràng đã làm cha có con nhỏ nhưng toàn thân vẫn đỏ bừng, hai chân mở ra thật lớn tùy ý để nam nhân trên người mình xâm lược, dục vọng nóng như lửa lại lớn không ngừng ra vào trong cơ thể,

cả người bị ép cong đến cực hạn, thậm chí có thể nhìn thấy phân thân màu thâm của Lâu Uyên tăng tốc không ngừng đâm vào. Thân thể đã trải qua vô số lần hoan ái nhưng sự mềm dẻo cùng độ phù hợp của hai người đều đạt tới mức độ cao mà trước nay chưa từng có.

Trong mắt Lâu Uyên hiện rõ tình yêu say đắm khiến Bạch Hiểu không để ý liêm sỉ ôm lấy thắt lưng rộng lớn của hắn đang chuyển động trên người mình, thậm chí hai tay còn đè lên cái mông rắn chắc của hắn hướng vào chính mình khiến cho hắn rút ra càng bị gắt gao buộc chặt, hậu huyết ướt át giống như trời sinh để làm loại chuyện này, ướt đến không thể ướt hơn làm lông mao của hai người ướt sũng.

“A... Ha a...” Bạch Hiểu run rẩy toàn thân phát ra xuân tình mê người, hấp dẫn Lâu Uyên một lần lại một lần xâm nhập, ngay cả thời gian để hôn cũng trở nên xa xỉ. Lâu Uyên càng cố gắng dùng sức mở rộng cái mông trắng nõn của Bạch Hiểu, mạnh mẽ đi vào, hưởng thụ khoái cảm khi tiểu huyết lưu luyến gắt gao giữ chặt lấy tiểu long của hắn khi rút ra. Không biết đã phóng thích bao nhiêu lần giữa mật huyết, Lâu Uyên say đắm người trong lòng đến mê muội.

Bạch Hiểu không thể khống chế chính mình mà thét lên càng không thể khống chế được Lâu Uyên, thần trí đã không rõ, đôi mắt mờ màng chứa đầy nước mắt nhìn nam nhân không biết mệt mỏi lại một lần nữa đem vật cứng thô lớn xâm nhập trong cơ thể mình, Bạch Hiểu chỉ còn biết thở hổn hển. Lâu Uyên cong thắt lưng lên, vật cứng càng xâm nhập sâu vài phần, cúi người cắn đôi môi đỏ hồng khê nứt, giống như liếm cây kẹo. Tiếp đó hút lấy tiểu anh đào nho nhỏ cho đến sưng đỏ khiến người trong ngực cố gắng ưỡn về phía trước.

“A.... A a.... Không muốn..... làm nữa... Uyên.” Đôi môi sưng đỏ của Bạch Hiểu gian nan nói không thành câu.

“Một lần.....Cuối cùng... Ngoan, đừng nháo...” Lâu Uyên dùng sức thắt lưng đâm vào giữa hoa tâm. Bạch Hiểu chỉ còn biết dùng đôi chân dài gắt gao ôm lấy tấm lưng của hắn. Bày ra bản tính câu dẫn chân thật khi bị đâm còn tiểu huyết chặt chẽ hút lấy vật cứng nóng rực không buông khiến cho mồ hôi trên hắn tích thành giọt lớn rơi xuống, thậm chí còn chảy xuôi xuống chỗ hai người đang chặt chẽ kết hợp.

“Ha..... A.....” Bạch Hiểu di chuyển lung tung mà tiểu long bắn ra dịch thể đã rất thừa thớt, đúng lúc cơ thể cảm nhận được một dòng chất lỏng nóng rực không ngừng phun vào chỗ sâu trong dung đạo. Đây là lần thứ ba hay lần thứ năm cũng chẳng nhớ nổi, Bạch Hiểu chỉ biết hiện tại ba ngày tới sẽ không thể rời giường.

Lâu Uyên xụi lơ, nằm úp sấp thành một vũng nước ở trên người Bạch Hiểu, Lâu Uyên vốn tinh lực hơn người còn muốn một lần nữa nhưng nhìn đôi mắt người yêu đã nhắm lại, Bạch Hiểu thật sự mệt muốn chết rồi, Lâu Uyên sững nịch hôn lên trán y lại thấy không đủ đường như muốn đem toàn bộ thân thể y sở soạn một lần, Bạch Hiểu ngủ rất nhanh, Lâu Uyên mang y đi tắm rửa sạch sẽ, khi hai người cùng một chỗ Bạch Hiểu cũng không thức tỉnh chỉ cảm nhận được Lâu Uyên đang giúp mình tắm rửa, bởi vì đại đa số thời gian Lâu Uyên đều quá mạnh mẽ. Lúc nhìn thấy họ hàng đưa tới được phẩm bổ dưỡng cho Lâu Uyên. Bạch Hiểu đều hút một hơi lạnh khí, rồi mới bình tĩnh đem đi thiêu hủy.

Lâu Uyên thật sự không cần đến được phẩm bổ dưỡng phẩm, trong lòng Bạch Hiểu có lúc tự hỏi mình. Lần đó Lâu Uyên thật sự bị thương sao? Mà sau đó cũng chẳng có thời gian nghỉ nhiều vì đã bị đẩy ngã xuống giường không dậy nổi nữa rồi.

Bạch Hiểu hoàn toàn mất đi ý thức, Lâu Uyên mở đùi y ra, vươn tay vuốt ve hoa huyết sưng đỏ, mị thị ở bên ngoài còn chưa kịp thu về thì hoa huyết dường như cảm ứng được hơi hơi co rút lại khiến Lâu Uyên cười ha hả, nhẹ nhàng vươn ngón tay, dịch thể màu trắng mốc ra. Bởi vì bắn quá nhiều lần mà mỗi lần bắn lại ở trong chỗ sâu nhất khiến cho việc rửa sạch trở nên khó khăn. Hơn nữa Lâu Uyên cố gắng khắc chế kích thích muốn làm một lần nữa, chăm chú nhìn ngón tay vừa tiến vào liền bị tiểu huyết cuốn lấy. Bản thân cố bình tĩnh không môn đánh thức Bạch Hiểu “Thật sự là một tiểu huyết tham lam nha.” Lâu Uyên thổi một hơi vào mật huyết ngay lập tức bị buộc chặt. Mẫn cảm thật nha.

Nếu Bạch Hiểu đột nhiên tỉnh lại nhìn thấy Lâu Uyên đối với mình lúc mất đi ý thức còn muốn làm chuyện *** loạn như thế, chỉ sợ lại bất tỉnh lần nữa. Lâu Uyên vuốt ve hai má Bạch Hiểu, phải yêu người này mấy lần thì mới tốt nhỉ? Bất đắc dĩ, lại thở dài một cách hạnh phúc, xuân tình vẫn quanh quẩn dạt dào trong phòng.

Ban đêm lén lút tiến đến, âm thanh tinh tế trong phòng lại bắt đầu.

“Đừng.... Không được.....” Thanh âm khàn khàn vang lên.

“Ngoan..... Mở ra nào...” Một giọng nam thấp trầm trả lời.

“.....”

Hôn môi ngọt ngào mà ẩm ướt một lần nữa rơi xuống khắp người, Bạch Hiểu bất đắc dĩ lại mở đùi ra, cái miệng nhỏ bị Lâu Uyên sờ soạng, tàn sát cả buổi chiều vẫn mềm mại, liền động thân đi vào. Còn chưa chờ Bạch Hiểu thích ứng thì một vòng đồng cung đồ lại diễn ra.

=====

Múp: *Bịt máu mũi*...

Ki: *Lấy xô hứng cho Múp*

22. Chương 22: Long Hậu: Nhị

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: nhị

Lúc này, một thân ảnh nho nhỏ trắng trẻo mập mạp bò vào trong tấm phòng, thân hình bé nhỏ không chống đỡ nổi cái đầu béo quá lớn. Phanh!!!! Lập tức ngã sấp xuống sàn nhà, trên người còn được bao lấy tầng vải bông nên tốc độ bò đi rất chậm. Bà vú nghe được liền nhìn thấy một thân hình mập mạp run rẩy đang bò sát đất. Long nhị nhìn thấy cứu tinh đến liền vội vàng kêu lên ” Ê a ê a” rất vui vẻ. Trong bóng đêm yên tĩnh, lại nghe thấy rất to.

“Ôi, tiểu tổ tông của tôi ơi” bà vú nhỏ giọng kêu lên. Tiểu long nhị này rất đáng yêu, rất được mọi người trong long cung yêu thích. Bà vú vội vàng ôm lấy, đau lòng xoa nhẹ chỗ đầu ngã đập trên mặt đất. Đầu long nhị vẫn xoay về vị trí tấm phòng, vươn ngón tay ngắn ngủn béo béo chỉ về hướng đó “Nha!” một tiếng.

Bà vú cười, đánh yêu lên cái mũi cao của long nhị: “Tiểu sắc quý... Phụ thân long vương của con còn đang bận rộn nhiều việc đó. Bà vú ôm con đi ngủ nha!” Bà vú nhìn tấm phòng, tựa hồ có thể thấy cái gì đó rồi lại thu hồi tầm mắt, ôm tiểu long nhị đi đến chiếc giường nhỏ.

Ngày kế

Bạch Hiểu dựa vào phía trên giường còn Lâu Giác Giác ở bên cạnh mình lăn qua lăn lại, Bạch Hiểu nhìn động tác của Lâu Giác Giác, rất sợ lập tức lăn xuống giường thành thịt nát, kêu lên: ” Giác Giác.”

Lâu Giác Giác nghe thấy Bạch Hiểu gọi vội vàng bò đến trên người, ngồi xếp bằng trong ngực Bạch Hiểu, ánh mắt mở lớn tò mò nhìn y, miệng cũng không chịu khép lại để cho nước miếng từ khóe miệng chảy ra.

“Giác Giác. Ta không phải thức ăn.” Nhìn đứa con đã được năm tháng, sao vẫn giống như một cục thịt di động. Còn có khuôn mặt tròn đỏ đỏ giống như quả bóng “Ai...” Bạch Hiểu sủng nịch, hôn lên khuôn mặt béo béo toàn thịt kia rồi chột chột sau đó lại bật cười khúc khích.

Lâu Uyên ở xa xa thấy một màn như vậy, tâm liền đình chỉ. Đây là hình ảnh mà trước kia hắn không thể nào tưởng tượng đến. Một gia đình ấm áp, ngọt ngào chỉ thuộc về hắn, là của một người nam nhân mà không phải là long vương, thời thơ ấu cô đơn cùng thống khổ đều bị loại ngọt ngào hạnh phúc này thấm sâu vào tâm can.

Lâu Uyên đến gần giường, ôm lấy Giác Giác còn đang tò mò nhìn chăm chú “mẫu thân” vào trong ngực, Giác Giác nhìn thấy Lâu Uyên thì vui vẻ múa may hai tay. Đôi mắt giống như hồ nước trong trẻo nhìn rất đáng yêu. Lâu Uyên sờ sờ đầu đứa con rồi hôn lên, bất chợt trên đầu mọc ra một đôi sừng nhỏ trông giống như nhánh cây nhỏ!!”Nha!” Giác Giác cảm giác phụ thân làm ma pháp khiến cho đầu mình có đồ vật gì đó mọc ra, ánh mắt vui vẻ híp lại thành một đường.

Bạch Hiểu nhìn hai phụ tử. Đúng là một đôi phụ tử ngọc, bất đắc dĩ ngồi dậy lại đột nhiên cảm giác muốn nôn. Liền nhào qua bên giường, nôn một trận.” Oẹ”

Lâu Uyên vội buông Giác Giác, vỗ nhẹ lưng Bạch Hiểu hỏi: ” Sao vậy?”, Giác Giác cũng quan tâm, xoay đầu qua nhìn Bạch Hiểu.

Bạch Hiểu nhìn Giác Giác rồi lại quay đầu nhìn Lâu Uyên thân thiết ở bên cạnh, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

Thế là..

“Chắc hai người đã biết được xảy ra chuyện gì đi?” Về mặt Lâu Thanh nghiêm túc, bắt chéo chân ngồi ở trên ghế.

“Nói nhanh, đừng vòng vèo.” Lâu Uyên nói.

Lâu Thanh liếc liếc mắt Bạch Hiểu đỏ hồng cả cổ, ha hả cười với Lâu Uyên: “Hỏi vương hậu đi. Hẳn biết đấy.”

Lâu Uyên nghi hoặc nhìn Bạch Hiểu, cũng không từ bỏ ý định hỏi Lâu Thanh nói: “Là?...”

Lâu Thanh gật gật đầu.

“Ta mang thai...” Bạch Hiểu buồn bực vô cùng. Vừa mới sinh xong lại có tiếp. Cũng quá kỳ quặc đi.

“Cái gì!” Lâu Uyên còn chưa biết là tin vui vẫn đang lo lắng, lúc nghe thấy liền la to lên. Trong lòng phảng phất có hai tên tiểu nhân đang kịch liệt tranh đấu, đó là tâm tình vui vẻ cùng với đau lòng khi người yêu lại chịu khổ.

“Còn không phải tại ngươi.” Bạch Hiểu nhìn thấy ánh mắt không thể tin của Lâu Uyên liền trừng mắt.

“Mấy tháng?” Lâu Uyên cố dấu vẻ mặt vui mừng hỏi.

“Đại khái hơn một tháng.” Lâu Thanh nghĩ nghĩ cùng với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn đôi vợ chồng trước mặt.

“Đó không phải là lần dùng long hình sao!” Lâu Uyên lẩm bẩm.

“Long hình cái gì?” Lâu Thanh miễn tuệ-sầu sắc, nắm giữ tin tức hỏi lại.

“Không được nói.” Bạch Hiểu buồn bực, ôm lấy Giác Giác nhảy xuống giường, chạy ra bên ngoài.

“Hiểu Hiểu! Ngươi còn chưa mang giày.” Lâu Uyên cầm lấy giày, đuổi theo.

Lâu Thanh nhìn bóng dáng hai người hoang mang rối loạn, cười to đi ra. Long tộc càng ngày càng náo nhiệt rồi đó.

Nhưng lại không để ý tới có một đôi mắt trong bóng tối lặng lẽ quan sát tất cả mọi thứ và có quá nhiều cảm xúc trong đôi mắt đó, ghét có ghen tị có thậm chí có cả lạnh lẽo thâm trầm.

=====

Múp: Nước bắt đầu gợn sóng...

Ki: Có biển....:))))

23. Chương 23: Long Hậu: Tam

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: tam

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Bạch Hiểu rất vất vả mới đỡ được Giác Giác đi ngủ, xoa bóp thắt lưng đau nhức đột nhiên cảm thấy bản thân càng ngày càng giống nữ nhân. Ngã phật từ bi! Nghĩ đến đêm nay, Lâu

Uyên phải đi nhân giới nên tạm thời không trở lại long cung, đột nhiên y có cảm giác dễ thở, không khỏi cười khổ một phen.

Trên bầu trời, ánh trăng sáng rõ, Bạch Hiểu hưởng thụ giây phút khó có được yên tĩnh này. Phía sau lại truyền đến từng đợt thanh âm rộn ràng nhốn nháo, Bạch Hiểu vừa mới quay đầu lại muốn nhìn thử phát sinh chuyện gì thì một thị tỳ nhìn thấy y liền lập tức lớn tiếng hướng về phía sau kêu lên: “Ta tìm được vương hậu rồi”.

Bạch Hiểu đối xử với mọi người dù là địa vị cao hay địa vị thấp đều không câu nệ lễ tiết, thậm chí còn ôn hòa nói chuyện phiếm với thị tỳ hoặc thị vệ mà cũng không yêu cầu mọi người phải thực hiện đầy đủ lễ nghi nên được mọi người trong long tộc yêu thích.

Bạch Hiểu nhìn thị tỳ hoang mang rối loạn liền hỏi: “Hạnh Nhi, xảy ra chuyện gì?”.

Hạnh Nhi nói: “Tiểu long nhi phát sốt mà quốc sư lại không có ở đây nên chúng nô tỳ rất sợ. Vương hậu, người mau đi nhìn một chút”.

Bạch Hiểu vào buổi chiều mới rời khỏi Giác Giác mà đứa nhỏ này đang rất khỏe sao lại đột nhiên phát sốt, trong lòng siết chặt, vội vàng cùng Hạnh Nhi chạy đến phò các Khôn Cực Cung.

Bạch Hiểu ôm lấy Giác Giác đang nhũ mầy hôn mê, đứa nhỏ này trời sinh hoạt bát vô cùng mỗi ngày đều quậy đến tưng bừng, gây sức ép với mọi người đến kiệt sức. Y sờ sờ cái trán nóng như lửa của Giác Giác, tuy nói long cung không phải chỉ có Lâu Thanh là y sư nhưng Bạch Hiểu vẫn quyết định chính bản thân chữa cho Giác Giác.

“Cần gọi những y sư khác tới không? Thưa vương hậu”. Hạnh Nhi tiến lên hỏi.

“Không cần”. Bạch Hiểu lắc đầu.

Bạch Hiểu chậm rãi từ đan điền hóa ra long châu, lúc này long châu trong cơ thể cùng với nửa viên thanh long châu của Lâu Uyên hoàn toàn dung hợp, long châu màu bạc được ánh sáng màu xanh bao vây ở giữa giống như Lâu Uyên thâm trầm, ôn nhu cùng với tình yêu say đắm vô tận găt gao quấn lấy Bạch Hiểu cả đời, mãi mãi không hồi hận.

Bạch Hiểu nhẹ nhàng mở ra đôi môi của Giác Giác để long châu bay lên không trung ở giữa hai người rồi từ từ xoay tròn, ánh sáng màu bạc cùng màu xanh hình thành một ánh sáng nhạt màu kỳ lạ, chiếu rọi lên hai người. Hạnh Nhi ở một bên nhìn cảnh này, cảm động vì tình cảm phụ tử sâu sắc của họ.

Thu hồi long châu, Bạch Hiểu vuốt ve cái trán Giác Giác cảm nhận nhiệt độ đã giảm xuống. Bạch Hiểu cúi đầu hôn xuống, dường như rất vừa lòng với kết quả này. Nhìn nếp nhăn giữa lông mi thưa thớt của long nhi từ từ giãn ra mới yên lòng, nhẹ nhàng chậm chậm đặt long nhi xuống giữa nôi, đối với Hạnh Nhi găt đầu một cái rồi hai người rời đi phò các.

“Hiểu Hiểu”. Lâu Uyên trở lại long cung đã là ba ngày sau đó, cuối cùng đã xử lý xong chuyện nên đương nhiên muốn hưởng thụ thời gian tốt đẹp đoàn tụ với người nhà, lại phát hiện Bạch Hiểu không chú ý đến Lâu Uyên cất tiếng gọi.

“Hả?”. Bạch Hiểu dường như mới từ trong mộng phục hồi tinh thần lại.

Lâu Uyên từ phía sau ôm Bạch Hiểu, đem cằm để ở trên vai người yêu, nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Nghe nói, mấy ngày trước Giác Giác phát sốt, người dùng long châu chữa trị cho con?”.

Bạch Hiểu dùng mặt quay lại cọ cọ khuôn mặt Lâu Uyên mới vừa đặt lên: “Uhm”.

Lâu Uyên nói: “Phu nhân của ta thật giỏi mà”. Vừa nói vừa hôn chụt lên mặt Bạch Hiểu. Bóng dáng của một vị long vương oai hùng cũng biến mất tiêu.

Bạch Hiểu có chút bất đắc dĩ lại sùng nịch nhìn Lâu Uyên, những ngày gần đây y cảm giác bản thân không ổn nhưng lại không thể nói đành nuốt trở lại vào bụng. Chẳng lẽ đây hội chứng trước khi sinh?

Qua mấy ngày tiếp theo, Bạch Hiểu cảm giác rất rõ trong cơ thể mình có một luồng xao động tràn ngập mỗi một tế bào trong thân thể, dường như có một con quỷ đang gào thét.

Ngày hôm đó, thị tỳ đi vào tắm phòng để thêm trà cho Bạch Hiểu nhưng lại không cẩn thận đem nước trà nóng đổ vào áo bào Bạch Hiểu, nước trà rất nhanh chạm trúng làn da khiến Bạch Hiểu tức giận kêu lên: “Người không có mắt sao hả?”

Ai cũng biết Bạch Hiểu luôn luôn ôn hòa nhưng vào lúc này thị tỳ kia bị bộ dáng hung dữ của Bạch Hiểu dọa liền lui về sau, ấm trà trên tay lại vương phải góc bàn rơi xuống đất cùng tình huống yên lặng tạo nên tiếng vang vô cùng chói tai khiến cho Bạch Hiểu đau đầu khó chịu, trong đầu giống như bị một con dao nhọn một lần lại một lần đâm vào đến tận sâu bên trong. Cảm giác như muốn vỡ tung ra.

Thị tỳ nhìn thấy Bạch Hiểu ôm đầu khó chịu liền kinh hoảng, bước lên phía trước hỏi: “Vương hậu, người bị làm sao vậy?”.

Bạch Hiểu than nhẹ một tiếng “A”. Lúc mở mắt ra thì con ngươi mang một màu đỏ đậm làm cho người ta cảm giác lạnh lẽo. “Cút ngay”. Bạch Hiểu đẩy người trước mặt ra tựa như muốn gạt đi sự đau đớn mà thị tỳ không hề phòng bị bị đẩy ngã xuống, lúc Lâu Uyên ở xa xa đi tới nơi này thì Bạch Hiểu cảm giác trước mắt chỉ còn một màu trắng “rầm”. Y té xỉu xuống đất.

“Chuyện này là sao, mau gọi quốc sư đến”. Lâu Uyên nhìn thị tỳ té trên mặt đất vừa hỏi vừa ôm lấy Bạch Hiểu.

“Nô tỳ cũng không biết. Vương hậu đột nhiên liền...” Thị tỳ đâu có biết xảy ra chuyện gì, lúc này chân tay luống cuống, mặt đầy nước mắt giải thích những chuyện đã xảy ra.

Từ lúc xảy ra chuyện Chú Thương, Lâu Uyên liền tỉ mỉ chọn lựa an bài người ở bên cạnh Bạch Hiểu cùng hắc đế phòng ngừa bất trắc. Đôi mắt thâm trầm xẹt qua tia hung ác, lúc này đây một chút sơ suất càng không cho phép xuất hiện, để vương âm trầm ra lệnh cho thị vệ ngoài cửa: “Người tới, đem nàng đi giam giữ”.

“Bệ hạ...” Thị tỳ vô tội kêu to nhưng đế vương đã không tin tưởng nàng nữa. Hắc đế tuyệt không thể tin tưởng người có uy hiếp với Bạch Hiểu giống như chim sợ cành cong.

Lâu Thanh chẩn đoán Bạch Hiểu hoàn toàn không bị tổn thương gì, đại khái là vì thanh long châu cùng bạch long châu hoàn toàn dung hợp rồi bệnh trạng trong thời gian mang thai xuất hiện mà thôi, sau đó Bạch Hiểu tỉnh lại ở trong lòng Lâu Uyên, hắc đế quấn chăn bao bọc y chỉ chữa khuôn mặt cho đến sau tai, hỏi: “Cảm giác thế nào rồi? Người vừa rồi mới té xỉu”. Nhưng lại không đề cập tới chuyện thị tỳ. Trong lòng hắc đế, Bạch Hiểu rất dễ mềm lòng nếu biết được tình hình thực tế chắc chắn sẽ xin tha nhưng hắc đế tuyệt không có thể để người như thế ở bên cạnh người yêu.

Ai ngờ, Bạch Hiểu tỉnh nửa ngày cũng không trả lời, Lâu Uyên ôm lấy y nhẹ giọng gọi: “Hiểu Hiểu”.

Bạch Hiểu nghe tiếng từ từ mở mắt ra, đôi mắt mang màu ngọc lưu ly vô cùng mệt mỏi, còn mang theo chút nước như vừa mới thức tỉnh. Cứ như vậy từng chút một hiện ra trong mắt Lâu Uyên. Nhìn người trong lòng, lý trí hắc đế tận lực khắc chế chính mình, cổ họng vừa chuyển động, nắm tay xiết chặt lại vừa muốn lên tiếng thì không ngờ khuôn mặt Bạch Hiểu chậm rãi nhích lại gần hắc đế. Cho đến khi chóp mũi hai người đối lập nhau, bộ dáng y giống như con mèo nhỏ lưu luyến, xinh đẹp tinh tế nhìn không sót cái gì. Bạch Hiểu vươn đầu lưỡi phẩn hồng nhẹ nhàng liếm môi Lâu Uyên một chút rồi rất nhanh lùi ra tạo khoảng cách giữa hai người.

Hắc đế cảm giác bóng dáng y giống như hư vô mờ mịt, cái gì cũng không bắt lấy được liền biến mất khỏi tầm tay hắc đế, Lâu Uyên kéo Bạch Hiểu qua, y liền thuận thế dựa vào trong lòng hắc đế, đầu dựa vào dưới cằm hắc đế, chỉ cần cúi đầu liền nhìn thấy. Dáng vẻ mỉm cười đầy mê hoặc lòng người của Bạch Hiểu giống như cánh bướm đập chồn, trong suốt thanh thuần mang theo hấp dẫn vô tận. Lông mi hơi cong lên, khiêu khích nhìn hắc đế.

“Rầm”. Lâu Uyên dường như nghe thấy thanh âm lý trí hoàn toàn sụp đổ, hắc đế ôm chặt lấy thất lưỡng y, thay đổi vị trí hai người. Ngọn lửa tình bùng cháy mạnh mẽ, lan tỏa nhanh chóng khắp cơ thể hai người.

24. Chương 24: Long Hậu: Tứ

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: tứ

“Ừm...” Nhìn người dưới thân mị nhân như tơ khiến Lâu Uyên kinh động mà cứng chùi, bình thường người yêu ở trên giường luôn luôn bị động ngược ngùng nhưng về mặt lúc này giống như rặng mây đỏ trôi chốc vào ngọn lửa đang hừng hực cháy trong lòng Lâu Uyên.

Bạch Hiểu nâng cánh tay trắng trẻo, hoàn mỹ kéo Lâu Uyên xuống rồi luồn vào giữa mái tóc dài, âu yếm cổ vũ nam nhân tiến thêm một bước “Uyen”. Thanh âm quen thuộc gọi suy nghĩ Lâu Uyên quay về, thanh âm mang theo chút biếng nhác, khàn khàn đánh bại phòng tuyến vững chắc. Hắn lấy thuốc mỡ dưới gối ra, mang theo mùi hoa thanh khiết giúp người yêu không bị thương.

Bạch Hiểu chủ động nâng lên cái mông để cho Lâu Uyên dễ cỡi quần mình, áo choàng trên thân trượt xuống ngực lộ ra hai điểm mê người xinh đẹp, đứng thẳng trong không khí chờ đợi nam nhân đến yêu thương. Bạch Hiểu khó chịu vặn vẹo thân thể giống một con rắn không giữ lại chút gì bày ra tất cả, cặp đùi trắng nõn cọ cọ bấp đùi nam nhân rồi siết chặt, khẽ gọi: “Mau. Nhanh lên”.

“Ngoan, ta không muốn làm ngươi bị thương.” Lâu Uyên đối mặt với lời gọi cực nóng của người yêu, sớm đã hận không thể mang thương ra trận, một tay cố gắng mở rộng mật huyết để đi vào, một bên yên lặng cắn răng chảy mồ hôi. Thân hình trần trụi, tinh tế lộ ra bên ngoài, cơ bụng căng cứng gồng lên, mồ hôi từ trên trán còn chưa kịp chảy dọc theo thân thể đã bị ngọn lửa *** thiêu nóng.

“Ha ha...” Bạch Hiểu nhìn Lâu Uyên như vậy liền phát ra tiếng cười như chuông bạc. Y cố mở rộng đùi để nam nhân nhìn thấy cảnh ngón tay đâm vào hậu huyết mình, hậu huyết lúc này đã chứa được ba ngón tay. Ngón tay dài, lạnh lẽo mang theo vết chai không ngừng ra vào, thuốc mỡ bị độ ẩm bên trong mật huyết làm tan chảy cùng hương vị *** tràn ngập trong phòng. Thân thể trải qua dạy dỗ lâu dài sớm đã không cần bôi trơn để chứa vật lớn của Lâu Uyên thế nhưng không thể không nói đến lần đầu tiên hai người giao hoan khiến Bạch Hiểu bị thương đã tạo nên bóng ma trong lòng Lâu Uyên, cho dù mật huyết đã mềm mại cùng ướt át nhưng hắn vẫn cố gắng bôi trơn.

Thuốc mỡ màu trắng ngà ở giữa mật huyết cứ tùy ý bị ngón tay đẩy ra bên ngoài cơ thể khiến cho nếp uốn ở bên ngoài mật huyết hình thành bọt biển, một lần lại một lần Lâu Uyên nhìn không rời mắt một màn *** mỹ này, cảm thấy chính mình sắp hỏng mất, cuối cùng rút ngón tay ra, đem gối đầu dặt chỗ thất lưng Bạch Hiểu. “Phốc thử” một tiếng tiến vào giữa đùi đạo vô cùng ẩm ướt, trơn trượt đồng thời hai người phát ra cảm giác thỏa mãn.

“A..... Trưởng quá.....” Bạch Hiểu nâng ngửa thân mình lên, vật cứng liền vào sâu hơn trong cơ thể “Ngô a...”. Bạch Hiểu run rẩy khiến cho tay trượt xuống chỗ hai người mập hợp, toàn thân đều là màu hồng nhạt mê người, đụng đến tiểu long thô dài của nam nhân đang xô xuyên trong cơ thể giống như thanh kiếm hung hăng đâm vào ngực, như mũi tên xuyên tim.” Ngô.... Hiểu Hiểu...” Bàn tay to lớn của Lâu Uyên cầm lấy tay Bạch Hiểu. Lập tức đem một nửa còn lại đâm vào.

“A.... Ha a.....” Tay Bạch Hiểu chạm vào hai cái túi căng tròn của hắn, giống như bị phồng muốn thu hồi tay lại.

Lâu Uyên khom nửa người xuống, nhẹ nhàng liếm cắn vành tai mềm mại của người yêu thấp giọng lầm bầm nói: “Giờ muốn lùi về à. Đã chậm rồi, Hiểu Hiểu.”

“Ngươi....” Đôi mắt Bạch Hiểu ướt át nhìn Lâu Uyên, bàn tay lại chạm vào lông mao rậm rạp của nam nhân, về mặt càng đỏ thêm giống như đóa hoa xinh đẹp nở rộ.

Bạch Hiểu nâng đôi chân vòng lên trên lưng nam nhân, về mặt liếc nhìn hắn, ra hiệu...

Lâu Uyên vừa lòng, cúi đầu vươn đầu lưỡi cùng Bạch Hiểu hôn môi, kéo một cánh tay y ôm lấy cổ hắn, giữ chặt phần eo khiến cho cự long ở giữa đùi đảo chặt hẹp bành trướng to ra, lớn hơn gấp đôi. Cánh tay còn lại của hai người cùng đặt một chỗ ở địa phương kết hợp, huyết khẩu tự động phân bố ra mật dịch ướt đầm

một mảnh, vôi vàng co rút lại giống như cảm nhận được dục vọng sắp sửa được thỏa mãn. Cái miệng nhỏ nhắn gât gao nuốt lấy tiểu long.

“Ngô.....” Bạch Hiểu bị tiểu long trong cơ thể làm chướng bụng khiến y bị dọa muốn nâng thất lưng lên tránh xa vật lớn dữ tợn kia nhưng môi lại bị Lâu Uyên lấp kín chỉ có thể phát ra thanh âm than thở khe khẽ.

Lâu Uyên một tay ôm lấy Bạch Hiểu đỡ ngồi ở trên người mình, hai người hình thành tư thế ngồi cao thấp, tiểu long thô lớn trong nháy mắt xâm nhập đến chỗ sâu không thể tưởng tượng khiến Bạch Hiểu thét chói tai, đem đôi chân quăn quắt người hắc, Lâu Uyên kéo lấy bàn chân trắng nõn ngọc ngà thậm chí nhìn thấy cả gân xanh, yếu ớt của y. Hắc để bàn chân của Bạch Hiểu thành hình dạng gấp khúc đưa đến bên miệng mình, từng nụ hôn hôn xuống các ngón chân, toàn thân Bạch Hiểu tê dại, xụi lơ như nước để mặc bàn tay to lớn từng chút từng chút một nhẹ nhàng sờ lên chân y. Thân thể Bạch Hiểu vô cùng mẫn cảm run rẩy, dục vọng của y từ từ ngẩng đầu lên rồi cứ như vậy mà phun ra trong khi Lâu Uyên còn chưa bắt đầu động tác hưởng thụ khoái cảm bị mật huyết điên cuồng đè ép. Lâu Uyên đem bàn chân găm cắn đến đỏ hồng một mảnh đặt ở trên vai mình, bàn tay to lớn cầm lấy eo nhỏ nhắn của Bạch Hiểu bắt đầu di chuyển mạnh mẽ.

“A.... Ha a.... Nhẹ chút.....” Tùy ý để Lâu Uyên dong đưa, Bạch Hiểu không chịu nổi co quắp ngón chân bám chặt lấy thất lưng Lâu Uyên, sợ giữa lúc di chuyển kịch liệt bị rớt xuống.

“Ngô.... Có mệt không.....” Lâu Uyên lướt nhẹ qua khuôn mặt Bạch Hiểu, hôn môi nói.

“Uhm a..... Nói.... mệt thì người sẽ... buông tha ta..... sao? A.....” Lâu Uyên đâm một cái thật sâu về phía trước khiến cả người Bạch Hiểu co rút, dục vọng lại run rẩy đứng lên lần nữa. Trong cơ thể giống như có hàng ngàn hàng vạn con sâu đang gặm cắn.

“A.... Sẽ không.....” Đôi mắt Lâu Uyên tối tăm vài phần còn bàn tay thì vuốt ve cặp mông mềm mại đầy đặn, đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt Bạch Hiểu. Mồ hôi hai người hòa vào cùng một chỗ. Giống như từ trong nước lao ra.

“Ngô.....” Trải qua không biết bao lâu, Lâu Uyên cuối cùng cũng ở trong cơ thể Bạch Hiểu phun ra dục vọng nóng như lửa. Hai người sức cùng lực kiệt nằm ở trên giường. Bạch Hiểu rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Lúc này, Lâu Giác Giác ở phòng bên cạnh, dường như không hài lòng khi cha mẹ quên mất mình liền khóc lớn lên. Thanh âm vang dội, trong trẻo truyền khắp khắp ngõ ngách, Lâu Uyên cúi đầu nhìn người yêu đang ngủ say, sợ đánh thức Bạch Hiểu liền mặc áo choàng đi đến phòng bên cạnh.

Ngay lúc Lâu Uyên rời đi không lâu, Bạch Hiểu từ từ mở hai mắt ra, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chú cánh cửa đóng chặt.

25. Chương 25: Long Hậu: Ngủ

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: ngủ

Tính bằng đốt ngón tay thì từ lúc có thai đến hiện tại đã trôi qua hơn một tháng, bảo bối trong bụng cực kì im lặng, nếu không phải nhìn thấy bụng hơi to ra, Bạch Hiểu gần như hoài nghi sự hiện hữu của đứa bé này. Thời gian ngủ trong khi mang thai cùng phản ứng dễ quên càng biểu hiện nghiêm trọng, có đôi khi cùng Lâu Uyên nằm ở trên giường cùng nhau tính lại, Lâu Uyên sẽ nói những lời khiến người ta đỏ mặt giống như ngày hôm qua rất nhiệt tình linh tinh chẳng hạn. Nhưng y ngay cả một chút đều không nhớ rõ.

“Ngẫu ngẫu.....” (*) Thanh âm mơ hồ không rõ gọi thần trí Bạch Hiểu trở về, Lâu Giác Giác ngồi trên xích đu nhỏ ở đối diện đang đợi Bạch Hiểu uy đồ ăn. Bạch Hiểu sờ sờ đầu bé nhưng bé không thèm tiếp nhận, bĩu môi quay đầu đi tỏ vẻ bất mãn, Bạch Hiểu đành phải buông cháo sữa trên tay xuống, đem bé ôm đến trên đùi mình, dỗ trái dỗ phải cuối cùng cũng làm cho đứa nhỏ được nuông chiều quá nhiều này liếc nhìn một chút, Giác Giác cũng đã được bảy tháng tuổi rồi. Nhiều lần muốn để cho bé tự mình học đi nhưng mỗi lần được ôm thì hai cái chân nhỏ luôn gât gao bám dính ở trên người mình không chịu buông ra, sử dụng chút sức lực thì cục thịt nhỏ này lại dùng đôi mắt dăm lệ giàn giụa nhìn Bạch Hiểu, khuôn mặt trắng trắng mềm mềm cùng với cái mũi hồng hồng mà Mạnh Thanh tặng tạo nên bộ dáng không biết chuyện gì rất vô

tội, nhất thời khiến Bạch Hiểu cảm giác mình phạm vào tội nặng, hôn nhẹ khuôn mặt đứa nhỏ, dỗ dành vỗ về đã lâu mới làm cho nó nở nụ cười vui vẻ.

“Giác Giác, kêu phụ vương đi con.” Bạch Hiểu nheo nheo khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của bé, dụ dỗ nói.

“Ngẫu ngẫu...” Lâu Giác Giác ngẩng đầu lên, vui vẻ kêu.

“..... Ai...” Bạch Hiểu thở dài một tiếng. Lại nhìn thoáng qua đứa nhỏ ở giữa phạm vi vòng tay mình mà xoay qua xoay lại. Bạch Hiểu ngửa mặt lên trời thở dài “Rốt cuộc ta đã sinh ra cái gì nha.....”

Giác Giác tựa hồ hiểu Bạch Hiểu nói cái gì, lại nhìn nhìn bụng y hơi hơi to ra, bỗng nhiên tò mò đem đầu lớn nhẹ nhàng dán lên bụng y, nghe thanh âm ở bên trong có truyền ra hay không, ai ngờ bảo bối ở trong bụng không hiểu tình cảm của ca ca, không hề động đậy cũng không nháo. Bạch Hiểu nhìn bé dùng biểu tình vô cùng nghiêm túc, mân mê miệng, ánh mắt trừng lớn như con hổ, tập trung tinh thần nghe ngóng. Bạch Hiểu đành phải chậm rãi vận khí khiến long châu trong cơ thể xoay tròn. Long châu trong cơ thể tạo ra long khí từ từ xoay tròn thì bụng sẽ sinh ra biên độ run run nhỏ.

Lâu Giác Giác buồn bực, muốn buông tha thì cảm nhận được bụng Bạch Hiểu rung động. Nhất thời, bé vui sướng, hoa tay múa chân nhưng cái đầu quá lớn chiếm toàn bộ sức nặng của thân thể lập tức ngã xuống dưới kéo toàn bộ thân thể cũng ngã xuống khỏi đầu gối Bạch Hiểu. Cũng may trong lúc đó một nửa vẫn còn đang bám ở trên người Bạch Hiểu. “Oa.” Bé khóc lớn lên. Hai tay nhỏ bé gãi gao túm lấy một góc áo choàng của y, sợ lập tức sẽ rơi xuống. Giống như phía dưới là vực sâu đáng sợ.

Bàn tay nhỏ bé ngẩn ngẩn, béo béo bám chặt không buông áo choàng càng lúc càng tuột ra, bé hoảng sợ nhìn những ngón tay còn lại, vẻ mặt không muốn rơi xuống địa phương không biết là cái gì. Càng thêm gào khóc. Hai mắt nhắm lệ nhìn về mặt chờ đợi xem kịch vui của “mẫu thân hư đồn”. Nước mũi thật dài rơi xuống miệng còn thân thể thì nhúc nhích qua lại. Tình cảnh buồn cười không chịu được.

“Ha ha...” Bạch Hiểu thế nhưng vẫn còn luyến tiếc bảo bối đáng thương hề hề nhìn mình, một tay đỡ lấy bé quay về trên người mình. Vốn nghĩ muốn rèn luyện một chút nam tử khí khái cho bé thế nhưng nhìn bé khóc đến mặt đỏ bừng còn bị nước mắt của mình chuyển thành bộ dáng vô tội đáng yêu. Bạch Hiểu bất đắc dĩ dùng ống tay áo lau khô nước mắt. Hít một hơi. “Cục thịt mềm a cục thịt mềm...”

Ban đêm, Bạch Hiểu đến Thanh Trì tuyền tắm rửa, đầu lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, y đỡ lấy bụng, muốn đứng dậy nhưng lại cảm giác toàn thân giống như lửa thiêu, từng lỗ chân lông đều phải phun ra lửa. Hai chân hoàn toàn không có sức lực, ý thức càng không tỉnh táo, hơi nước nóng hầm hập càng khiến cho cơ thể khô nóng hơn vài phần, cuối cùng sự hỗn loạn chiến thắng ý chí, Bạch Hiểu không chống đỡ được hướng đáy ao trượt xuống, dòng nước ấm áp xâm nhập vào trong cơ thể, vào khoang miệng, cuối cùng ngập đến đầu. Bọt khí vốn rất nhiều rồi cũng từ từ ít dần đi. Cuối cùng, bên trong hồ dường như không có người đã tới, tất cả hoàn toàn yên tĩnh.

Phục Dạ điều thấy một màn như vậy liền “xì ” một tiếng bay đi.

Đêm càng yên tĩnh, yên tĩnh đến lạnh lùng.

=====

(*): Tác giả viết thế và đã tra qua QT, google nhưng ko tìm thấy từ thích hợp nên để nguyên luôn.

26. Chương 26: Long Hậu: Lục

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: lục

Lâu Uyên xoa nhẹ khóe mắt có chút chua xót mà công văn ở trên bàn quá nhiều xem đến mức đầu vầng mắt hoa, tinh thần càng buồn bực. Vào lúc này, thị vệ ở ngoài gõ cửa.

Thanh âm Lâu Uyên trầm khàn đáp: “Có chuyện gì?”

Thị vệ nhìn về mặt quân vương phiến muộn đành phải nói ngắn gọn: “Bệ hạ, vương hậu đến đây....”

“Cái gì?” Hiểu Hiểu chưa bao giờ đi gặp hắn lúc làm công việc, hắn vừa suy nghĩ vừa tưởng tượng ngay lập tức có thể ôm thân thể ấm áp của người yêu liền cao hứng vội vàng đứng dậy đi tới trước cửa.

Chỉ thấy Bạch Hiểu mặc áo choàng bằng lông chồn trắng, cả người phát ra mùi hương thơm ngát sau khi tắm, ngay cả tóc cũng còn hơi nhỏ nước. Trong tay cầm theo hộp đựng thức ăn bốc lên mùi thơm, y mỉm cười nhìn hắn. Vào giờ phút này, Lâu Uyên thầm nghĩ đem người này ôm vào trong ngực hung hăng yêu thương mà tên thị vệ sát phong cảnh kia vẫn cười tủm tỉm nhìn hai người thẳng đến khi tiếng ho khan của long vương vang lên, nhìn lại thì thấy Lâu Uyên tức giận tím mặt hù dọa thị vệ khiến hắn cuống quýt làm lễ lui đi.

Bạch Hiểu buồn cười nhìn thị vệ ân hận khom người lui về sau liền quay đầu trách mắng: “Người sao lại hung dữ như vậy”.

“Ai bảo hắn không biết tùy trường hợp mà hành xử. Đến đây, ta lau tóc cho ngươi” Lâu Uyên vừa cầm lấy hộp đựng thức ăn vừa lau khô tóc cho Bạch Hiểu. Y ngoan ngoãn nghiêng cổ, lộ ra làn da non mịn trắng như tuyết ngay tại phía dưới mũi Lâu Uyên khiến hắn không khỏi cảm thấy dưới bụng nóng lên. Tầm mắt vội dời đi phong cảnh hấp dẫn kia.

“Ha ha...” Bạch Hiểu co rụt cổ lại cười cười.

“Sao vậy?” Lâu Uyên nghi ngờ hỏi.

“Người thở ở trên cổ ta”. Bạch Hiểu ngẩng đầu lên, trêu tức Lâu Uyên.

Lâu Uyên bị nhìn thấu nhất thời sử dụng dời đi tầm mắt mà giờ phút này Bạch Hiểu lại cười tươi như hoa, nhìn hắn chăm chú, mái tóc dài màu bạc giống như con sông dài lóng lánh, đặc biệt khuôn mặt này, cái mũi cao thẳng này còn có đôi môi xinh đẹp kia. Giống như một bức tranh mang màu sắc ngọt ngào trải ra trước mặt mình. Đẹp không sao tả xiết, lưu luyến đến quên đường về.

Bạch Hiểu là đương sự đương nhiên biết độ ấm trong ánh mắt Lâu Uyên lúc này có thể làm bỏng người, bao gồm dục vọng tham lam chiếm giữ mãnh liệt. Lửa nóng *** thiêu cháy xương cốt giống như ánh mắt âm trầm sâu thẳm kia.

“Hừ...” Tầm áo choàng bằng lông chồn trắng từ trên vai Bạch Hiểu rớt xuống, lộ ra áo lót trong suốt ở bên trong. Mà dưới áo lót ngay cả quần cũng không có. Giữa ánh sáng vàng vàng của nến, Bạch Hiểu gần như lộ ra đường cong xinh đẹp khiến cho Lâu Uyên gần như điên cuồng muốn xé nát y, ăn sạch vào bụng. Bạch Hiểu gần sát thân thể to lớn của hắn, hô hấp nóng rực phun giữa hai người. Lâu Uyên thậm chí có thể cảm nhận được dưới áo lót là nhụy hoa đứng thẳng kia đang ma sát ngực hắn, màu sắc xinh đẹp đã bị hắn liếm, gặm cắn trong vô số đêm để nó hoàn toàn nở rộ trong đêm đen.

Lâu Uyên không nhịn được liền vươn bàn tay to lớn từ áo lót thâm nhập vào, một bàn tay khác thì vuốt ve cái mông hút hàng của y rồi mới thuận theo đường cong uốn lượn đi xuống tìm đến huyết khẩu ngưng ngừng nhắm chặt kia, vuốt ve yêu thương nó. Bàn tay phía trước cũng không ngừng nghỉ thâm nhập vào giữa đùi non trắng nõn. Cứ thế hung hăng sờ soạng.

“A.....” Thanh âm Bạch Hiểu giống như thanh âm muỗi kêu trong cơn mộng xuân giữa sương mù mà lại rõ ràng.

Lâu Uyên cảm giác nửa người dưới bén lửa, nhanh chóng đứng lên, như khẩu pháo đặt trên đùi Bạch Hiểu, thanh âm thâm trầm u tối vang lên: “Người xác định làm đêm nay?”

Người trong lòng khe khẽ run lên, Lâu Uyên dường như có thể nhìn thấy cổ y vùi sâu vào lòng hắn, khuôn mặt đỏ hồng ngưng ngừng “Ta muốn giúp ngươi...” Lâu Uyên còn chưa kịp hiểu nghĩa những lời này thì bàn tay nhỏ bé ấm áp khác với hắn đã trượt vào trong quần đến chỗ tiểu long đang sưng to hừng hực, không ngừng sờ soạng nó.

“Hiểu hiểu... Ngươi không cần...” Lâu Uyên muốn đẩy ra rồi lại không thể ngăn cản sự hấp dẫn khi người yêu chủ động.

Bạch Hiểu một tay đẩy Lâu Uyên ngồi lên ghế còn mình thì quỳ trên sàn nhà. Quần còn chưa cởi hoàn toàn mà tiểu long thật lớn dữ tợn liền khẩn cấp nhảy ra ngoài. Bạch Hiểu cho tới bây giờ bởi vì thẹn thùng còn

chưa nhìn qua, rốt cuộc làm sao nó có thể tiến vào thân thể mình. Nhưng hiện tại, y giống như một ngọn lửa cháy vừa nhanh vừa mạnh cũng không có rảnh đi bận tâm chuyện khác. Thấy tiểu long to lớn khiến y cũng bị dọa muốn dừng lại chút ít mà Lâu Uyên cũng hết sức khó xử trong tình cảnh này. Tuy rằng hẳn rất muốn Bạch Hiểu vì mình mà làm. Giống như trời sinh giống đực muốn hoàn toàn giữ lấy tình cảm một nửa còn lại nhưng bình thường với các tư thế cơ thể thì Bạch Hiểu đều đem mặt giấu đi, hướng chỉ là loại chuyện này. Lâu Uyên nuốt nước miếng, nói: “Hiểu Hiểu hay là thôi đi.”

Bạch Hiểu vươn hai tay vuốt ve tiểu long đang giương nanh múa vuốt. Cuối cùng quyết định hé miệng cũng không nghĩ nó có đi vào hết hay không liền một hơi ngậm vào. Tiểu long của Lâu Uyên vừa thô vừa dài. Gần như chỉ ngậm được một phần đầu đỉnh đã khiến Bạch Hiểu há miệng nói không ra lời. Lúc tiến vào khoang miệng ẩm áp hút chặt của người yêu thì Lâu Uyên không thể không thừa nhận thích đến muốn bắn ra.

Đối với người yêu không hề có kinh nghiệm, Lâu Uyên rất khó tưởng tượng rốt cuộc Bạch Hiểu quyết tâm cùng ý chí như thế nào mới làm ra chuyện này. Mà hiện tại, lúc này muốn dừng cũng không được mà tiếp tục cũng không xong, Lâu Uyên chỉ có thể thương tiếc vuốt ve Bạch Hiểu đang cúi đầu cố gắng “làm việc”.

Quy đầu to lớn cùng hơi thở dồn dập của Lâu Uyên khiến nó càng lúc càng sưng to hơn. Một bàn tay của Bạch Hiểu tìm đến chỗ hai viên cầu đang chờ đợi được chăm sóc. Bàn tay non mịn ầu yếm chúng, thỉnh thoảng lại xoa nắn một chút quả thực khiến Lâu Uyên hoài nghi người ở dưới thân mình trong giờ phút này có thực sự là Bạch Hiểu.

Lâu Uyên vươn tay nắm lấy cằm Bạch Hiểu nâng lên, trong miệng y vẫn còn đang ngậm tiểu long, không thể khép lại mang theo sợi chỉ nước bọt *** mỹ chậm rãi quấn quanh. Đôi mắt chứa hơi nước hơi mở to, khóe mi thấm đẫm những giọt nước mắt. Từ hai má đến bên tai đều một màu hồng nhạt.

Thậm chí có thể cảm nhận được đầu lưỡi Bạch Hiểu pháp phồng va chạm từng nếp uốn trên tiểu long, nhìn một màn vô cùng tình sắc này càng không thể nào kiềm chế nổi, Lâu Uyên kéo đầu Bạch Hiểu ra, cảm giác mình sắp lên đỉnh. Y nhìn về mặt hần ẩn nhẫn, hăm sâu trong ***. Tâm động không thôi, ngay cả y cũng bị trêu chọc, ma sát khó nhịn mà nơi đó cũng đã rục rịch. Dem tiểu long ngậm thật sâu trong yết hầu, toàn bộ vật lớn bị bao vây, ẩm áp cùng ẩm ướt trong khoang miệng, “Không..... Hiểu hiểu... Ta muốn...” Lâu Uyên gằn nhẹ.

Lúc vật lớn xâm nhập vào chỗ sâu trong cổ họng thì Bạch Hiểu cũng đồng thời cảm giác muốn nôn, ngay cả y cũng không thể tin có thể đem vật lớn như thế nuốt vào trong miệng mình, y hút mạnh một cái. Tiểu long trong miệng Bạch Hiểu mãnh liệt run run đứng lên “Hiểu hiểu... Người...” Lâu Uyên nhìn miệng y, toàn bộ dục dịch bị Bạch Hiểu nuốt vào trong bụng, khóe miệng còn mang theo chất lỏng màu trắng sền sệt trên đôi môi đỏ thắm.

Từ trên cổ trắng tuyết nhìn xuống phía dưới, áo lót trong suốt, mỏng manh bao lấy đường cong, lúc này Bạch Hiểu như con mèo biếng nhác. Vật giữa hai chân mơ hồ hơi hơi nhếch lên. Lâu Uyên mặt nhăn mày nhíu nghĩ Bạch Hiểu lúc này không phải là Bạch Hiểu trong tưởng tượng của hắn. Đôi mắt lẳng lơ kêu gọi mang theo bí ẩn hấp dẫn lưu luyến không ai biết. Trong lúc hần ngấn người thì Bạch Hiểu đứng dậy khóa gối trên đùi, đem quần áo vén lên, lộ ra cái đùi trắng nõn tinh tế lọt vào trong mắt hắn, y vuốt ve tiểu long thật lớn, lại sờ soạng huyết khẩu đang khát khao không ngừng. Khi Lâu Uyên còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì y đã ngồi xuống.

“A.... Uyên.....” Thanh âm mê người gọi thần trí Lâu Uyên trở về. Tiểu long mới vừa được ẩm áp bao vây liền tiến vào nơi nóng hăm hập như lửa.”Uyên...” Bạch Hiểu thấy Lâu Uyên vẫn không nhúc nhích, chăm chú nhìn mình. Hai hàng giọt nước mắt trong trẻo từ khóe mắt rơi xuống, quay mặt sang một bên đẩy Lâu Uyên ra muốn rời khỏi.

Chén canh trên bàn học vẫn còn bốc lên hơi nóng. Từng luồng nhiệt khí một vòng lại một vòng bay lên. Trong đêm tối yên tĩnh lạnh lẽo, nhìn đôi mắt người yêu mang theo hơi nước trông mong nhìn hắn, Lâu Uyên đã hứa không để Bạch Hiểu rơi nước mắt nữa thế nhưng bây giờ lại hoài nghi người trước mặt, y rơi nước mắt xuống tựa như hình ảnh ngày ấy lên án hắn có bao nhiêu nhẫn tâm. Lâu Uyên ôn nhu, liếm đi giọt nước mắt trên khóe mắt rồi hất văng tất cả công văn trên bàn, dùng tư thế kết hợp để Bạch Hiểu nằm trên bàn, hai chân mở lớn e lệ nhìn hắn. Tấm áo lót trong suốt che không hết cảnh xuân cũng không che

nổi cái bụng đang to ra còn có dực vọng muốn thỏa mãn kia. Bạch Hiểu vươn cánh tay đem cái bụng tròn tròn che khuất, không muốn để Lâu Uyên nhìn thấy hình dáng lúc này của bản thân.

Lâu Uyên khom thắt lưng xuống hôn lên cái bụng mượt mà của y, đầu lưỡi không ngừng liếm cái rốn. Nước bọt xuyên thấu qua áo lót xâm nhập đến trên bụng, cảm giác một trận lạnh lẽo. Eo Bạch Hiểu lập tức mềm nhũn, xụi lơ như vũng nước.

Tiểu long to lớn, nóng bỏng hung hăng sáp nhập vào mật huyết đang không ngừng phun ra mật dịch.

“Ngô a... A.....” Bạch Hiểu thu hồi chân muốn đẩy Lâu Uyên ra nhưng tư thế lại giống như trêu chọc dực vọng còn nghênh tiếp khiến hần thần hồn điên đảo. Đây vốn là đáng vẻ mà Lâu Uyên yêu nhất.

Lâu Uyên đem hai chân quăn lên thắt lưng, dùng phương thức chín nông một sâu di chuyển xâm nhập người dưới thân. Hoa tâm bị đâm liên tục không cùng một hướng, lúc này hai mắt Bạch Hiểu mê ly, toàn thân tê dại nhìn Lâu Uyên.

Mái tóc dài màu bạc trải ra tán loạn trên bàn, tùy ý để Lâu Uyên làm không ngừng nhấp nhô giống như con sóng ngân hà xa xưa quanh co khúc khuỷu.

“Ha a...” Ngoài cửa, ánh sáng ngọn đèn mờ nhạt xuyên qua gần như có thể nhìn thấy người trong phòng đang làm gì. Hai người giống như hai con rồng quăn quanh, che phủ đè lên nhau cùng một chỗ, tiếng rên khàn khàn chậm rãi giống như dòng suối chảy luôn luôn lay động lòng người. Cho đến khi ánh nắng ban mai chiếu rọi bên trong thư phòng.

27. Chương 27: Long Hậu: Thất

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thất

Lâu Uyên có thói quen dậy sớm cho dù yêu thương người yêu suốt cả đêm cũng không hề mệt mỏi, còn chưa muốn đứng dậy thì ngoài cửa thông báo có Lâu Thanh đến.

Lâu Uyên nhẹ nhàng đứng dậy, mở một góc cửa thư phòng ra, trong nháy mắt Lâu Thanh bị mùi *** mỹ trong đó làm cho mặt đỏ bừng, lại nhìn dấu vết không thể tưởng tượng trên ngực mở toang của lão ca nhà mình liền hiểu được người trong thư phòng là ai “Khụ khụ.....” Nhìn vẻ mặt Lâu Uyên không kiên nhẫn cùng bộ dạng táo bạo, Lâu Thanh xấu hổ cười cười, mỗi lần hần tới cũng đều không phải thời điểm thích hợp!

Lâu Uyên xoay người, đem cửa nhẹ nhàng đóng lại, tầm mắt Lâu Thanh thoáng nhìn qua nhưng lại cảm thấy có tia ánh mắt từ trong thư phòng quét tới trên người mình chứa hơi lạnh thấu xương, lạnh lẽo mà tuyệt tình.

“Người trong phòng là vương hậu sao?”

Lâu Uyên không nói lời nào, chậm rãi quay đầu liếc mắt uy hiếp Lâu Thanh, chắc chắn ngoại trừ Bạch Hiểu ra thì còn ai có thể ở trong thư phòng suốt cả đêm.

Lâu Thanh cúi đầu, tuy rằng không phải không thừa nhận nhưng nếu Lâu Uyên rất yêu Bạch Hiểu đã xác định người trong phòng chính là thê tử của mình thì người ngoài sao có thể kết luận bừa được? Nhưng mà ánh mắt kia là hần nhìn lầm rồi hay là.....

Hai người đều có tâm sự trong lòng vẫn yên lặng không nói.

Khôn Cực cung

Các thị tỳ vội vàng dọn dẹp cửa ra vào, mỗi người đều bận rộn thực hiện trách nhiệm của mình còn chưa xong thì Bạch Hiểu đã trở lại, vẻ mặt mệt mỏi hướng thị tỳ hỏi: “Giác Giác thế nào?”

Thị tỳ cúi đầu nói: “Long nhi vẫn ngủ say ở phó điện ạ”.

Bạch Hiểu gật gật đầu thông thả hướng phó điện đi tới.

Cho dù là thị tỳ cũng có thể cảm nhận được vương hậu hiện giờ rất xa cách cùng lạnh lùng. Giống như trong vòng một ngày có thể biến thành nhiều loại hình thái, Bạch Hiểu khi ôn hòa thường thường sẽ quên ngày đó mình đã làm chuyện gì với ai hoặc là vô cớ tức giận. Ai cũng không hoài nghi giờ phút này người đứng trước mặt mình không phải vương hậu, bất kể là ai y sư đều lấy tánh mạng của mình ra đảm bảo thân thể Bạch Hiểu không hề dị thường. Mà người có thể nghi ngờ Bạch Hiểu chỉ có long vương Lâu Uyên.

Chỉ duy nhất người này mới không có khả năng nhận sai người yêu của mình. Cho dù hiện tại trong lòng Lâu Uyên đối với Bạch Hiểu còn nghi ngờ nhưng cũng không có cách nào nói ra. Trừ bỏ tính tình người này bỗng nhiên biến hóa thì không ai nghĩ có một Bạch Hiểu thứ hai.

“Bệ hạ, có chuyện không thể không nói”. Lâu Thanh nói.

“Ừ”. Lâu Uyên nhìn chén trà trên tay, làn khói từng đợt từng đợt bay lên làm vẻ mặt quân vương mơ hồ đi.

“Vương hậu hẩn...” Lâu Thanh xoay người lại nhìn thẳng Lâu Uyên..

Lâu Uyên đứng dậy nhưng lại ngoài dự kiến của Lâu Thanh không có nổi giận, hai người đối mặt với hoa sen trong chòi nghỉ mát thật lâu không nói gì.

“Chuyện Lâu Cơ, người còn nhớ rõ không?” Lâu Uyên nói.

Lâu Thanh ở trong đầu tìm tòi cái tên này, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua, cả kinh nói: “Bệ hạ là nói con gái của Ly Vãn, người cùng bệ hạ trước đó có hôn ước sao”.

Lâu Uyên nhìn Lâu Thanh gật đầu nói: “Ừ”.

“Vậy nói cách khác bệ hạ hoài nghi vương hậu hiện tại là Lâu Cơ cải trang? Bệ hạ đã phát hiện còn không.....”

Tay Lâu Uyên bóp chặt lại, tay vịn dưới bàn tay lập tức nát bét “Ta sao có thể không nhận ra Hiểu Hiểu chứ. Trong cơ thể hẩn có thanh long châu độc nhất vô nhị của ta. Cho dù diện mạo Hiểu Hiểu bị thay đổi, ta tuyệt đối sẽ nhận ra hẩn. Huống chi..”

Lâu Thanh cuối cùng cũng hiểu được ý tứ Lâu Uyên “Ý bệ hạ là.....”

“Lâu Cơ am hiểu cổ thuật. Hiện tại người lập tức mời Chu Tước đến đây. Việc này không thể lộ ra ngoài. Tuyệt đối không thể...”

Lâu Thanh ý thức được tầm quan trọng của vấn đề cùng với hiện tại vì sao Bạch Hiểu không giống với Bạch Hiểu trước kia. Tất cả các câu đó gần như có thể vì chuyện này được tháo gỡ, Lâu Cơ vì lý do gia tộc để được kết hôn trong khi đó Lâu Uyên lại liêu lĩnh làm ra chuyện Bạch Mạc khiến cho Lâu Cơ vỡ mộng làm vương hậu, giấc mộng từ nhỏ của Lâu Cơ chính là trở thành vương hậu của Lâu Uyên. Đôi mắt màu lam tím kia vô cùng kiên định hướng về mỗi người giáo huấn suy nghĩ của nàng. Lâu Cơ là cháu của Lâu Ban – đệ đệ của long vương đời trước (cha Lâu Uyên), Lâu Ban cùng Bắc Hải Giao Long Ly Thị sinh hạ một đứa con. Nhưng khi người này lập gia đình năm thứ hai sinh ra Lâu Cơ thì qua đời. Y là đứa con tập hợp hết tất cả ưu điểm của Lâu Ban nhưng lại trắng niên mất sớm sau đó Lâu Ban nuôi dưỡng Lâu Cơ xem như bảo bối mặc cho nàng muốn làm gì thì làm. Lâu Cơ không tập luyện tác phong của một tướng lĩnh lại thiên về cổ thuật, muốn đem Lâu Uyên làm đồ vật nắm trong tay mình, như cá trong ao. Vốn định chờ chuyện Bạch Mạc trốn tránh khiến Lâu Uyên hết hy vọng thì cưới mình nhưng không nghĩ tới nửa đường lại xông ra một Bạch Hiểu. Một bước lên trời ngồi trên vị trí vốn nên là của nàng. Hai người lại còn tỏ ra ngọt ngào hạnh phúc. Thế là ngọn lửa ghen ghét liền bùng nổ dâng trào. Cuối cùng Lâu Cơ cũng tóm được cơ hội.

Bạch Hiểu nắm khuôn mặt đứa nhỏ mà trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quyệt, âm trầm. Đứa nhỏ lim dim mở to mắt nhìn ánh mắt dữ tợn của “mẫu thân” trước mặt đã không phải là Bạch Hiểu. Người nọ âm trầm chậm rãi hé miệng nói: “Bộ dạng cũng giống tên tiện nhân kia thật”. Móng tay dùng lực nắm chặt đứa nhỏ, trên làn da non mịn của Lâu Giác Giác liền xuất hiện vết máu.

“Oa a.....” Tiếng khóc vang dội quanh quẩn trong không khí. Rồi lại rất nhanh biến mất không thấy.

Ps: Ly Vãn có tên là Si Vĩ, là cá mang hình rồng. Tương truyền ở Nam Bắc triều, do phật giáo Ấn Độ “Ma Kiệt Ngư” truyền vào. Nó ở trong kinh Phật là vật phun mưa xuống có thể dập tắt lửa.

Tiểu phiên ngoại ngục mạnh.

Con trai nhà long vương được năm tuổi, vẫn như cục thịt béo béo đỏ đỏ.

Một ngày kia, nhìn cái bụng tròn xoe đang mang đệ đệ thứ ba của Bạch Hiểu, lại nhìn nhìn cái bụng tròn vo của mình hút một hơi kêu lên: “Nương.” Khuôn mặt đỏ bừng vừa gọi còn xuất hiện thêm lúm đồng tiền nho nhỏ xinh xinh.

Mặt Bạch Hiểu liền đen thui, ần nhẫn dạy lại: “Không phải nói gọi là cha sao Giác Giác?”

Đứa nhỏ nói: “Con có cha rồi”.

Khóe miệng Bạch Hiểu run run, vẫn quyết ý tiếp tục sắm vai cha mẹ tốt dụ dỗ nói: “Đó là phụ vương, ngoan! Sau này gọi ta là cha. Biết không?” Lâu Giác Giác nhìn mặt Bạch Hiểu ngoài cười nhưng trong không cười rồi lại nhìn nhìn cái bụng tròn xoe giống cái ***g đèn nhỏ liền rung đùi đắc ý nói: “Đúng vậy, là người sanh ra Giác Giác mà?”

Bạch Hiểu nghĩ đến đứa nhỏ cuối cùng đã thông suốt, liên tục gật đầu, vui mừng nói: “Ừ. Cho nên..... ”

“Cho nên đó không phải là nương, đúng không nương.” Lâu Giác Giác vui vẻ nói.

Bạch Hiểu lại tiếp tục đen mặt, nhắm lại hai mắt nghĩ cách muốn bóp chết tâm đứa nhỏ.

28. Chương 28: Long Hậu: Bát

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: bát

Chu Tước có biệt hiệu là Lăng Quang Thần Quân, tên gọi là Thọ Thi, nắm giữ pháp thuật về lửa, là người mang tới điềm lành, cũng tinh thông cổ thuật.

Ba người cùng nhau đi tới trước Khôn Cự cung.

Trong Khôn Cự cung,

Đứa nhỏ bị xách lên trên không trung, đôi mắt mở to sợ hãi yên lặng nhìn người trước mặt. Quả nhiên là huyết mạch tương liên, chỉ có đứa nhỏ này biết hẳn là ai. Mặc dù dung mạo giống như Bạch Hiểu thậm chí chính là Bạch Hiểu nhưng tâm cũng không phải y. Tất cả mọi người đều bị đuổi khỏi phó điện, chỉ có Giác Giác ở cùng Bạch Hiểu. Cho dù có khóc nháo cũng không thể tạo được tác dụng gì. Giác Giác ghen ngào, nhăn mặt nhăn mày. Đối với một đứa nhỏ bị người lớn giơ lên cao cũng phải sợ hãi không ngừng, không khí càng lúc càng nghiêm trọng. Bạch Hiểu nhếch môi nhẹ nhàng cười: “Thật ra, ta muốn xem thử long nhi có thực sự bất tử hay không nha”. Ngón tay trắng nõn gần như chạm rãi mở ra. Thanh âm của Lâu Giác Giác ghen ngào cũng không phát ra, hai mắt giận dữ mở to nhìn người trước mặt. Giống như đột nhiên lớn dần thành một nam tử hán đầu đôi trời chân đạp đất.

“Ha ha... Bây giờ còn chưa thể giết ngươi được”. Bàn tay mở ra gần hết chỉ còn hai ngón thì Giác Giác sẽ rơi xuống mặt đất nhưng Bạch Hiểu lại đột nhiên nói. Y hơi hơi quay đầu đi thì cửa phó điện đột nhiên bị mở ra. Đúng là Lâu Uyên....

“Long nhi”. Lâu Thanh dẫn đầu kêu lên. Với độ cao kia cho dù là viên thịt tròn cũng sẽ bị đập thành thịt nát. Lâu Thanh muốn tiến lên thì bị một đôi tay ngăn lại.

Lâu Uyên chăm chú nhìn bóng người núp trong bóng đêm, tâm bỗng nhiên đau đớn.

Bóng người nọ đưa tay vớt đứa nhỏ trở lại rồi chậm rãi lại gần trước mặt Lâu Uyên. Vẫn là đôi tay ấy vuốt ve Lâu Uyên: “Uyên. Cuối cùng, ngươi sẽ là của ta”. Lâu Uyên cùng ánh mắt xa lạ đối diện nhau. Bàn tay xiết chặt thành quyền ngay cả xương cốt cũng kêu răng rắc gần như sắp gãy.

Chu Tước Thọ Thi dựa vào tình huống không ai chú ý liền bỏ nhào về phía Bạch Hiểu. Y gần như không hề phòng bị, lập tức bị đánh té xiu ở trong lòng Lâu Uyên.

Lâu Thanh: “.....”

Lâu Uyên: “.....”

Thọ Thi: “Luyện tiếu xuống tay thì để cho ta tới, hiện tại điểm mấu chốt là phải phá bỏ tâm cổ.” Nói xong liền phát tay áo rời đi trước.

Lâu Uyên nhìn khuôn mặt Bạch Hiểu dựa vào trong lòng hắn. Đây mới là Bạch Hiểu mà hắn quen thuộc. Cố gắng nhẫn nại không phát tác. Ba người hướng chính điện bước vào.

Thọ Thi kiểm tra cho Bạch Hiểu rồi sau đó đứng dậy, ba người đối mặt nhìn nhau. Lâu Thanh hỏi: “Sao vậy? Cổ này có khả năng giải không?”

Thọ Thi nhìn thoáng qua Lâu Uyên: “Cổ này là cổ mẫu tử đồng tâm, trên người Bạch Hiểu là cổ tử mà cổ mẫu chắc chắn đã hạ trên người kẻ kia. Phải lấy máu hoặc trái tim của rồng để kết hạ khế ước, người bị hạ cổ tử nếu trong 7 tuần tức 49 ngày chưa tìm được cách giải cổ thì người có cổ mẫu sẽ hoán đổi linh hồn cho người bị hạ cổ tử”.

Lâu Thanh cả kinh nói: “Nói cách khác là Bạch Hiểu sẽ bị linh hồn Lâu Cơ thay thế. Thế nhưng Lâu Cơ lúc nào thì tìm được thời cơ kết hạ khế ước? Long cung đề phòng nghiêm ngặt mà bệ hạ đối với người có thể uy hiếp vương hậu thì đã thiết lập kiểm soát rất mạnh. Căn bản không thể bị hạ cổ, lại càng không thể lấy được máu”.

“Không”. Trong mắt Lâu Uyên thoáng hiện một tia hàn ý, “Lúc Giác Giác phát sốt thì Hiểu Hiểu đã dùng long châu trị liệu.”

“Có nghĩa là Lâu Cơ đã đem cổ hạ trên người long nhi nhưng không ngờ người kia có thể dự đoán được vương hậu nhất định sẽ dùng long châu trị liệu. Sao có thể trùng hợp như thế.” Lâu Thanh hơi nghi hoặc nói.

“Chỉ sợ, người nọ sớm đã đem toàn bộ y sư trong long cung rời khỏi Khôn Cực cung mà người lại vừa vặn không ở, Lâu Uyên cũng thế mà cách đơn giản nhất chính là lấy nguyên khí long châu tập hợp nhanh chóng để trị liệu.” Thọ Thi nói.

“Như vậy..... Hiện tại chỉ cần đem người có cổ mẫu bắt lại thì Thọ Thi liền có biện pháp giải cổ. Bệ hạ hãy hạ lệnh truy nã người nọ, chắc chắn là Lâu Cơ con gái Ly Vãn”. Lâu Thanh nhìn về phía Thọ Thi nói ra kết luận.

“Là con gái của Ly Vãn?” Thọ Thi suy tư thật sâu, liếc mắt nhìn Lâu Uyên. Quả nhiên chuyện cũng không đơn giản theo như lời của Lâu Thanh nói. Lâu Uyên âm thầm xiết chặt nắm tay. Trong lòng bất an cùng đau đớn càng thêm tràn ngập sâu sắc.

“Cái gọi là cổ mẫu tử đồng tâm có nghĩa chính xác là nếu muốn giải trừ cổ này thì cách duy nhất là phải giết chết người bị hạ cổ tử. Linh hồn của người có cổ mẫu sẽ cùng thân thể của người bị hạ cổ tử sẽ biến mất thì hiệu lực của cổ này mới chấm dứt. Điều này có nghĩa là lấy cái chết đổi linh hồn.”

Khi Thọ Thi nói xong thì trong phòng yên tĩnh giống như vực sâu đen tối không ngừng đem mọi người kéo xuống.

Nếu cái giá là phải giết chết Bạch Hiểu để linh hồn quay về thì gần như có thể nói.... cổ tử này thực sự khó giải. Nhưng nếu để mọi người hoặc Lâu Uyên tận mắt chứng kiến Bạch Hiểu biến thành một người khác chẳng khác nào là hình phạt tàn nhẫn nhất, cổ mẫu tử đồng tâm chân chính ác độc cũng không giống như cái chết. Mà so với cái chết thì chuyện tự mình mất đi linh hồn còn đáng sợ hơn rất nhiều, người mất đi linh hồn thì đời đời kiếp kiếp không được luân hồi, có ai muốn nhìn người mình yêu trở thành người khác đâu.

Nhìn tay của mình nhưng không phải mình vuốt ve Lâu Uyên, nhìn khuôn mặt của mình lại không phải mình tựa vào trong lòng hắn. Bạch Hiểu trong mộng đã sớm đoán được. Thời gian tĩnh táo ngày càng ít đi, trong mộng thường thường sẽ xuất hiện hình ảnh xa lạ dùng ánh mắt dữ tợn âm thầm nhìn mình. Nếu đúng như Thọ Thi đã nói thì 49 ngày sau linh hồn của mình sẽ bị thay thế. Nếu vậy thì Bạch Hiểu tình

nguyện chết đi. Mà tính ra thì chỉ còn ba ngày. Ba ngày thôi..... Có được tình yêu để rồi phải trả cái giá đau đớn thế thảm như thế này sao. Có lẽ đây chính là kết cục của bản thân.

Bạch Hiểu có thể tự tay kết thúc chính mình nhưng y không thể bóp chết sinh mệnh trong bụng. Y phải đi con đường nào đây, nước mắt như thủy triều từ khóe mắt chảy ra. Cho dù nhắm lại hai mắt, cho dù ta xuống địa ngục. Lâu Uyên, ta cũng không cho phép chính mình trở thành thể thân.

Chỉ nghe oanh một tiếng. Cửa phòng làm bằng đá rồng đều bị vỡ nát. Lâu Uyên toàn thân nổi gân xanh giống như tu la địa ngục. Trong thiên hạ, người có thể làm bạn ở bên cạnh hắn chỉ có Bạch Hiểu mà thôi. Nếu như không thể thì dù lên trời hay xuống địa ngục. Hiểu Hiểu ... Lâu Uyên lau khô nước mắt tại khóe mắt Bạch Hiểu. Ta sẽ đi cùng ngươi.

, .
,

(Sinh chi phạt đà, tử tới địa ngục.

Ngô chi long hậu, duy nhữ là yên)

Tự mảy mò dịch:

Sinh ra hưởng về Phật tổ, chết đi về với địa ngục.

Long hậu là của mình ta, chỉ có duy nhất một người.

————— Long hậu

Trong lúc yên tĩnh không tiếng động, một bóng người lén lút tới gần.

Lâu Uyên đứng dậy nhìn người kia, cũng là lúc trong ánh mắt hắn bùng lên ngọn lửa hủy diệt giống như muốn nuốt trôi hủy đất lan rộng khắp Long Thành.

=====

Cổ: Là một vật độc làm hại người. Tương truyền những nơi mán mọi (dân tộc thiểu số) nó hay cho vật ấy vào trong đồ ăn uống, người nào ăn phải thì sinh ra rồi đại mê muội.

Ai biết nghĩa chính xác 2 câu thơ cuối cùng thì comt phát để bạn sửa lại cho đúng.

29. Chương 29: Long Hậu: Cửu

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: cửu

“Người còn dám xuất hiện ở đây?”. Lâu Uyên đi nhanh tới, xách cổ áo người nọ lên.

Toàn bộ thân thể người nọ bị Lâu Uyên giơ lên cao rời khỏi mặt đất, cổ bị bàn tay không ngừng xiết chặt. Thọ Thi ở phía sau kinh hãi nói: “Lâu Uyên không thể làm vậy, nếu cổ mẫu chết thì cổ tử cũng sẽ chết theo.”

Nếu không phải như thế thì nữ nhân này cũng không có gan xuất hiện ở đây.

” Tức quá”. Lâu Uyên tức giận, quát một tiếng đem người cầm trong tay hung hăng vứt xuống đất.

Nữ nhân kia chậm rãi ngẩng đầu, giống như con cá sấu yên lặng đi tới. Đường như đã sớm đoán được chuyện này sẽ tiến triển như thế liền cười đắc ý: “Ta nói rồi. Lâu Uyên bất kể người làm gì thì người hay vị trí vương hậu đều là của ta. Nếu giết ta thì người cái gì cũng không chiếm được, cái gì cũng không có được”.

“Người đâu, đem nàng dẫn đi”. Lâu Uyên gọi một tiếng. Nam nhân bên người phát ra hơi thở cực kì nguy hiểm, nếu không chú ý thì toàn bộ long cung có thể sẽ bị hủy diệt.

“Ta đã dùng thuật khống chế khóa lại linh hồn long hậu. Bất quá, lúc người có cổ mẫu thực hiện thuật thì linh hồn sẽ bị khống chế lần nữa.” Thọ Thi nói.

Lâu Uyên không nói một câu, ngồi ở bên cạnh giường, Thọ Thi cùng Lâu Thanh liếc nhau, hai người lặng lẽ rời đi.

Đêm khuya yên tĩnh vắng lặng, Bạch Hiểu ở trên giường đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt y dờ dẫn mê man. Mà Lâu Uyên thừa dịp Bạch Hiểu ngủ say đến chỗ Thọ Thi thương lượng đối sách. Bạch Hiểu xúc chấn lên đi tới phó điện, Lâu Giác Giác bởi vì chuyện buổi sáng hôm nay mà uể oải không chịu nổi, thân mình nho nhỏ cuộn mình lại. Bóng đèn dần bao phủ ở phía trên nôi, cũng không biết từ nơi nào Bạch Hiểu rút ra một cây đao, ánh sáng yếu ớt phản chiếu đến mặt đao, Lâu Giác Giác cảm nhận được sự hung ác, hơi hơi mở đôi mắt ra thì một ánh sáng trắng chói mắt nhanh chóng lao xuống. Cách trái tim Lâu Giác Giác chưa đến một tấc đột nhiên ngừng lại.

Lâu Giác Giác hoảng sợ nhìn cây đao sắp đâm vào thân thể mình, càng không thể tin nhìn người trước mặt. Giữa đôi mắt đen như mực ấy chứa đầy nước mắt chậm chạp không chịu rơi xuống, lúc này Lâu Giác Giác vô cùng nhu thuận gắt gao im miệng không để lộ một tia ghen ngạo. Không động đậy cũng không nháo, thậm chí còn mang một tia khờ dại mỉm cười. Bất kể người trước mặt đối với nó như thế nào thì đối với Lâu Giác Giác mà nói Bạch Hiểu không thể chặt đứt thân tình.

Người trước mặt đột nhiên thống khổ, khom thắt lưng xuống. Giống như dã thú bị vây khốn phát ra gào thét không âm thanh. Vứt cây đao trong tay ra, toàn thân run rẩy đứng lên. “Giác Giác”. Nhìn thấy nước mắt ủy khuất của Giác Giác cùng mỉm cười nhu thuận vì không để cho mình lo lắng mà lộ ra, linh hồn vốn bị Lâu Cơ ức chế ở sâu bên trong đột nhiên đau đớn đến tê tâm liệt phế, lan tràn đến mỗi một tấc da thịt đều run rẩy, chấn động mỗi một dây thần kinh. Bạch Hiểu vươn hai tay ra, chính mình thế nhưng lại dùng đôi tay này thương tổn tới đứa con. Mức độ tội nghiệt cùng với oán hận tích lũy đã đến tột đỉnh. Bạch Hiểu đem Lâu Giác Giác ở giữa nôi gắt gao ôm vào trong lòng. Làn da Lâu Giác Giác mềm mại kề bên khuôn mặt Bạch Hiểu, y nhìn thật sâu vào đôi mắt đen như mực của con cùng vẻ mặt vô cùng triu mến, chân thành hôn lên môi bé.

“Xin lỗi con, Giác Giác”. Giống như đã hạ quyết tâm, y đem Lâu Giác Giác thả lại giữa nôi.

Lâu Giác Giác không theo kịp thái độ biến hóa của Bạch Hiểu, đến lúc phục hồi tinh thần lại thì bóng dáng đó đã dần dần xa cách mình, trái tim nho nhỏ của bé gần như cũng đau đớn theo. Bé bất an nôn nóng ở trong nôi, sờ sờ tìm kiếm bốn phía để có thể đi ra ngoài. Lâu Giác Giác hé miệng toàn lực muốn la to để bóng dáng kia dừng lại nhưng lại chỉ có thể phát ra thanh âm a a yếu ớt. Đến lúc cánh cửa mở ra “A.... Ô ô ô ...” Nước mắt từ khóe mi rơi xuống, rốt cuộc bóng dáng kia cũng biến mất sau cửa.

“Oa....”

Cuối cùng, Giác Giác khóc to lên....

Trong lao ngục long cung, Lâu Cơ quần tẩm chắn ngồi trong phòng được nhốt riêng, nàng lắng nghe tiếng nước rơi bên tường. Nhìn về phía cánh cửa, Lâu Cơ lộ ra một tia cười lạnh, phỉ phỉ ồng tay áo, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy nhìn bóng người chậm rãi tới gần.

Người tới là Bạch Hiểu. Đầu tóc y rối loạn bù xù, khuôn mặt cũng tiêu tụy đi nhiều.

“Người tới cầu xin ta sao?”. Đôi mắt màu lam của Lâu Cơ hiện ra sự tàn nhẫn cùng máu tanh.

Bạch Hiểu đột nhiên ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười. Sự mơ hồ trong đôi mắt màu ngọc lưu ly ấy đều toàn bộ biến mất không thấy, cổ mẫu tử mặc dù có thể khống chế tâm trí người khác nhưng 49 ngày vẫn chưa kết thúc. Người bị khống chế nếu không bị mê man hoặc giả yếu ớt thì vẫn có thể tỉnh táo lại.

Nhìn Bạch Hiểu như thế, Lâu Cơ biết hẳn không chịu sự khống chế, nàng âm trầm nói ‘Người cho rằng đã đến nước này rồi có thể thoát được sao? Bất quá cũng chỉ còn 2 ngày mà thôi. Lần này, ta nhất định sẽ không buông tay... Ha ha ha...’ Lâu Cơ ngẩng cao đầu, cười to. Trong lao ngục, tiếng cười cực kỳ rõ và vang dội, không ngừng châm chọc Bạch Hiểu chỉ phí công mà thôi.

Nhưng không ngờ, Bạch Hiểu lại dùng ánh mắt thương hại nhìn nữ nhân trước mặt, y nở nụ cười thần nhiên giống như đóa hoa quỳnh tao nhã lặng lẽ nở trong đêm tối. Một ánh sáng lóe lên trong đôi mắt Lâu Cơ.

“Người ...!”

Nhìn cây đao đã từng suýt lấy đi tính mạng Lâu Giác Giác nhưng bây giờ nó lại cắm vào chỗ trái tim Bạch Hiểu, từng dòng máu đỏ nhanh chóng chảy ra.

Mà chủ nhân lúc này của cây đao kia chính là Bạch Hiểu.

Bạch Hiểu đỡ lấy bụng, y rất muốn nói một tiếng xin lỗi với đứa nhỏ còn chưa chào đời, máu từ cổ họng phun về phía trước không ngừng chảy ra, Bạch Hiểu cong khóe miệng, đôi mắt y giống như ngôi sao lóe sáng trên bầu trời. Lâu Cơ phun ra một ngụm máu, ôm chặt vị trí chỗ ngực, nàng không thể tin được nhìn Bạch Hiểu.

Người này ngay cả đứa con trong bụng cũng nhẫn tâm bỏ qua sao? So với nàng còn ác hơn. Lâu Cơ cảm nhận được máu không ngừng chảy ra, nàng không thể tin được mà té ngã xuống đất. Bản thân đã thua sao? Không thể thế được... Không thể...

Bạch Hiểu nhìn Lâu Cơ té như thế rồi lại nhìn quần áo đã bị máu tươi thấm ướt.

“Lâu Uyên là bóng tối sâu nhất ở trong lòng ta. Ta không cho phép bất luận kẻ nào dùng thân phận của ta cướp lấy tình yêu của hắn. Tuyệt đối không cho phép. Ai cũng không được. Cho dù phải chết... A...” Đầu Bạch Hiểu bị đau đớn liên tục, càng lúc càng hỗn loạn mơ hồ, y dùng tất cả sức lực bám lấy cây cột phía trước. Tay cầm lấy cây đao dính đầy máu khắc lên cây cột.

Rồi sau đó, Lâu Cơ nhìn khuôn mặt Bạch hiểu tới gần, nàng liền nghe được câu nói cuối cùng kia. Thanh âm ấm áp, quý mị trong nụ cười của Bạch Hiểu giống như bài hát ru con đồng thời thôi miên tính mạng cả hai con người. “Ta chết thì Lâu Uyên sẽ nhớ ta cả đời còn người thì cái gì cũng không chiếm được. Ta nói rồi, hắn là bóng tối ở sâu trong lòng ta”.

Cuối cùng, Lâu Cơ trợn mắt sợ hãi chìm vào trong bóng tối vĩnh viễn mà người bên cạnh cũng té xuống đất.

Tất cả đều trở về trong yên tĩnh, Bạch Hiểu là ánh sáng của Lâu Uyên mà Lâu Uyên chính là bóng tối của Bạch Hiểu. Là thứ không thể chạm vào, tiềm ẩn sâu kín trong lòng, càng không thể ngờ được đó là nguyên nhân y hướng về bóng tối bao gồm cả tính mạng.

Ai cũng không thể cướp đi hắn.

Lâu Uyên.....

Vương của ta.

=====

Ngốc manh tiểu phiến ngoại

Huyền Vũ được Chu Tước mời đến nhân giới xem cuộc vui. Nhưng lại thấy Mạnh Thanh cũng đi tới.

Huyền Vũ liếc mắt nhìn Chu Tước: “....”

Chu tước mặt than gật gật đầu.

Huyền Vũ tức giận: “Gật gật cái lông! Người gọi hắn đến làm chi!”

Chu Tước nói nhỏ: “Hắn nói hắn là vợ của người”.

Mạnh Thanh ngượng ngùng cúi đầu, lỗ tai đỏ lên sau đó len lén ngẩng đầu liếc nhìn Huyền Vũ rồi lại nhanh chóng cúi đầu e ấp như chú chim nhỏ.

Chu Tước liếc Huyền Vũ: “Ta nói đúng đó chứ.”

Huyền Vũ té xỉu trên đất: “Đây là muốn nghịch thiên mà!”

30. Chương 30: Long Hậu: Thập

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập

Toàn bộ long cung lâm vào một mảnh yên lặng. Ở bên trong lao ngục, một nam nhân ôm lấy một nam tử cả người đầy máu xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Cả người nam nhân kia phát ra sát khí khiến người ta sợ hãi. Đôi mắt ngoan độc đã biến thành một màu đỏ rực. Lâu Uyên ở sát bên cạnh, hẳn một bên không chỉ lo sợ nam nhân kia nhất thời xúc động mà đem toàn bộ long cung hủy diệt, một bên lại thầm than quả thật Bạch Hiểu có ý nghĩ quá kinh người, y quyết đoán dùng tính mạng của mình để cởi bỏ cổ đồng tâm.

Quay đầu nhìn về phía lao ngục đã sớm bị Lâu Uyên mất đi lý trí phá hủy thành một đồng đồ nát. Lúc Thọ Thi tới thì nhìn thấy toàn thân Lâu Uyên tràn ngập táng thiên chi hỏa (ngọn lửa tang thương), điên cuồng gào thét, giống như con sói mất đi thần trí, một bàn tay của nam nhân nắm chặt thi thể Lâu Cơ, xác nòng bị táng thiên chi hỏa của Lâu Uyên đốt thanh tro tàn.

Long hình dần dần hiện ra, mang theo cái đuôi chậm rãi lộ ra ngoài, táng thiên chi hỏa không bị không chế càng lan nhanh thế nhưng nó lại đốt trụi luôn vẩy đuôi rồng. Táng thiên không phải là thuật công kích bình thường mà nó tương đương với thuật hủy diệt chính thân thể bản thân. Thọ Thi chưa bao giờ nhìn thấy Lâu Uyên điên cuồng như thế. Nhìn Bạch Hiểu ở xa xa bị máu nhiễm đỏ, lẳng lặng nằm trên mặt đất. Nhất thời, Thọ Thi liền hiểu đã phát sinh chuyện gì.

“Lâu Uyên! Đủ rồi! Bạch Hiểu còn cứu được!” Thọ Thi lớn tiếng hô lên.

Lâu Uyên đã mất tâm trí, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đỏ rực hồi phục thành một mảnh mờ mịt.

“Hiểu Hiểu...”

Thọ Thi gật đầu.

Táng thiên chi hỏa dần dần biến mất, Lâu Uyên chần chờ nhìn thoáng qua Thọ Thi, đi đến chỗ Bạch Hiểu. Cảm giác được nhiệt độ cơ thể Bạch Hiểu, hẳn mới biết Thọ Thi không lừa gạt mình. Ôm Bạch Hiểu vào lòng, mới cảm nhận được sự hô hấp mỏng manh kia, kinh hãi cùng vui sướng đan xen lẫn nhau khiến Lâu Uyên vội vàng ôm chặt lấy Bạch Hiểu.

Hắn mệt mỏi dựa vào bên cạnh Bạch Hiểu, y bào cũng bị thiêu đến te tua xơ xác. Nhưng, hẳn hoàn toàn không quan tâm mình có giống một quân vương hay không.

“Trong cơ thể Bạch Hiểu có thanh long châu của ngươi nên sẽ không chết. Thế nhưng, chỉ sợ cổ thuật trong cơ thể y không thể hoàn toàn phá bỏ. Ngay lúc, đâm một đao vào tim thì thanh long châu cũng xoay chuyển để giữ tính mạng Bạch Hiểu cùng đứa nhỏ nên đã hao tổn long khí rất lớn dẫn đến mất đi sức mạnh long châu. Cũng may, Bạch Hiểu là người long tộc chứ nếu không sẽ giống như người thường, cũng sẽ có sinh lão bệnh tử.”

Lâu Uyên vui sướng đến nỗi ngay cả đôi mắt mệt mỏi cũng thể hiện ra tia vui vẻ.

“Thế nhưng, chuyện đã phức tạp lại phức tạp hơn. Đứa nhỏ trong bụng Bạch Hiểu sẽ ...” Thọ Thi không đành lòng nói tiếp.

“Ý ngươi là đứa nhỏ đã chết?” Lâu Uyên run rẩy hỏi.

Thọ Thi lắc đầu: “Cổ mẫu tử đồng tâm sẽ chuyển dời đến thân thể đứa nhỏ. Tuy cơ thể Lâu Cơ đã bị táng thiên chi hỏa của ngươi thiêu trụi nhưng chỉ sợ linh hồn sẽ chuyển đến trên người nó. Phương pháp tốt nhất là phải giết chết đi. Nhưng hiện tại, Bạch Hiểu sắp sinh nên các loại thuốc thông thường không chỉ tổn hại đến long thể mà cũng không phá bỏ được đứa nhỏ. Vì vậy, các ngươi sẽ phải đối mặt với tình cảnh khi nó sinh ra liền phải giết chết.”

Lâu Uyên giống như người bị sét đánh. Đây là một sự lựa chọn quá tàn nhẫn. Nhưng lại không thể không đưa ra kết quả.

Bạch Hiểu do mất máu quá nhiều đến nửa đêm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Mà Lâu Uyên cũng không thể đi vào giấc ngủ. Hôm nay, nếu không phải Thọ Thi xuất hiện thì hẳn đã dùng táng thiên chi hỏa đốt mình thành tro tàn. Nhìn Bạch Hiểu nằm nghiêng trên giường cùng cái bụng tròn xoe rất yên tĩnh chính là hai bảo bối của hắn và cũng nhận được sự cưng chiều cùng khen ngợi của toàn bộ long tộc. Nhưng vì sao phải gánh chịu chuyện tàn nhẫn như vậy chứ. Lâu Uyên nhìn đôi bàn tay của mình, chính đôi tay này sẽ chấm dứt sinh mệnh của đứa nhỏ sao?

Hắn xoay đầu nhìn khuôn mặt Bạch Hiểu đang ngủ “Hiểu Hiểu. Sao ngươi lại nhắm tâm như vậy. Không lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới ta và đứa nhỏ? Địa vị của ta ở trong lòng ngươi thấp kém đến vậy sao”. Lâu Uyên đau lòng che ngực, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên, Bạch Hiểu tỉnh lại. Lâu Uyên kinh ngạc ngồi dậy lại phát hiện toàn thân Bạch Hiểu co rút run rẩy.

“Hiểu Hiểu...” Lâu Uyên khuôn trương đỡ lấy Bạch Hiểu, để cho y ngồi dậy.

“Uyên.. Bụng...đau quá” Ý thức Bạch Hiểu mê man, than nhẹ nói.

“Cái gì!” Bàn tay Lâu Uyên khẽ vuốt bụng y. Trong lòng thầm nghĩ: “Không phải là muốn sinh chứ?”

“Người đâu? Đi gọi quốc sư mau” Lâu Uyên gọi người ở bên ngoài.

Bất quá một lát sau, Lâu Thanh liền vội vàng chạy tới, mọi chuyện xảy ra gần đây cứ như thời buổi loạn lạc. Trải qua chuyện hôm nay khiến Lâu Thanh cả đêm không ngủ được. Hắn không hề nghĩ đến nửa đêm lại xảy ra biến cố.

Lâu Thanh xem mạch đập của Bạch Hiểu, quay đầu lại với Lâu uyên: “Sắp sinh rồi”.

Lâu Uyên lau mồ hôi trên trán Bạch Hiểu, trấn an y: “Hiểu Hiểu.. Lập tức sẽ tốt thôi, cố gắng nhịn đau một chút”

Lâu Thanh vốn muốn hỏi khi sinh đứa nhỏ ra sẽ xử lý như thế nào. Dù sao đứa nhỏ này nhất định không được giữ lại. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nôn nóng của Lâu Uyên khi giúp đỡ Bạch Hiểu sinh đứa nhỏ thì hắn biết đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Lần trước mắc chuyện Chú Thương khiến cho Lâu Uyên chưa thể chính mắt thấy đứa con chào đời nhưng lúc chân chính đối mặt thì trong lòng lại một mảnh thấp thỏm lo âu, Lâu Uyên cầm chặt tay Bạch Hiểu.

Một canh giờ trôi qua.

Trong long cung không hề vang lên tiếng khóc vang dội, trong trẻo giống như lần trước sinh Giác Giác.

Bạch Hiểu mở to mắt muốn nhìn đứa con vì sao không khóc.

Ngay cả, Lâu Uyên cùng Lâu Thanh cũng không thể tin được nhìn dáng vẻ của đứa nhỏ vừa mới sinh ra.

Đứa nhỏ vừa sinh ra đã gầy trơ xương mà khi đôi mắt mở ra lại giống Lâu Cơ như đúc, ánh mắt màu lam tím trời sinh tàn nhẫn cùng nồng đậm địch ý.

Nhưng đứa nhỏ này, rõ ràng nó cái gì cũng không hiểu được mà khóe miệng hơi hơi cong lên, quỳ quệt mà lạnh lẽo nở nụ cười.

Ngốc manh tiểu phiên ngoại

Huyền Vũ Đại Quân nhở một cộng lông mũi, khinh thường nói: “Sao ngươi cứ cố tình khiến cho ta, một đại nhân vật quan trọng vào thời khắc này mới bước lên sân khấu là sao!”

Ngư Mè Hoa: “.....”

Huyền Vũ Đại Quân: “Ngươi là một tác giả vô dụng. Nói đúng hơn là không viết được nội dung vở kịch, hừ!”

Ngư Mè Hoa: “.....”

Huyền Vũ Đại Quân cười đắc ý: ” Thật là đáng thương!”

Ngư Mè Hoa: “Thượng Mạnh Thanh!”

Huyền Vũ Đại Quân: “.....” Nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Mạnh Thanh bước từng bước đuổi tới, dịu dàng nói: “Huyền Vũ”

Ngư Mè Hoa thoáng nhướn mi: “Nam nhân của người chạy rồi.”

Mạnh Thanh lấy chiếc khăn tay, nhỏ giọng khóc lên.

31. Chương 31: Long Hậu: Thập Nhất

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập nhất

“Không...” Lâu Uyên chưa xót gào lên, cả người giật mình tỉnh lại. Mới phát hiện tất cả chỉ là mộng, Bạch Hiểu ở bên cạnh dường như bị kinh động, nhứ chặt mày lại.

Ai có thể nghĩ tới một Thanh long vương không sợ trời không sợ đất lại bị sự việc trong mộng dọa đến mức mồ hôi ra ướt cả quần áo. Thanh âm của nữ nhân kia dường như vẫn có thể nghe thấy “Giết ta, cái gì cũng không có được. Người sẽ phải hối hận”

Lâu Uyên kéo Bạch Hiểu lại gần mình, lấy chăn đắp lên. Bàn tay sờ sờ bụng y, sinh mệnh ở bên trong nhu thuận không di chuyển giống như nói với cha mình đừng lo lắng. Khóe mắt Lâu Uyên chậm chậm ngập tràn nước mắt, bàn tay nhẹ nhàng từ từ túm chặt một góc áo trên bụng Bạch Hiểu. Tầm nhìn càng lúc càng mờ hồ dần.

“Ta nên làm thế nào đây... Hiểu Hiểu” Giọng Lâu Uyên khàn khàn, lẩm bẩm nói.

Bạch Hiểu đang ngủ sâu, hình như cũng cảm giác được, một giọt nước mắt từ khóe mắt khẽ rơi xuống, chảy qua tâm hồn hai con người đang mơ hồ không biết phải làm sao

Qua ba ngày, Bạch Hiểu mới tỉnh lại.

Bạch Hiểu bị Lâu Uyên bức uống chén thuốc đen đặc, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ khiến người ta đau lòng, lông mày nhăn lại giống như đứa nhỏ tức giận “Ta không muốn uống nó.... Uyên”

Nhìn dáng vẻ không yên lòng của Lâu Uyên, Bạch Hiểu cầm chén thuốc bỏ qua một bên rồi đỡ bụng trộm nằm xuống khiến Lâu Uyên kinh hãi “Hiểu Hiểu...” Nhìn thuốc còn hơn nửa trong bát, giọng điệu có chút trách móc.

Hiểu Hiểu kéo chăn che mặt lại, qua một lúc mới nghe thấy Lâu Uyên nghiêm chỉnh nói “Hiểu Hiểu.. chúng ta không cần đứa bé này được không?” Cảnh tượng trong mơ vào hôm qua giống như dự báo sẽ tái diễn lại. Lâu Uyên không có tự tin lại đem tính mạng Bạch Hiểu coi thường. Chứng kiến y bị máu tươi nhuộm đỏ giống như vẫn còn rõ ràng ở trước mắt, loại cảm giác đau đớn này, Lâu Uyên không thể chịu đựng thêm.

Bạch Hiểu nghe được Lâu Uyên nói vậy liền xốc chăn lên, không thể tin nhìn nam nhân trước mặt: “Người nói cái gì?”

Sớm đoán được, Bạch Hiểu sẽ có phản ứng như thế, Lâu Uyên ảm đạm nói: “Chúng ta không thể có đứa bé này được. Lâu Cơ hạ cổ đồng tâm nên linh hồn của cô ta sẽ chuyển tới trên người đứa nhỏ. Ta không muốn người bị thương. Ta tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn” Lâu Uyên xoa nhẹ hai má Bạch Hiểu. Với ý đồ dùng lời nói ôn nhu khiến Bạch Hiểu thừa nhận chuyện tàn khốc này.

“Người sao có thể lạnh lùng như vậy” Bạch Hiểu lớn tiếng nói.

“Hiểu Hiểu. Người ...” Đối mặt với Bạch Hiểu gần như bùng nổ, Lâu Uyên càng đau lòng hơn.

“Ta không muốn...” Bạch Hiểu luôn luôn dụi dằm vào thời khắc này trở nên cứng rắn. Y ngồi dậy đẩy Lâu Uyên ra, xuống giường rời đi.

Vết thương của Bạch Hiểu vẫn còn chưa tốt, cho dù chủ ý hiện tại khiến cho Bạch Hiểu không đồng ý nhưng Lâu Uyên cũng tuyệt đối không lui bước nửa phần. Lâu Uyên ngăn Bạch Hiểu đang tông cửa muốn xông ra ngoài.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đỏ lên ảm đạm quật cường cùng nước mắt của Bạch Hiểu khiến Lâu Uyên ngơ ngác, ngay lúc đó, Bạch Hiểu hóa thành rồng bay đi.

“Lâu Uyên, người đầu có biết lúc linh hồn là Lâu Cơ, ta đã từng thiếu chút nữa giết chết Giác Giác.” Cảnh tượng đâm một đao vào ngày đó đã khắc sâu trong lòng y. Lưỡng lự là vì nước mắt của Giác Giác, là vì nụ cười ngoan ngoãn của Giác Giác, Bạch Hiểu không bao giờ muốn thấy lại lần nữa. Huống chi, lại phải tận mắt nhìn thấy cảnh giết chết đứa nhỏ trong bụng. Nếu như vậy thì lúc trước đừng tỉnh lại làm gì, cũng đứng cứ làm chi. Ít nhất, sẽ cũng chết với đứa nhỏ trong bụng. Mà ở trên thế gian này vẫn còn Giác Giác làm bạn với Lâu Uyên.

Bạch Hiểu cũng đâu có biết ý nghĩ ở trong lòng Lâu Uyên.

Vân Long lao nhanh lên bầu trời giống như sương khói hư vô mờ mịt không thể bắt lấy nhưng sao vẫn cứ muốn ôm vào lòng.

Sau đó, Lâu Uyên cũng hóa thành Thanh long đuổi theo ở phía sau.

Hai con rồng bay ở trên bầu trời bao la giống như không bao giờ dừng lại. Cái đuôi cự long vẫy vẫy quạt bay các đám mây. Giống như hai cầu vồng, tạo nên ranh giới trên bầu trời.

Lâu Uyên cảm giác Bạch Hiểu càng lúc càng bay nhanh hơn, y muốn bỏ xa hẳn, trong lòng lo lắng không ngừng. Hiện tại, y mang thai cũng đã năm tháng, một chút sơ suất cũng không được xảy ra.

Bây giờ, trong lòng Bạch Hiểu đang bùng lửa giận đối với Lâu Uyên, một chút thông cảm cũng không có nhưng cũng không đành lòng trách móc nặng nề đối phương rồi lại không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ cố tình gây sự này. Đây chính là tình yêu. Y chấp nhận liều lĩnh nhưng cũng xuất phát từ nội tâm, đời đời kiếp kiếp dây dưa cùng một chỗ, không thể chia lìa.

Xét về thể lực thì Bạch Hiểu còn chưa hoàn toàn bình phục, Lâu Uyên đương nhiên càng tốt hơn. Thanh long giống như một thanh kiếm bay vút lên, ngay tại giữa vách núi đi vào cốc, nhìn thấy vân long kịch liệt run rẩy, cái lưng thật dài cuộn lại thành một đoàn thống khổ. Mà dưới thân là vực sâu vạn trượng, vân long mở cái miệng to, đỏ như máu rít gào lên.

“Hiểu Hiểu...” Thanh long phát ra tiếng rống đinh tai nhức óc, xông lên phía trước dùng thân mình cuốn lấy bạch long mang đến chỗ mặt đất.

Bạch Hiểu cũng không còn sức lực duy trì long hình, một luồng khói bốc lên, toàn thân y trần trụi bị long thân Lâu Uyên mạnh mẽ ôm vào trong ngực, hẳn cũng trở về hình người ôm lấy Bạch Hiểu đã bất tỉnh. Mùi máu tươi nồng đậm nổi lên bốn phía. Bàn tay Lâu Uyên từ dưới thân Bạch Hiểu mở ra, giống như ngày đó máu tươi diễm lệ đến chói mắt hiện ra trước mặt Lâu Uyên.

=====

Ngốc mạnh tiểu phiến ngoại.

“Người không thích ta đúng không? Ta đi là được chứ gì!” Vô số lần nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm của Huyền Vũ khiến cho Mạnh Thanh cũng không muốn mặt dày mày dạn tiếp tục dây dưa.

(Dù sao cũng là bị tác giả vô lương tâm dứt khoát ghép thành đôi. Sờ sờ đầu Mạnh Thanh, vì nương sẽ phụ trách tìm cho người một người tốt khác)

Khóe miệng Huyền Vũ run run, liếc liếc mắt ra vẻ không thèm để ý Mạnh Thanh nhưng không ngờ hẳn chuẩn bị rồi bỏ ta thật!

Tuy rằng không phải là thịt ngon nhưng dù sao cũng là một khối thịt đó! Khóe miệng Huyền Vũ lại run run, trộm nhìn cái mông cong tròn, nở nang kia. Hắn bước nhanh đến, ôm lấy Mạnh Thanh.

“A...” Mạnh Thanh nhìn khuôn mặt Huyền Vũ không ngừng phóng to trước mặt, khuôn mặt y lại đỏ lên.

“Người...”

Huyền Vũ hít sâu một hơi, hôn lên đôi môi đang chít chít nói. Uhm, hương vị cũng không tệ lắm.

Có lẽ là một khối thịt ngon cũng nên. Huyền Vũ chặc lưỡi một cái rồi lại cúi người hôn tiếp.

32. Chương 32: Long Hậu: Thập Nhị

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập nhị

Lâu Uyên biến trở về long hình, mang theo Bạch Hiểu bay nhanh trở lại Khôn Cực cung.

Giống như y như đúc cảnh trong mơ nhưng vẫn may mắn có kỳ tích xảy ra.

Lâu Uyên canh giữ ở đầu giường, chờ đợi...

Bên trong long cung, các ngự dụng y sư đang tập trung tại một chỗ, Lâu Thanh dùng phương pháp lần trước đỡ đẻ cho Bạch Hiểu, giúp đỡ long nhi được sinh ra. Tất cả mỗi người đều đứng bên ngoài chờ đợi, cầu nguyện kỳ tích sẽ xuất hiện. Dù chỉ một chút thôi cũng được....

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, đầu Lâu Thanh ra đầy mồ hôi rồi sau đó hắt thở dài một hơi. Về mặt Lâu Uyên ngưng trọng nhìn bảo bảo mới sinh đang ngủ say, Lâu Giác Giác bị ôm chờ đợi ở ngoài cửa, hình như bé cũng cảm giác được, ánh mắt mở to tròn tròn nhìn cửa phòng từ từ mở ra, Lâu Uyên ôm bảo bảo còn đỏ hỏn đi ra ngoài. Lâu Giác Giác ở trong lòng bà vú đuổi đuổi cổ muốn nhìn qua thành viên mới tới.

Búp bê bảo bảo không khóc, cũng không mở đôi mắt màu lam tím giống như cảnh tượng quỷ dị mà Lâu Uyên đã từng mơ. Đứa bé không bằng một góc tay chân Lâu Giác Giác, bé rất gầy yếu, cuộn mình thành một đoàn. Làn da trắng nõn, trong suốt cùng khuôn mặt thanh tú mặc dù không mượt mà, đáng yêu như Giác Giác. Nhưng cũng là trần bảo phát ra ánh sáng chói mắt. Chỉ sợ đứa nhỏ này sống không được lâu, cánh tay mềm mại gần như chỉ cần vận một chút liền đứt, Lâu Uyên yêu thương, luyến tiếc nhìn bảo bối trong lòng. Trên cái cổ tinh tế được đeo kim khóa đồng tâm mang theo chúc phúc của toàn tộc.

Lâu Uyên ra lệnh mang một cái kim khóa nhỏ khác đem cho Lâu Giác Giác. Bé vẫn đuổi cổ nhìn đệ đệ, cũng không biết vì sao đệ đệ không khóc mà cũng vui vẻ hoa chân múa tay tiếp nhận tiểu kim khóa trên tay Lâu Uyên, đeo lên cái cổ béo núc rồi lại đuổi tay qua muốn kiểm tra đệ đệ trong lòng phụ thân.

Bà vú trộm lau lau nước mắt. Trong lòng thở dài, cũng có chút vui mừng.

Lâu Uyên giờ tiểu mỹ nhân đang ngủ say trong lòng, hướng mọi người cất cao giọng nói: “Con của Lâu Uyên ta sẽ được lấy họ Bạch tên Trường Thiên. Nếu may mắn có thể sống sót thì sẽ kế tục đế vị”

Một tràng âm thanh ồ lên. Ngay cả Bạch phụ Bạch mẫu cũng không thể tin được lời nói nhất ngôn cửu đỉnh vừa mới vang lên từ quân vương.

Không chỉ cho con mang họ Bạch mà còn nói chỉ cần đứa nhỏ có thể sống sót liền kế thừa đế vị Thanh long vương. Long vương điên rồi chắc? Trên khuôn mặt mỗi người đều mang ý nghĩ dò xét hoài nghi.

Lâu Uyên không điên mà đã trải qua suy nghĩ cẩn kẽ. Đứa nhỏ này là hy vọng gửi gắm của toàn bộ long tộc, Lâu Thanh cũng đã từng chỉ ra mệnh cách của đứa nhỏ này, lông mày thể hiện rõ khí chất đế vương lại có phúc tướng. Cũng không cầm tinh hỏa khí giống như Lâu Uyên mà là thủy khí. Cứ một trăm năm, long tộc sẽ có một lần thiên tai. Mà người có thể nắm quyền xoay chuyển can khôn không phải là Lâu Giác Giác ngày thơ khờ dại.

Lâu Uyên lấy họ Bạch cho con là vì trong tương lai hấn và Bạch Hiểu không thể làm bạn trong những năm tháng còn lại. Có hai đứa con kế thừa huyết mạch của hấn và Bạch Hiểu cũng sẽ giúp đỡ lẫn nhau. Mà chúng cũng là huyết mạch của Bạch gia, cũng là thiên tử của long tộc.

Kế nhất định sẽ trở thành người tài, chinh phục nhật nguyệt, có năng lực lên trời xuống đất, chấn hưng triều đại, diệt trừ gian tà chính là Bạch Trường Thiên.

Lâu Giác Giác hình như cũng hiểu được liền giờ hai cánh tay vỗ tay phát ra thanh âm thanh thúy, kêu to “Ngao (hảo)...” Nhìn trái phải xem, tất cả mọi người đã tiếp nhận cùng vỗ tay theo.

Niềm hy vọng, sự yêu thương cùng với những ngày tháng sau này, Bạch Trường Thiên nhất định sẽ có phúc. Lâu Uyên cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve bảo bối trong lòng mình.

“Trường Thiên, ta chờ con tỉnh lại”

33. Chương 33: Long Hậu: Thập Tam

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập tam

Bạch Hiểu tỉnh lại vào giữa trưa ngày thứ ba, bên trong phòng ngủ rất ấm áp cũng không thấy bóng dáng Lâu Uyên đâu. Thân thể y cũng khôi phục hơn phân nửa. Nhìn mọi vật ở trong phòng cũng dần dần rõ ràng hơn. Ngay tại bên giường, có hai bảo bối đang nằm trong nôi. Bạch Hiểu đến gần, đại khái cũng biết đứa nhỏ yếu ớt, gầy còm đang nhắm mắt nằm trong nôi kia, bị ảnh hưởng cổ tử nên không thể thức tỉnh. Nhưng lại không biết đứa bé này chính là Thanh long vương đời tiếp theo. Lâu Giác Giác dùng cánh tay lấn chân ôm lấy Trường Thiên giống như cây dây leo cuốn lấy một cây dây leo khác.

Hai đứa bé ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ. Cho dù Trường Thiên vẫn chưa mở mắt nhìn thế giới này nhưng cũng có thể kết luận khi trưởng thành nhất định là một mỹ nhân. Với làn da trắng muốt, đôi môi kiều diễm đỏ mọng, mái tóc đen bóng xõa dài theo cơ thể giống như một nụ hoa hồng chờ ngày nở rộ, với vẻ đẹp khuynh quốc. Nếu không phải, nếu không phải còn chưa tỉnh lại.

Bạch Hiểu hôn lên trán và môi hai đứa nhỏ rồi cúi đầu thở dài đẩy cửa đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa, do nhiều ngày không thấy ánh sáng, Bạch Hiểu lập tức lấy tay che trước mắt tránh ánh sáng mạnh chiếu vào. Dưới đài phân đông thị vệ cùng thị tỳ vừa nhìn thấy Bạch Hiểu đi ra, vẻ mặt đều lộ vẻ vui mừng.

‘Chúc mừng vương hậu, chúc mừng hoàng tử...’ Nhìn mọi người quỳ lạy trước mặt mình, Bạch Hiểu không biết phản ứng lại như thế nào.

‘Hoàng tử?’.

Hạnh nhi đi tới gần với giọng nói rất hưng phấn: ‘Chắc vương hậu còn chưa biết. Uyên bệ hạ đã sắc phong tiểu điện hạ kế thừa vương vị. Nhưng lại lấy họ Bạch, bệ hạ thực sự rất yêu người nha’.

Nhìn thị tỳ cười trộm đến đỏ bừng mặt, Bạch Hiểu thoáng một cái liền biến mất. Trong lúc mình đang hôn mê thế nhưng lại phát sinh nhiều chuyện như thế, Lâu Uyên thậm chí đã tính toán làm tốt mọi thứ. Bạch tộc, Trường Thiên, về mặt Bạch Hiểu vui sướng, khéo miệng cũng cong lên, gần như không thể chờ được, rất muốn nhìn thấy người nào đó.

Bước chân vội vàng, không ngừng tới gần thư điện thanh long cung.

‘Uyen’.

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong thư phòng nhưng nam nhân ngồi trên ghế, đầu cũng không ngẩng lên. Thanh âm ở trong không khí đọng lại lâu lắm mới nghe được tiếng đáp lại cho có lệ: ‘Uhm, người tỉnh rồi’. Bạch Hiểu có chút kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, Lâu Uyên chiếu cố mình cùng với chuyện của Trường Thiên nên tâm tình không tốt là đương nhiên, y liền đến gần nam nhân đem theo hoa quế cao mới được làm từ nhà bếp, bỏ ở bên cạnh tay nam nhân. Điểm tâm mới làm xong, tỏa ra hương vị thơm thoang thoang, quanh quần đầu mũi Lâu Uyên.

Hắn ngẩng đầu. Bạch Hiểu nghĩ đến nam nhân cuối cùng cũng có hứng thú, lập tức mỉm cười thông cảm. Cùng không nghĩ thanh âm trầm thấp, lạnh lùng lại vang lên: ‘Còn có việc?’.

Bạch Hiểu nghe thấy thanh âm lạnh lùng ấy, nhìn ánh mắt Lâu Uyên càng thêm lạnh lẽo giống như đang nhìn một người xa lạ bình thường. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Bạch Hiểu không nhận được toàn thân run run, lui về sau mấy bước. Đây không phải là Lâu Uyên.

Từng trận hàn ý đánh úp vào tâm can. Bạch Hiểu cuối cùng không chịu nổi, hỏi hẩn: ‘Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?’.

Đầu bút của nam nhân đang viết bị dừng lại, sau đó Lâu Uyên thở dài một tiếng, tay xoa xoa mi tâm một chút, về mặt mỗi một cùng không kiên nhẫn nói: ‘Người nghỉ ngơi trước đi, Triệu Cương...’.

Nghiêng cổ sang một bên gọi một tiếng, Triệu Cương lập tức đi vào thư phòng.

‘Mang vương hậu đi đi’. Thanh âm lạnh lùng quanh quẩn trong đầu Bạch Hiểu.

Triệu Cương sững sốt, nhìn Bạch Hiểu có chút bối rối, không hiểu: ‘Bệ hạ... Đây...’.

‘Lời ta nói người nghe không rõ hả? Hay muốn ta nói lại lần nữa..’. Âm thanh Lâu Uyên dần dần sắc bén, lộ ra sự uy nghiêm không cho phép cự tuyệt cũng tàn nhẫn.

Bạch Hiểu đột nhiên có chút không thở nổi. Đầu óc vu vu không thể suy nghĩ giống như máy móc không chuyển động chỉ kêu két két. Trái tim bị xiết chặt tàn nhẫn. Bạch Hiểu mở to đôi mắt giống như nhìn không thấu nam nhân đứng trước mặt này.

Triệu Cương bắt đắ dĩ phải vươn tay, tâm tư của quân vương, vương hậu đâu có dễ cho những kẻ cấp dưới như hắn có thể nhìn thấu, đành làm tư thế mời đi. Đợi một lúc lâu, Bạch Hiểu giống như đầu gỗ vẫn đứng ngậy ra như trước.

Lâu Uyên nhẹ nhàng khụ một tiếng, giống như mệnh lệnh. Triệu Cương hiểu được long vương không kiên nhẫn, đành miễn cưỡng khê kéo Bạch Hiểu, vừa mới chuẩn bị mở miệng khuyên nhủ thì sức lực Bạch Hiểu giống như bị rút nước sạch sẽ. Hai mắt nhắm lại rồi từ từ mở ra nhìn nam nhân vẫn lạnh lùng kia, y cười trào phúng: ‘Không cần. Ta tự đi’. Phẩy tay áo một cái, xoay người rời đi.

Triệu Cương quay đầu lại nhìn quân vương, nam nhân vẫn ung dung thản nhiên, vùi đầu phục bút. Hắn cúi đầu than thở một tiếng, cánh cửa kéo kẹt đóng lại. Khi cánh cửa vừa mới đóng lại không được bao lâu thì trong thư phòng vang lên tiếng giấy bút bị quăng xuống đất.

34. Chương 34: Long Hậu: Thập Tứ

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập tứ

Bạch Hiểu nghiêng ngả lão đảo trở về Khôn Cực cung. Y đã quên bản thân trở về như thế nào, đầu đau như muốn nứt ra, giống như có vạn con kiến ở trong đầu, trong trái tim, cắn xé dày xéo...

Bạch Hiểu ôm ngực, mở cửa phòng ngủ ra. Lâu Giác Giác ở trong phòng, mặt mày nhăn nhó lâu bầu vì bị đánh thức. Bạch Hiểu ngồi sấp bên nôi, giống như muốn hấp thụ chút ấm áp mà đem khuôn mặt dán lên thanh trúc.

Lâu Giác Giác nhìn thấy mái tóc bạc của Bạch Hiểu rơi trên mặt mình cùng đệ đệ liền trở mình nhào qua. Một đôi tay mềm mại nhỏ bé bao trùm lấy làn da lạnh lẽo, Bạch Hiểu đem tay mình bao lấy đôi tay ấy, nhìn Lâu Giác Giác mở to hai mắt nhìn y. Đường như đang muốn nói cho đứa nhỏ rằng mình không sao.

Nhưng có lẽ lời nói dối đã bị nhìn thấu, nước mắt tích tụ đã lâu từ từ trượt xuống, rơi trên mặt Giác Giác. Từng giọt từng giọt lăn theo cánh tay nhỏ bé ấy. Giác Giác nhìn về mặt bị thương của Bạch Hiểu, đôi môi bặm lại. Quên cả cái mũi da hổ đang đội trên đầu, bé mở to đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn thẳng Bạch Hiểu, trên người còn run lên, lo lắng nhìn y.

Bạch Hiểu lau mặt đi rồi nhìn khuôn mặt đáng yêu của Giác Giác ‘Sao có thể để cho con lo lắng cho mình chứ?’. Y đứng dậy, quyết định đợi Lâu Uyên quay về Khôn Cực cung. Thế nhưng, một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua. Bạch Hiểu phái người đi, thị tỳ trở về thật cẩn thận nói bệ hạ có việc nên nhiều ngày sẽ không trở về. Đến khi bản thân không thể kiên nhẫn nổi đi đến thì lại bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Đủ rồi. Thật sự là quá đủ rồi. Có thể cãi nhau nhưng Bạch Hiểu chỉ không thể chịu đựng khi người yêu lạnh lùng cùng yên lặng.

Buổi chiều ngày nào đó...

‘Bệ hạ...’

‘Chuyện gì?’.

‘Vương hậu.... Không thấy vương hậu đâu cả!!!’.

Lâu Uyên vỗ bàn, cả người lạnh lùng ‘Ngay cả người cũng không trông cho tốt. Vậy các người có cái gì dùng được hả? Lập tức đi tìm cho ta’.

Bọn thị vệ quỳ sấp dưới chân, trái phải nhìn nhau rồi hô lên ‘Vâng’. Sau đó, tất cả lật đật rời khỏi Thanh long cung.

Nam nhân nhíu mi, ngồi một lát. Ngón tay gõ gõ trên cái bàn gỗ. Nửa nén hương trôi qua, nam nhân đã đứng lên, đẩy cửa ra.

Nhân giới

Nhân giới lúc này, gió tuyết đang bay tán loạn. Bạch Hiểu dù sao cũng không phải lần đầu đến thế gian. Y không có mục tiêu nên cứ thong thả đi tới. Làn gió lạnh lẽo luồn vào trong cổ, y kéo chặt lấy y bào đi qua một nhà trọ đã đóng cửa. Bất quá cách đó trăm mét, cư nhiên tìm được một tiểu lâu còn chưa đóng cửa. Khói bếp bay lên nghi ngút giống như một bức tranh ấm áp.

Bạch Hiểu rảo bước tiến đến cửa tiểu lâu, dường như sinh ý cũng không tốt lắm. Thưa thốt vài người ngồi ở một bàn uống trà. Tiểu nhị vừa nhìn thấy Bạch Hiểu một thân khí chất đẹp đẽ quý giá xuất hiện trong *** thì nhiệt tình kêu to: ‘Khách quan, ngài đến ăn cơm hay uống trà vậy?’.

Bạch Hiểu mím môi, nhìn ánh mắt bốn phía từ từ tụ tập đến trên người mình thì liền nói ‘Ồ trọ’.

Tiểu nhị còn là một tiểu tử vui tính liền đáp: ‘Vâng! Một gian phòng hảo hạng phải không ngài?’

Bạch Hiểu gật đầu đi theo tiểu nhị lên lầu. Trong phòng có bếp lò đang cháy nhưng Bạch Hiểu vẫn cảm thấy cả người lạnh lẽo. Trong giây phút nóng nảy mà một mình đi vào nhân giới, thật sự là quá ngây thơ. Bạch Hiểu đỡ trán, kế tiếp phải làm sao đây. Mới vừa nghĩ đến đây thì tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Hiểu thầm chẳng lẽ là tiểu nhị đưa nước trà? Liền đứng dậy mở cửa nhưng người ở bên ngoài chính là Lâu Uyên mang theo mùi gió tuyết.

‘Người’. Bạch Hiểu dừng một chút nhưng thật ra y không hề nghĩ Lâu Uyên sẽ nhanh chóng tìm được mình hay là.... Bạch Hiểu tự giấu cười cười căn bản là không nghĩ qua hẳn sẽ đi tìm mình.

Lâu Uyên dường như có chút hờn hển kéo cánh tay Bạch Hiểu ra bên ngoài. Y bị động tác bất ngờ lại thô bạo làm cho bực bội liền rút tay về ‘Buông ra’.

‘Theo ta về’. Lâu Uyên nói không nhiều còn thiếu chút nữa ở ngay tại cửa ôm lấy Bạch Hiểu.

‘Ta không muốn...’ Bạch Hiểu cố gắng đẩy Lâu Uyên ra, ánh mắt mọi người ngoài cửa đều nhìn chăm chú về phía họ. Ngay cả tiểu nhị cũng nhìn không chớp mắt. Từ rất xa nhìn thấy nam tử anh tuấn giống như thần tiên mang theo sát khí vọt tới phòng hảo hạng, ngay cả ngăn cản cũng không được.

Bạch Hiểu nhìn mọi người dưới lầu chờ xem cuộc vui càng giận thêm. Một phen đẩy Lâu Uyên ra, còn lớn tiếng kêu lên: ‘Người dựa vào cái gì mà quấy ta!’.

Thanh âm vang dội khiến Lâu Uyên cũng sửng sốt. Lập tức trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

‘Dựa vào cái gì quấy người?’ Cơn giận của Lâu Uyên không ngừng tăng lên, Bạch Hiểu thừa cơ rút tay về muốn đóng cửa ngăn cản. Toàn thân hắn phát ra khí thế khiến người ta sợ hãi.

‘Ta sẽ khiến người nhìn xem ta dựa vào cái gì quấy người’. Nói xong thì gần như là nhe răng trợn mắt, Lâu Uyên đẩy cái cửa vô dụng đang khép một nửa rồi dễ dàng khóa lại. Bước từng bước tới gần Bạch Hiểu.

35. Chương 35: Long Hậu: Thập Ngũ

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập ngũ

Bạch Hiểu không ngừng lui về phía sau, gần như ngã xuống giường. Hơi lạnh tỏa ra xâm nhập vào mũi. Lâu Uyên khiêng Bạch Hiểu hướng về phía giường thả xuống rồi đè ép người qua.

Hai người đánh nhau qua lại. Lâu Uyên chỉ dùng một cánh tay đã chế trụ được y. Bạch Hiểu nhìn đôi mắt đỏ bừng kia cảm thấy chính mình sắp bị xé nát.

Hôn môi gần như giầy xéo nhau. Không... Đó quả thật chẳng thể gọi là hôn môi. Lâu Uyên dùng răng nanh hung hăng gặm nhấm môi Bạch Hiểu. Cho đến khi mùi máu tràn ngập toàn bộ khoang miệng. Bạch Hiểu bị đặt dưới thân Lâu Uyên không thể động đậy, đành phải dùng chân đá hấn. Môi Bạch Hiểu bị gặm cắn gần như là trừng phạt, đầu lưỡi cùng răng nanh của Lâu Uyên xâm nhập khoang miệng cuốn lấy đầu lưỡi Bạch Hiểu cắn một cái.

“A...” Bạch Hiểu bị đau liên xoay thân mình. Tại sao lại biến thành dạng này. Nước mắt ủy khuất dâng trào lên viền mắt. Lâu Uyên dùng một bàn tay xé mở ngoại bào của Bạch Hiểu. Chỉ còn lại một kiện y duy nhất, thân thể rất nhanh cảm nhận được không khí lạnh lẽo xung quanh.

Bạch Hiểu đỏ mặt: “Ba...” Một cái tát vung lên.

Trên mặt Lâu Uyên in dấu ấn 5 ngón tay. Đôi mắt màu xanh đã nhiễm đỏ nổi giận mở to.

Dường như trước nghi thức đoàn tụ kia, Lâu Uyên không giống như vậy, tuy rằng lạnh lùng, tuy rằng bạo ngược nhưng sẽ không giống như thế này, hấn mang theo sát khí nhìn y. Bạch Hiểu cuộn thân thể lui về phía cuối giường, gần như là sợ hãi.

“Người sợ ta...” Lâu Uyên cúi đầu nở nụ cười, bàn tay xoa xoa khuôn mặt Bạch Hiểu hơi hơi run rẩy. Cho dù yêu thương cùng che chở thì thế nào? Lâu Uyên nhìn Bạch Hiểu sợ hãi hấn, y tránh ở cuối giường lui thành một đoàn.

Đế vương chậm rãi cúi đầu, ánh mắt chạm đến mũi chân Bạch Hiểu.

“A..”

Hăm sâu vào vũng bùn rớt cuộc mới chính là ai chứ? Lâu Uyên chậm rãi vuốt ve bàn chân trắng nõn kia, bản thân dâng tặng cho thần chỉ để được yêu nhưng ở trong lòng Bạch Hiểu rớt cuộc địa vị của hấn thật thảm hại?

Bạch Hiểu co rúm, thu hồi chân lại. Lòng mảy mảy lại nói: “Uyên... Người rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâu Uyên nhướng mày, vẻ mặt cười khổ giống như dã thú bị vây bắt, một mỗi đến cực điểm khiến cho Bạch Hiểu đau lòng. Bàn tay xoa đến chỗ ngực bị xé mở. Một vết sẹo đỏ đậm nhìn ghê người không ngừng nhắc nhở bản thân đã trải qua sinh tử như thế nào. Đôi mắt nhìn chăm chú không chuyển, hấn chậm rãi nói: “Lúc người đem cây đao kia đâm vào ngực, người có nghĩ đến ta không?”

“Cái gì...” Bàn tay Lâu Uyên một lần lại một lần vuốt ve ngực Bạch Hiểu, mang theo cảm xúc tê dại đánh úp vào trong lòng.

Lâu Uyên nảy sinh ác độc, dùng sức nắm lấy đầu nhũ kiêu ngạo bắt tuần kia rồi lạnh lùng quát lên: “Chết tiệt, người có nghĩ tới ta không hả!”

“Uyên...” Bạch Hiểu bị Lâu Uyên thành linh gào to khiến toàn thân run rẩy rồi y nhìn khuôn mặt ả nhần cùng đôi mắt đỏ đậm như máu nhưng khó có thể chặt đứt tình thương không thể dứt bỏ.

“Bạch Hiểu, ở trong lòng người, vị trí của ta đến tốt cùng chỉ là một thứ hèn mọn. Ngay cả sự sống chết của ta cũng không ngăn cản được người rời khỏi ta.” Trong ánh mắt màu xanh chứa đựng sự bi thương, trong giọng nói khàn khàn lộ ra sự ghen ngào chua xót.

Viền mắt nam nhân từ từ đỏ lên. Một mỗi quá, vô luận là Bạch Hiểu cùng hấn tranh chấp trong việc đối xử với hài tử hay trốn đến nhân giới lần này, đều không bằng việc Bạch Hiểu tự tiện rút đao đâm vào ngực mình làm cho Lâu Uyên khó chịu. Một khắc kia, Lâu Uyên thật sự muốn chết cùng Bạch Hiểu. Rồi sau đó, Bạch Hiểu lại dường như không có việc gì, rõ ràng cười châm biếm chính mình. Đối với những chuyện khác cũng không đề cập tới.

Bạch Hiểu cuối cùng cũng bỏ qua cả Giác Giác lẫn hài tử trong bụng.

“Ta không muốn làm thể thân...” Bạch Hiểu thấp giọng nói, Lâu Uyên xoay người, hít sâu một hơi. Hướm cánh cửa đi tới, Bạch Hiểu nắm chặt bàn tay dưới chân, các ngón tay đều trắng bệch.

‘Chết tiệt, người có nghĩ tới ta không hả!’

‘Ở trong lòng người, vị trí của ta đến tột cùng chỉ là một thứ hèn mọn’

‘Sự sống chết của ta cũng không ngăn cản được người rời khỏi ta’

Lời nói đau đớn đến thấu xương, một lần lại một lần lặp lại ở trong đầu Bạch Hiểu. Cuối cùng vào giờ khắc này, y cũng đã hiểu được sự yêu thương cùng chua xót của Lâu Uyên. Nước mắt triệt để rơi xuống giống như một cơn mưa vừa nhanh vừa mạnh.

‘Đừng đi...’ Trong lòng Bạch Hiểu khóc thương hô lên nhưng miệng thì lại không thể phát ra thanh âm nào.

Bàn tay Lâu Uyên cầm tay nắm cửa, cước bộ hơi hơi bị kiềm hãm, quay đầu lại một nửa nói: “Cho tới bây giờ, người không phải là thể thân. Người không hề tin tưởng ta thật sự yêu người, nếu như vậy thì Bạch Hiểu ... Ta nguyện ý thả người đi..”.

Cái gọi là tình yêu khi hẳn làm cho người ưu thương, làm cho người vui vẻ muôn màu muôn sắc, làm cho người trở nên thành thực, trở nên gợi cảm, trở nên lời thôi, trở thành một người khác đi, gột rửa sự lộng lẫy chỉ vì một thoáng chờ đợi.

Tình yêu là sự tín nhiệm, là đồng cảm, là sự chia sẻ, là sông cạn đá mòn, ngàn năm không hối hận.

Cả một đời ta đóng chặt cánh chim không tung hoành, chỉ cầu một thoáng qua vui vẻ.

Bạch Hiểu, người u mê quá rồi.

Tình nhân trong mắt là Tây Thi nhưng không thể chấp nhận được một tia nghi ngờ, không chấp nhận được rồi lại không bỏ xuống được.

Ngoài cửa, ánh sáng nghiêng nghiêng chiếu vào. Bóng dáng Lâu Uyên gần như càng lúc càng xa.

“Không...” Bạch Hiểu lắc đầu, tứ chi giống như bị co rút không thể động đậy.

“Không...” Nước mắt tuôn trào rơi xuống ngày một nhiều, ướt quần áo, ướt cả trong tâm.... bịch bịch bịch....

Gà Ki: Đây thì hóng, ngược chết các cưng =v=

36. Chương 36: Long Hậu: Thập Lục

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập lục

Thân thể Lâu Uyên đã bước ra hơn phân nửa, ánh mắt Bạch Hiểu nhìn góc nhỏ y bào bên chân hắn, y cảm thấy toàn bộ thân thể co rút đau đớn. Phía trên tấm y bào đó dính tuyết cùng bùn đất lẫn lo lắng cùng khổ sở.

Khi tiếng cánh cửa cọt kẹt vang lên sắp đóng lại thì thấy một cánh tay từ giữa khe cửa vươn ra đem toàn bộ thân thể Lâu Uyên ở bên ngoài kéo vào, hắn chưa kịp phòng bị thì đã bị ôm lấy. Bạch Hiểu trực tiếp nhào vào trong lòng ấm áp của nam nhân.

“Không phải không tin người mà bởi vì ta không tin chính mình...”

“Rất yêu người, ta không có ... không có biện pháp nào khác, Uyên...” Bạch Hiểu găt gao tựa vào ngực Lâu Uyên, trái tim đập mãnh liệt nhưng lại bởi vì chữ ‘yêu’ xa xỉ này mà bối rối không nói nên lời. Lâu Uyên cảm thấy y bào chỗ ngực bị chất lỏng ấm áp không ngừng thấm ướt.

Hắn nâng khuôn mặt Bạch Hiểu đang chôn trong ngực mình lên, thậm chí một chút lưỡng lự cũng không có, vội vàng hôn lên đôi môi đỏ mọng ngọt như hoa kia, đầu lưỡi hai người kịch liệt ở trong khoang miệng

cuốn lấy nhau. Ngay cả nước bọt cũng không tha giống như muốn hút lấy môi đối phương. Hai tay Bạch Hiểu ôm lấy khuôn mặt anh tuấn vô song của Lâu Uyên rồi kiễng mũi chân nhiệt tình đưa đôi môi lên.

Hai người nghiêng ngả lão đảo đụng phải bàn gỗ khiến chén trà bị rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ phát ra tiếng vang chói tai.

“Ngô...” Lâu Uyên xé mở kiện y phục còn lại của Bạch Hiểu, làn da mềm mại lộ ra giữa không khí rét lạnh, không thể kiềm chế mà run run. Bàn tay vuốt ve làn da trắng như ngọc, hôn môi không hề ngừng mà vẫn tiếp tục triền miên. Lâu Uyên đem thân thể Bạch Hiểu dựa vào tường.

“Giường.... Lên giường đi...” Bạch Hiểu xoay đầu, đứt quãng thở dốc nói.

“Chờ không nổi...” Lâu Uyên túm lấy quần Bạch Hiểu kéo xuống, ngón tay thon dài tách cặp mộng quyền rũ ra, nụ hôn ấm áp lưu luyến mang theo dục vọng cùng nhiệt độ hô hấp không ngừng thổi ra trên cổ y. Bạch Hiểu bị trêu chọc dục vọng cũng bùng phát lên.

Trong lúc đó, đầu đỉnh cứng rắn không ngừng ma sát kẽ hở giữa mộng, mang theo sắc thái nóng bỏng. Bạch Hiểu không nhìn thấy vẻ mặt Lâu Uyên mà bản thân cũng muốn nắm lấy dục vọng này. Y cảm nhận được chỗ tư mật không ngừng bị ma sát cùng vạch ra. Bạch Hiểu có chút vội vàng xoay động quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt vốn u ám thâm trầm của hắn bây giờ giống như ngọn lửa hừng hực đốt cháy tất cả. Bản thân tựa như con mồi trốn không được đành chờ đợi bị vồ lấy.

Quy đầu chậm rãi tách chỗ tư mật ra, nếp uốn một tầng lại một tầng bị căng ra đến hết cỡ, tay Lâu Uyên từ ngực Bạch Hiểu từ từ trượt xuống chỗ hai chân, bàn tay thô ráp ma sát lấy dục vọng của y. Toàn thân nóng lên, đổ ừng không ngừng lan ra cho đến tận tai. Nhưng, y cũng không hề ngưng ngừng mà cúi đầu xuống ngoan ngoãn mở hai chân ra để cho Lâu Uyên càng thêm thuận tiện tiến vào thân thể, Lâu Uyên đem hông Bạch Hiểu nâng lên khiến cho toàn bộ cái mộng hướng đến chỗ hắn, một bàn tay khác thì nâng chỗ bộ vị mà hai người đang kết hợp chặt chẽ.

“A.... Uyên....” Bạch Hiểu bị tư thế quái dị bất thành hình này làm cho kinh hãi, thở hổn hển kêu lên một tiếng.

“Đừng sợ...” Lâu Uyên dịu dàng trấn an tâm tình Bạch Hiểu. Giữa dùng dao chặt chẽ mà ẩm ướt, hắn từ từ di chuyển nhanh dần. Lúc này, hai chân Bạch Hiểu hơi rời khỏi mặt đất, cảm thấy xấu hổ đến mức lỗ tai nóng rực, thân thể cường tráng gắt gao dựa vào ngực nam nhân. Chỗ kết hợp bị tay Lâu Uyên nâng lên còn cánh tay kia thì vòng qua hông, vật nóng như lửa đỏ gần như đánh bay lý trí của y.

Một giọt mồ hôi từ ót Bạch Hiểu trượt xuống xương quai xanh tinh xảo, trượt qua đầu nhũ đang dựng đứng trong không khí rồi sau đó dần dần lăn xuống chỗ rốn. Hậu huyết ẩm ướt nóng cháy không ngừng bị vật di chuyển đâm chọc một cách mạnh mẽ. Lâu Uyên bị kẹp không chịu nổi liền gầm nhẹ một tiếng, cắn vào cổ Bạch Hiểu. Y vừa mới bị cắn thì phía dưới co rút lại, chưa kịp tỉnh táo thì đã bắn ra. Dâm dịch một màu trắng ngà làm ướt tay Lâu Uyên, chỗ hai người kết hợp cũng một đồng ẩm ướt.

“Uhm a~~” Cảm nhận được vật cứng trong cơ thể cũng không bị bản thân co rút lại mà nhỏ đi mà càng trưởng lớn hơn nữa. Bạch Hiểu di chuyển cái mộng không ngừng bị đè ép bên trong, mặt huyết điên cuồng mấp máy. Hơi hơi quay đầu, Lâu Uyên nhìn đôi mắt Bạch Hiểu đã thất thần mê ly. Đây là lần đầu tiên hoan ái tỉnh táo của hai người kể từ sau chuyện bị hạ cổ.

Đây mới chính là Bạch Hiểu.

Người trong ngực hắn chính là y, Lâu Uyên nắm cánh tay thật chặt, bất kể Bạch Hiểu có sai lầm thế nào cũng được hay không quan tâm bản thân cũng tốt. Vào giờ khắc này, người trong lòng đích thực làm cho Lâu Uyên gần như muốn rơi lệ mà cảm tạ ông trời đã từ bi đem người này trả lại cho hắn.

Lâu Uyên đem người dưới thân gây sức ép, lấn qua lộn lại, vật nóng ấy ra ra vào vào không biết bao nhiêu lần tra tấn Bạch Hiểu liên tục. Hai tay giống như rắn nước quấn lấy vòng eo, kéo mạnh hông y hướng về bản thân, đồng thời di chuyển phân thân đâm vào u huyết khiến nó không kịp nuốt vào mà phát ra âm thanh nhóp nhép...

Quả thực muốn hắn phải tước vũ khí đầu hàng ngay tại chỗ mà.

Cứ như vậy qua lại mấy trăm lần. (Ki: mấy trăm? o.O cờ lơ gờ tờ)

Lúc trước tiểu nhị dưới lầu vừa thấy vẻ mặt nam nhân hung tàn vung tay đập đồ mà lo lắng tiểu lâu sẽ bị phá hủy. Nhưng không ngờ nam nhân vừa bước ra bên ngoài đã quay lại trong phòng.

Mà hai người ở trong phòng, từ trên tường đến trên giường rồi lại trở mình lăn lộn trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Bạch Hiểu mới thở hắt ra, vươn cánh tay ôm lấy cổ Lâu Uyên, giọng khàn khàn nói: “Dừng...”

Lâu Uyên đem người trở về trên giường, vừa vặn lặn một vòng, vật nóng phía dưới cổ găng chịu đựng di chuyển mạnh mẽ vào mật huyết. Mâm mống nóng bỏng trải qua cày cấy chuẩn bị xuất ra. Đột nhiên, Bạch Hiểu nhớ tới cái gì liền ngồi thẳng dậy, cánh tay chống đỡ giữa hai người, nói một câu vô lực:

“Chúng ta có Giác Giác và Trường Thiên là được rồi.”

Đây không phải là câu khẳng định cũng không phải là câu nghi vấn nhưng lại khiến Lâu Uyên sững sốt, rút phân thân ra, dịch thể cứ như vậy mà phun ra ngoài. Suy nghĩ một lúc thì Lâu Uyên mới hiểu là y không muốn hấn bấn trong mật huyết để tránh mang thai.

Nam nhân cười nhẹ, vật nóng bị vắng vẻ ở bên ngoài lại mạnh mẽ đâm chọc tiếp giống như con sư tử đực nằm sấp trên người Bạch Hiểu chuyên tâm làm việc.

“Dừng a~~” Bạch Hiểu thiếu chút nữa lạc giọng. Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lâu Uyên rồi lại thuận theo mở hai đùi ra cho nam nhân đùa nghịch. Nhưng trong mắt Lâu Uyên đó lại là quyến rũ mị hoặc.

Ki: Chương này Múp làm ẩu quá *lờm nguýt*

37. Chương 37: Long Hậu: Thập Thất

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập thất

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi từng cơn nhưng trong phòng lại là sự *** mỹ cùng ảm áp. Bạch Hiểu thở dốc không ngừng, dựa vào Lâu Uyên, cau mày. Y giật giật mông một chút, bên trong hậu huyết vẫn còn nam căn nửa cứng rắn kia. Ảo não lâu bầu vài tiếng rồi lại miễn cưỡng nằm trở về.

Một bàn tay xoa nhẹ ***g ngực y rồi lại vân vê đầu nhũ mang theo cảm xúc run run. Bạch Hiểu nhú mày nhìn Lâu Uyên.

“Có vẻ...” Lâu Uyên không có ý tốt, ngừng một chút lại nói “Từ lúc sinh Thiên nhi, nó lớn hơn một ít rồi thì phải.”

Bạch Hiểu nghe vậy thì toàn bộ thân thể giống như bị hấp đỡ. Lâu Uyên nhìn y đột nhiên giống như con tôm nấu chín, thân thể co lại, khuôn mặt chôn trong ngực mình nóng đến kinh người. Nghĩ thầm không phải hấn đoán đúng rồi chứ. Trong lòng lại muốn đùa giỡn hơn nữa. Hấn kéo Bạch Hiểu đang cố chúi xuống dưới hướng lên trên. Khiến cho nam căn đang mềm xuống thì bị ma sát bởi động tác của hai người mà trương lớn.

Vành tai hồng phấn của y sát khuôn mặt Lâu Uyên, liền bị hấn hé miệng ngậm lấy, cảm giác được người trong lòng run rẩy, buồn rầu nói: ‘Nghe nói chỗ đó sẽ rất sướng. Chờ Thiên nhi tỉnh lại thì đuổi bà vú đi là được’.

Bạch Hiểu nghe thấy Lâu Uyên nói càng lúc càng quá phận, muốn bất tỉnh luôn cho xong, đôi mắt ươn ướt át trong veo lờm Lâu Uyên một cái: “Dừng làm rộn...” Dưới ánh mắt nam nhân nhìn chăm chú cùng với gờ tro ở ngực khiến mặt y lại đỏ hồng lên, cổ cúi đầu thật thấp làm đà điệu.

Mặc dù, Lâu Uyên chỉ trêu đùa nhưng Bạch Hiểu cũng thấy rất xấu hổ, không phải không thừa nhận từ lúc long khí thanh long châu biến mất khi sinh hạ lần hai thì chỗ ngực cứ trương trương, lúc trước bản thân

cũng không thuộc loại cường tráng nên đầu nhũ căng to lên càng rõ ràng. Loại chuyện này.... Ai có thể nói ra được chứ.

Suy nghĩ lại chuyển hướng đến hài tử còn đang nằm ngủ trong nôi. Còn có Giác Giác bị y bỏ rơi nữa. Trong lòng lại một trận co rút đau đớn. Ấy vậy cùng bất an dâng trào mãnh liệt... Vốn tưởng rằng chuyện tình cảm sớm đã không còn để ý. Thế nhưng lúc ấy không ngờ bản thân thật sự xuống tay được.

Nhớ lại mọi chuyện khiến toàn bộ cảm xúc suy sụp, Bạch Hiểu nhỏ giọng hỏi: “Người còn nghi ngờ ta sao?”

Cũng không biết là độc thoại hay câu hỏi nhưng vẫn bị Lâu Uyên nghe được. Cảm thấy một chút ảm ướt ở trước ngực, hần thở dài một tiếng không đáp mà chỉ hỏi lại: “Người yêu ta sao?”

Bạch Hiểu cảm thấy vấn đề này không thể nói lý lẽ được, đôi mắt tròn mở to có chút tức giận nói: “Đương nhiên yêu...” Còn chưa nói xong thì đã thấy ý cười trong mắt nam nhân.

“Người...” Bạch Hiểu mở hẳn ra, tức giận lần thứ hai.

Lâu Uyên đỡ lấy lưng y, nghiêng người thay đổi tư thế. Bàn tay to lớn cầm lấy đôi tay Bạch Hiểu, mười ngón tay đan xen lẫn nhau, đôi mắt màu xanh ôn nhu, chặt chẽ khóa lấy y ở trong đó. Bạch Hiểu nhìn hình ảnh của mình trong đôi mắt ấy giống như nhìn trong một hồ nước trong vắt. Chỉ có y mà thôi.

Nam nhân cúi đầu thì thầm nói: “Ta là kẻ ích kỷ. Hiểu Hiểu, chỉ cần người ở bên cạnh ta. Chỉ cần người yêu ta. Chỉ như vậy là đủ rồi.”

Nam căn to lớn lại một nữa trở mình khuấy đảo bên trong dung đạo mềm mại, bao vây gắt gao lấy nó.

Bạch Hiểu ôm chặt lấy hân. Tầm nhìn dần dần mơ hồ.

Tình yêu của Lâu Uyên rộng lớn bao la nhưng cũng nhỏ hẹp ích kỷ. Bởi vì yêu mà vĩ đại, bởi vì yêu mà nhất gan. Hài tử được sinh ra, được yêu thương bởi mẫu thân. Nếu Bạch Hiểu vì hài tử mà chết đi, cho dù Lâu Uyên là phụ thân cũng có thể đoạn tuyệt nó. Cái gì gọi là tha thứ. Trong tự điển của Lâu Uyên chỉ cần Bạch Hiểu yêu hân là đủ. Sự tha thứ không hề tồn tại ở đó.

Không chấp nhận được cũng không bỏ xuống được. Tình yêu sâu đậm chạm đến linh hồn ở sâu bên trong, một khi được chấp nhận cùng giữ lấy thì tất cả những tổn thương cùng đau khổ đều không đáng nhắc tới.

Tiểu nhị trong *** ngáp một cái rồi quét tước đại sảnh. Chỉ kịp thấy nam nhân cao lớn vào ngày hôm qua ôm lấy một bọc vải trắng rồi đi nhanh như cơn lốc xoáy. Trong nháy mắt, liền biến mất không thấy. Tiểu nhị xoa nhẹ đôi mắt còn nhấp nhem buồn ngủ, đột nhiên nhớ tới vị công tử hoa mỹ trong khách phòng liền đến gõ cửa. Khi đẩy ra thì trong phòng không còn một bóng người.

Tiểu nhị nghiêng đầu cả buổi: “Có cần đi báo quan không nhỉ!..”

Bạch Hiểu vẫn còn mệt mỏi mà Lâu Uyên cũng đi xử lý công sự bị dồn đống trong nhiều ngày qua. Vừa vào phó điện, ở xa xa nhìn thấy Giác Giác cầm thứ gì đó sáng lóe lên, trong đầu Bạch Hiểu liền vang lên tiếng cảnh báo.

“Giác Giác...”

Không biết Giác Giác từ nơi nào lấy được cây đao bằng đồng, đứa nhỏ không hề biết nó là đồ sắc bén nên đã cửa trúng ngón tay. Máu chảy ra, đứa nhỏ càng khóc to hơn. Lúc này, hồn vía Bạch Hiểu đều bay mất. Hài tử còn chưa biết sống chết như thế nào nếu Giác Giác vạn nhất lại xảy ra chuyện gì thì.... Y không dám nghĩ sâu, chỉ xé y bào ôm lấy đứa nhỏ rồi băng bó miệng vết thương lại. Đứa nhỏ khóc bù lu bù loa cứ như người khác làm bé bị thương vậy.

Bạch Hiểu hoàn toàn bị đứa con không có tiền đồ làm cho bất đắc dĩ. Y nhẹ nhàng an ủi rồi để bé nhào vào lòng mình, cọ cọ đầu rồi tìm chỗ mà chui vào ngồi.

Bạch Hiểu một tay nâng đứa nhỏ lên rồi lại nhìn đứa kia có bị thương không.

“A...” Bạch Hiểu đột nhiên kinh hãi, y đứng lên che miệng với vẻ mặt không thể tin nhìn vào giữa nôi...

Trên khuôn mặt thanh tú như bức tranh kia có dính một giọt máu của Giác Giác, mà từ đó một đôi mắt đã dần dần mở ra giống y như Bạch Hiểu. Đồng tử mang màu ngọc lưu ly trong trẻo, ướt át giống như hồ

nước bao la với những gợn sóng lăn tăn khiến mọi người yêu thương. Cùng lúc này ở bên ngoài phòng phía trên toàn bộ long cung dần dần hiện ra cầu vòng rực rỡ tuyệt mỹ.

Mỹ nhân đang ngủ, cuối cùng đã tỉnh lại...

Tuyên bố một tân thanh long để đã chào đời...

38. Chương 38: Long Hậu: Thập Bát

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập bát

“Uyên.....” Đột nhiên Bạch Hiểu xuất hiện ở chính điện rồi bổ nhào vào lòng Lâu Uyên.

Mới sáng sớm, nhận được cái ôm vô cùng nhiệt tình từ người yêu khiến Lâu Uyên sờ sờ cái mũi sinh ra cảm giác vô phúc tiêu thụ.

“Thiên nhi.... tỉnh rồi”. Khuôn mặt thánh khiết của Bạch Hiểu hòa vào trong nắng mai trở nên mỹ lệ. Sự vui sướng hiện lên giữa đôi mắt ấy.

Bởi vì lo lắng cùng nhớ nhung hài tử đã sinh ra. Hơn hai năm qua.... Thế nhưng Lâu Uyên vừa nhìn thấy Bạch Hiểu có thể động tình. Rất cuộc, hẳn không nhẫn nại nổi, ôm lấy y rồi hôn lên đôi môi xinh đẹp ngọt lành kia.

Ngay lúc hai người đang hôn môi kịch liệt thì các lão giả ở phía sau cũng không thể chịu đựng được cảnh ta ta người người luôn luôn nổi lên như thế mà bọn họ cũng không hề để ý không khí trước công chúng gì cả. Ý đồ của nhóm lão long thông qua họ khan khiến cho hai người chú ý.

Tầm mắt Bạch Hiểu vừa chuyển thì nhìn thấy phía sau hơn mười đại thần với sắc mặt xanh mét đang nhìn hai người. Trong khoảnh khắc đó, y nóng đỏ hết cả mặt, nhất thời lỗ mưng khiến cho cả một đời anh minh.... Bạch Hiểu đẩy ra nhưng Lâu Uyên cũng không thu móng vuốt lại.

Thế là cổ họng nhóm lão giả đều khụ đến khàn giọng. Rất cuộc, mọi người nín thở, yên lặng không nói gì.

Trong đó một lão long cầm chòm râu lắc đầu thở dài: “Hiện tại, người trẻ tuổi thật sự là.... Hừ hừ...” Đường nhìn của ông chuyển hướng ra ngoài điện. Khuôn mặt kiêu ngạo đầy nếp nhăn hơi ngẩng lên.

Long tộc nghênh đón thời đại mới mà trước đó chưa từng có.

Cầu vòng chiếu rọi toàn bộ thần giới đại địa kéo dài bất diệt.

“Chưa từng thấy chuyện nào kỳ quái như thế này...” Thọ Thi nói “Cho dù là Giác Giác mang dòng máu thanh long không trúng cổ thì cũng chưa chắc có thể cởi bỏ được cổ đồng tâm” Tầm mắt nhìn xuống đồng chí Lâu Giác Giác mập mạp, dường như bé từ vẻ mặt trên nhóm người lớn liền cho ra kết luận bản thân trở thành anh hùng liên hùng dũng oai vệ ngẩng đầu lên đối mặt với câu hỏi của Thọ Thi.

Thọ Thi nheo nheo hai má mồm mồm của Giác Giác ... Đôi mắt to nhìn đôi mắt nhỏ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Giác Giác nuốt nuốt nước miếng, tất cả mọi người nín thở chờ đợi đáp án kinh người như thế nào “Uhm” Đồng chí Lâu Giác Giác gật gật đầu.

Mọi người:”.....” Thọ Thi ngơ ngác. Nó uhm cái rắm chứ uhm.

Lâu Uyên vầy vầy trước mắt Thọ Thi nói:”Đừng có khoa tay múa chân với con ta”

Thọ Thi già nua yếu ớt quay đầu lại nhìn Lâu Uyên giống như đại vương, tay trái ôm Bạch Hiểu còn tay phải ôm Lâu Giác Giác, trước ngực còn đeo theo đứa nhỏ béo mập lạnh lợi. Cuối cùng, cũng hiểu được Huyền Vũ bị tức ghen hống bởi vì loại không khí gia đình hài hòa này, trong lòng hẳn rầm rì phun tào. Ông trời rất không công bằng! Cuộc sống của Lâu Uyên hoàn toàn giống như súc sinh! À không, ngay cả súc sinh cũng kém hơn mà so với đại gia ta đây này. Mỗi ngày vất vả bôn ba giống như con lừa khắp nơi

trên nhân giới thiên giới nhưng bản thân lại giống hoa cúc! Vẫn bị bạo đây nè! Tại con gấu chết tiệt... Ngay lúc Thọ Thi tức giận, thối râu tròng mắt thì Lâu Uyên chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua Thọ Thi....

“Trùng cái con gấu chết tiệt ấy!” Rốt cuộc nhin không được, Thọ Thi tiếp tục mặt than tấn công nhưng gặp kẻ mặt than hơn nên đành thất bại.

Lúc nói xong câu đó thì Thọ Thi xoay người biến khỏi tầm mắt.

Lâu Uyên cảm thấy mỹ mãn liền cầm lấy một quả nho tươi ngon mọng nước ụy tới miệng Bạch Hiểu rồi cúi người hôn một cái, tạo thành tư thế đại gia vĩnh chân. Thật là một cuộc sống hạnh phúc. Trong lòng cảm thán.

Buổi chiều, Bạch Hiểu đang mặc cho tiểu thanh long nhu thuận vô cùng mỹ diệu động lòng người một bộ áo lót làm bằng gấm mà lão Long vương tặng cho.

Hài tử này có vẻ càng lúc càng giống y còn Giác Giác thì giống Lâu Uyên một ít trừ bỏ tính cách bên ngoài. Giác Giác cố gắng nghiêng ngả lão đảo đi đến bên người Trường Thiên, rầm rì lập tức ôm đê đê thân thiết rồi cọ cọ lông xù trên đầu. Ai ngờ đê đê giơ lên cánh tay non mịn nhỏ bé đẩy một chút nhưng lại không được đành lười biếng nhắm mắt lại, vẻ mặt hoàn toàn không thèm phản ứng lại dù Giác Giác đùa nghịch cỡ nào đi nữa.

“Ai

..” Tính cách này sao lại giống Lâu Uyên thế.

Bạch Hiểu quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Thanh thê lương ôm đồ bỏ gì đó đi tới gần.

“Mạnh Thanh...” Nhiều ngày không thấy, Bạch Hiểu rất vui vẻ. Nghe nói Mạnh Thanh cùng Huyền Vũ ở cùng một chỗ.

Mạnh Thanh liếc mắt nhìn cái nôi bên cạnh Bạch Hiểu là một đôi kim đồng tử. Một đứa nhu thuận xinh đẹp còn một đứa hoạt bát đáng yêu. Mọi nó, nhìn lại trong ngực mình xem. Một con bạch hổ lông xù còn thêm.... một con rắn!

Mạnh Thanh ở trong lòng rít gào n lần:”Vì cái gì người khác sinh đều là long bảo bối xinh đẹp còn mình sinh thì đến bây giờ còn chưa biến thân là sao! Con mẹ người! Đều là lỗi của tên Huyền Vũ kia hết”.

Bạch Hiểu nhìn Mạnh Thanh trong chốc lát lòng đầy cảm phần rồi lại trong chốc lát thần sắc thê lương, suy nghĩ cũng chẳng ra y đành tiếp nhận hai đồ vật trong lòng Mạnh Thanh nói:”Đây là sủng vật mới mua của người hả?”.

Mạnh Thanh nghe vậy hít một hơi, há to miệng rồi ngậm lại. Rồi lại mở ra thiếu chút nữa phun một búng máu lên mặt Bạch Hiểu.

Xoắn xuyết một lát rồi xách quần ô ô ô chạy mất. (Nói sao xách quần tới được!)

“Này...” Bạch Hiểu la to mà Mạnh Thanh thì đã chạy xa, y bắt đắc dĩ xoay người. Nhìn thấy vẻ mặt mới lạ của Trường Thiên cùng Giác Giác nhìn “sủng vật ” trong tay mình. Mà tiểu bạch hổ trong lòng miễn cưỡng nhắm đôi mắt vừa nhìn thấy Trường Thiên cựa quậy trong lòng Giác Giác liền tỏa sáng. Hai đôi chân mập mạp vội vàng muốn thoát khỏi cái ôm của Bạch Hiểu hướng tới đứa nhỏ nằm trong nôi mà miệng còn phát ra tiếng hổ rống ngậy thơ.

Bạch Hiểu lắc đầu, trên đầu chữ sắc luôn luôn có cây đao đó. Y mới đem tiểu bạch hổ đặt trong nôi thì nó liền hướng tới chỗ Trường Thiên. Bạch Hiểu vội ôm lấy Trường Thiên từ trên người Lâu Giác Giác rồi lấy con rắn nhỏ đặt vào lòng bé, ai ngờ Lâu Giác Giác chưa thấy rắn bao giờ, ngay lập tức đem con rắn nhỏ cuốn trên cổ tay mình. Con rắn nhỏ kêu tư tư tư, thè ra cái lưỡi đỏ, hai con mắt bị siết đến thiếu chút nữa lòi ra ngoài luôn.

Còn tiểu bạch hổ lắc lắc đồng lông trắng dày đặc rồi làm như mình là mình ở đỉnh núi mà gào thét hùng hổ khoe khoang trước mặt hổ cái (Trường Thiên nhà bọn ta là giống đực), Trường Thiên buồn chán nhìn tiểu bạch hổ tự tiêu khiển tự vui vẻ liền nhắm mắt lại.

“Ngao ngao ngao...” Tiểu bạch hổ cực kỳ đau lòng, lòng tự trọng đã bị thương tổn thật lớn.

“Giác Giác, không được khi dễ sủng vật nhỏ”. Bạch Hiểu nghiêm khắc quát lớn đứa nhỏ.

Lâu Giác Giác nghe vậy liền bắt lấy con rắn nhỏ cho nó cuộn ở trên cổ bé.

Bạch Hiểu nhìn hai đứa nhỏ nhà mình... Đỡ trán, đầu y đau quá. Cha của mấy đứa nhỏ khác cũng thế này sao....

Huyền Vũ ở xa xa vội vàng đuổi tới hiện trường tìm vợ thì thấy người đã không còn nhưng lại thấy hai bảo bối nhà mình bị cho là sủng vật, một đứa bị cuộn ở trên cổ Lâu Giác Giác, bị siết đến mức ngay cả lưỡi cũng không thè ra được. Nhưng đứa không có tiền đồ nhất chính là đứa bị cho là tấm đệm lông hổ mềm mại bị xếp bên mình Trường Thiên còn chớp chớp mắt, mang theo vẻ mặt dương dương tự đắc luôn luôn vượt cái lưỡi phẩn nộ liếm liếm hai má Trường Thiên.

Huyền Vũ hét lớn một tiếng... Trời ơi Đây là muốn nghịch thiên sao! Con ta không phải người chác (vốn không mà).

Vợ thì chạy mà con còn bị cho là nô lệ thể nhưng vẻ mặt còn vui sướng! Vui sướng cái muội người ấy! Lão tử sao lại sinh ra con như vậy chứ thà không sinh còn hơn.

Bạch Hiểu nhìn vẻ mặt Huyền Vũ rít gào thì hoà nhã an ủi: “Giác Giác và Trường Thiên rất thích sủng vật nhỏ làm bằng hữu, người cứ yên tâm đi”.

Thích cùng sủng vật nhỏ làm bằng hữu, người cứ yên tâm đi.

Sủng vật nhỏ....

Người cứ yên tâm đi...

“Ngao ngao ngao... Các con ơi, cha rất xin lỗi các con”. Toàn thân Huyền Vũ giống như mũi tên được mò ra khỏi nước (người không nên khóc) liền chạy trốn không bóng dáng.

Bạch Hiểu mím môi... Con? Cha? Bạch Hiểu nhìn trong nội cung trong lòng. Có vẻ chuyện gia đình đã thương tổn mạnh đến Huyền Vũ rồi. (Hiểu Hiểu, quả nhiên người xấu xa rồi)

39. Chương 39: Long Hậu: Thập Cửu

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: thập cửu

Chạng vạng, cuối cùng Huyền Vũ cũng tìm được Mạnh Thanh, hai người xoắn xuýt thành một đoàn với vẻ mặt thê thảm đi vào cung điện của Lâu Uyên để đón hài tử.

Huyền Vũ hít sâu một hơi, mạnh mẽ ôm lấy hai đứa con không có tiền đồ rồi kéo Mạnh Thanh qua xoay người muốn đi nhưng Lâu Uyên lại khẽ cau lông mày, vươn một đầu ngón tay chỉ chỉ ... Bạch Hiểu vừa định nói thì ngừng lại, chợt nghe nam nhân nói: “Hai thứ đồ chơi kia dùng làm cái gì thế? ...À, một con bạch hổ làm đệm còn một con rắn nhỏ thì làm dây thừng cũng không tệ lắm, cứ để Giác Giác con ta vui vẻ là được”.

Bạch Hiểu chỉ thấy thân thể Mạnh Thanh run lên, Huyền Vũ thì chậm rãi quay đầu lại còn hai cái tiểu gia khóa trên tay thì vẫn lưu luyến nhóm long bảo bối ở trong nôi.

Bạch Hiểu: “Ai

~”.

Huyền Vũ đem hai hài tử thả vào lòng vợ còn mình thì bỏ nhào về phía Lâu Uyên rống to: “Lão tử liều mạng với người”.

Bạch Hiểu nhẹ giọng an ủi Mạnh Thanh rồi lại nhìn lên tiểu bạch hổ cùng tiểu bạch xà trong lòng Mạnh Thanh nói: “Người cũng không dễ dàng....”

Mạnh Thanh oa một tiếng liền khóc lên.... (Hiểu Hiểu cũng học xấu rồi Ai

)

Từ đó về sau, bạch hổ liền mền thanh long kia nhưng đó là chuyện của sau này.

Từ lúc đó, Mạnh Thanh không bao giờ để cho Huyền Vũ chạm vào nữa. Hắn phải sử xuất đủ các chiêu cuối cùng mới đem vợ say khướt ôm vào cửa. Chưa chi đã bị tiểu bạch xà đang uốn lượn thân thể, đôi mắt đen lấp nhìn hắn nói: “Cha..... Nương nói hắn không muốn sinh rùa đâu..”.

“Xú tiểu tử!”. Huyền Vũ nghe được thì gân xanh nổi lên. Đúng vậy, đây mới là nguyên nhân mà Mạnh Thanh sống chết không cho hắn chạm vào.

Tuy là thế nhưng đây cũng là cơ hội tốt, Huyền Vũ đâu có thể nào buông tha được, thật vất vả mới đem nam căn đã đói bụng mấy tháng đưa vào được giữa mật huyết chặt chẽ đó. Hắn ôm lấy người trên giường liền mạnh mẽ sáp vào. Hôn lên đôi môi hồng diễm của Mạnh Thanh. Y bị đắm ngay cả lời nói cũng nói không nên lời, trên mặt đỏ ửng mê người, mơ hồ không nói rõ: “Đừng.... Ta không muốn sinh rùa đen đâu”

Huyền Vũ: “Phu nhân ngoan.... để cho vi phu thương nào ~...”

“Uhm....Lớn quá”

Mạnh Thanh oa oa kêu to, thân mình cũng vặn vẹo lên. Mật không nghe sai bảo càng buộc chặt hơn, cánh tay y múa may lung tung: “Ta không muốn sinh rùa...”

“Được được... Không sinh thì không sinh.... Thân ái... Đó cũng là tiểu Huyền Vũ không phải rùa nha”. Huyền Vũ giống như đang an ủi tiểu hài tử, liếm nước mắt trên mặt Mạnh Thanh, đau lòng nói.

“Chính là rùa mà...” Thanh âm Mạnh Thanh mềm mại giống như hài tử không đòi được kẹo đường, mái tóc đen mềm mại cọ cọ khiến Huyền Vũ tâm dương khó nhịn.

“Đừng.....” Huyền Vũ bị bộ dáng ngây thơ của người yêu khiến cho hắn trong phút chốc không nhịn được mà đem mầm móng phun vào giữa mặt nóng bỏng, ẩm ướt kia.

Mạnh Thanh đang giờ đôi chân lên cao, không hề biết tình hình. Y ngửa cổ, thở gấp vài tiếng, run rẩy không ngừng cảm thụ nhiệt lưu không ngừng tràn vào. “A,... Nóng quá”

Nửa năm sau đó, cung Huyền Vũ phát ra tin mừng, Mạnh Thanh sinh hạ con thứ ba là song sinh Huyền Vũ với biệt danh long phượng rùa.

Lúc này, Bạch Hiếu đang ôm bụng tròn xoe, uể oải nằm trên chiếu nghe tin tức từ Lâu Uyên, y không khỏi có chút lo lắng nhìn về hướng cung Huyền Vũ.

Hai chủ tử của cung Huyền Vũ lại rời nhà trốn đi còn mang theo đứa con lớn nhất là bạch hổ.

Huyền Vũ lại bắt đầu rời bước lên con đường truy thê. Mà con đường này thì rất là dài, rất là xa,

Ki: có tí cảnh nóng cũng đặt pass, không biết có bị ném đá không Ộ ^ Ộ

40. Chương 40: Long Hậu: Nhị Thập + Lời Tác Giả

Edit: Gà Múp _ Beta: Gà Ki

Long Hậu: nhị thập [Kết thúc ngọt ngào]

Lâu Uyên là một tên đại gia danh chính ngôn thuận hưởng thụ cuộc sống của đại gia còn Bạch Hiếu lại u oán khi mang thai đứa thứ ba. Lâu Giác Giác là một đứa nhỏ may mắn khi nhìn thấy bụng Bạch Hiếu tròn xoe hai lần, tiểu đồng chí cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào. Trên dưới thần giới có thể không biết công lao vĩ đại của vị đại thanh long đế này nhưng không thể không biết thanh long đế có cuộc sống gia đình mà người bên ngoài luôn ao ước.

Khi thần giới tối cao chuyển giao giữa mùa thu và mùa đông thì Lâu Uyên lúc nào cũng cố gắng thể hiện hình ảnh vi phu luôn tận tâm, khi ở thư phòng cùng các vị đại thần thương thảo công việc thì đều có Bạch Hiếu ở bên cạnh. Long ý vốn rộng lớn trở nên rộng lớn hơn là vì Lâu Uyên bệ hạ để Bạch Hiếu và bản thân ngồi cùng một vị trí.

Rất nhiều lão long cảm thấy lo lắng vô cùng. Nhất là Lâu Uyên thường xuyên muốn da bạch hổ nhà Mạnh Thanh làm đệm cho con trai. Trong long cung, mọi người thường thường bị vị đế vương càng lúc càng bốc đồng này làm cho hoảng sợ. Hiện tại Huyền Vũ và Bạch Hổ gần như được xem là người một nhà. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì..... Nhóm lão long lấy tay lau lau mồ hôi trên trán.

Vào lúc này, cảnh tượng luôn là thế.

Bạch Hiểu uể oải tựa vào bên cạnh Lâu Uyên, dù sao cũng đã mang thai đứa thứ ba mà bị Lâu Uyên quấy rầy đến mức y đã không cần mặt mũi, nếu là trước kia chỉ sợ cho dù có tùy tiện cũng sẽ không chạy tới thư phòng nghe Lâu Uyên cùng người khác nghị sự còn bản thân ngồi ở bên cạnh nghe báo cáo và quyết định sự việc. Lúc này, Bạch Hiểu đã sớm luyện được da mặt kim cương bất hoại, huống chi lúc máy thai rất khó chịu, Lâu Uyên thấy sẽ dừng lại rồi nhu bụng cho mình, đối với cuộc sống trôi qua của lão phu lão thê thì Bạch Hiểu cũng yên tâm thoải mái tiếp nhận. Nếu Giác Giác và Trường Thiên ở bên cạnh y thì chỉ sợ còn phải tiêu tốn không ít công phu để giải thích cái bụng tròn xoe này từ đâu mà đến rồi sẽ sinh ra cái gì.

Bạch Hiểu khẽ nhếch miệng ngáp một cái, sờ sờ cái bụng mượt mà rồi nghĩ thầm nhất định có thể sinh ra một tiểu công chúa chẳng, thật sự có bộ dáng từ mẫu. Việc y ngáp đối với mọi người là chuyện bình thường nhưng Lâu Uyên đang nghị sự thì nghe thấy được, hắc vội vàng đem người ôm sát vào, bộ dáng khá lo lắng.

Y lắc lắc đầu, ý bảo bản thân không có gì lo ngại nhưng vị đế vương lại không vui, nhìn lướt qua nhóm lão long ở bàn bên cạnh khiến bọn họ xấu hổ. Trong đó cũng có tiểu sinh còn chưa hiểu quy củ, mặt mày đỏ hồng nhìn một màn khá lâu cũng không hiểu đường đường là thanh long đế sao có thể hoang đường như thế.

Bạch Hiểu cũng cảm nhận được ánh mắt bất mãn quét lại đây, y đẩy Lâu Uyên ra, đôi mắt ngáp nước liếc hắt một cái rồi tựa hắc vào trong lòng Lâu Uyên, người càng lúc càng lười nhác. Về mặt giống như một chú mèo xinh đẹp, lười biếng rồi lại lộ ra một chút cảm xúc mỉa mai. Lâu Uyên lấy lại bình tĩnh, đem vài sợi tóc của Bạch Hiểu rơi trên gương mặt vén ra phía sau tai. Long mi của y giống như cây quạt đang phe phẩy khiến cho lửa trong lòng Lâu Uyên càng lúc càng lớn.

Bầu không khí đạt tới thời điểm cao nhất thì nhóm lão long liền hiểu được, bước chân run rẩy mở cửa lục tục đi ra ngoài. Nhưng cố tình là vị tiểu sinh đỏ mặt mới tới kia lại không hiểu quy củ, hắc đuổi cổ nhìn vào trong xem rồi bị lão long hung hăng gõ một cái, kéo cổ áo lại.

Cửa gỗ đóng lại. Trong phòng liền im lặng. Bạch Hiểu hoàn toàn bất đắc dĩ, liếc liếc mắt Lâu Uyên đang kích động. Y buồn bực đẩy một cái, nói nhỏ: “Người đang muốn làm gì hả?”

Mở áo choàng ở trên người cho rút xuống dưới rồi đứng lên, y còn chưa tỉnh táo lại cộng thêm cái bụng lớn nữa đành vịn cái bàn muốn đi ra ngoài. Lâu Uyên một tay lấy ôm y kéo trở về. Bạch Hiểu đã trải qua nhiều lần như thế gần như đều có thể biết động tác tiếp theo của hắc, một bàn tay liền ấn lên mặt nam nhân. Liều mạng đấu tranh nhưng mà cho tới bây giờ chưa từng thắng lợi.

Lâu Uyên đè sau đầu y lại rồi đưa một bên miệng lên, giống như con cá sấu lớn đang cực kỳ đói, đem những vụn râu vụn nhỏ nhỏ cọ cọ trên khuôn mặt mượt mà của Bạch Hiểu.

Lâu Uyên xốc áo choàng của y lên, bấp đôi trắng nõn liền lộ ra hơn tám phần, lúc này cuộc đấu tranh chẳng cần già mồm cãi láo làm chi, nhanh chóng nắm chặt y sam trên vai nam nhân rồi thả lỏng thân thể. Dục vọng lửa nóng kia liền mãnh liệt đâm vào. “Chờ.....” Bạch Hiểu còn chưa chuẩn bị tốt, thiếu chút nữa bị té xuống khi hắc đâm vào.

Lâu Uyên liền vội vàng di chuyển thất lưng. Mặc dù Lâu Thanh đã nghiêm khắc đã cảnh cáo Lâu Uyên trong thời gian mang thai nên tận lực chịu đựng chuyện phòng the. Bạch Hiểu cũng từng cân nhắc không biết bản thân có năng lực gì có thể làm cho nam nhân đột nhiên phát cuồng.

“A uhm.....” Bạch Hiểu vì không cho thanh âm truyền ra ngoài, y đành cắn quần áo mặc cho Lâu Uyên sờ soạng.

“Hiểu Hiểu...” Lúc Lâu Uyên động tình sẽ gọi lớn tên y và hôn lên má. Mỗi một chỗ trên người đều không buông tha, đáng về đế vương cao ngạo chỉ biết lúc này hay trước kia chưa từng cung kính lại nhìn người yêu trong lòng như thế, ý đồ của hắc là dùng phương thức sở hữu này để đổi làm bạn thành người yêu suốt

đời. Ánh mắt sâu sắc lại sợ hãi giống như muốn đâm xuyên qua da Bạch Hiểu, đâm thẳng vào linh hồn cùng dục vọng trong cơ thể. Cả người y tê dại đến mức không đứng được lên. Bạch Hiểu ôm chặt đầu Lâu Uyên, đem cầm đặt lên trên trán Lâu Uyên, dùng phương thức cực nóng đáp lại Lâu Uyên. “Uyên.... Ta sẽ không rời khỏi ngươi... vĩnh viễn”. Thanh âm thản nhiên xuyên qua thân thể, xuyên đến trái tim cùng địa phương dính chặt kia. Lâu Uyên một hơi ngậm hai nhụy hoa anh đào đứng thẳng kia, dùng đầu lưỡi kích thích khiến cho nó run rẩy. Hạ thân hung hăng đóng đưa cầm giữa mật huyết chặt chẽ quấn quanh nam căn. Một bàn tay xoa nhẹ trên bụng Bạch Hiểu, tựa như nói với hài tử ở trong bụng rằng ngay lúc này ba người bọn họ giao hòa không hề có khoảng cách. Với suy nghĩ *** mỹ như thế, Bạch Hiểu vừa mới tưởng tượng thì toàn thân giống như nóng cháy lên liền nhỏ giọng thét lên “A...”. Ngay lúc, hai người tình nồng đậm sâu sắc thì tiểu sinh ở ngoài cửa, cuối cùng cũng không chịu nổi, đầu hấn đường như bị đứt mất dây thần kinh liền ở bên ngoài cất cao giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, phía nam nhân giới gần đây liên tiếp bị hồng thủy quây nhiễu, từng trận tiếng sấm rền vang.... Dân chúng là người vô tội, khẩn cầu bệ hạ thu hồi...”

Nhóm lão long trợn tròn mắt nhìn người trẻ tuổi không muốn sống này, ở ngoài cửa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ liền đội mũ đào tẩu hết.... Mà Lâu Uyên đang ở trong phòng hoan ái bị giật mình liền bắn ra. Bạch Hiểu che mặt không dám nhìn người.

Đế vương âm trầm đỡ người yếu nhưng y không bao giờ ... để ý tới hấn nữa. Ánh mắt lạnh như băng chậm rãi chuyển hướng tới kẻ trẻ tuổi còn đang chít chít nói ra rả kia.

Bầu trời trong xanh nhanh chóng chuyển thành tối tăm, tiếng sấm ầm ầm vang lên. Lâu Giác Giác đang thân thiết với Trường Thiên, nước miếng còn chưa kịp văng tung tóe thì nhìn thấy sét đánh. Bé hưng phấn đem Trường Thiên đẩy lên một cái, đôi chân nhỏ run rẩy nhảy dựng lên. Trường Thiên nhìn Giác Giác rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng của khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ chợt cong lên.

Long vương phụ thân lại tức giận. Có trò hay để xem rồi nha. =====

Quay lại năm xưa, lúc tình huống chuyển biến.

Đó là lúc Lâu Uyên mới vừa lên làm vương, hàng năm long cung đều tổ chức nghi thức tế điện ở ngự viên mà tất cả long tộc phải tham gia, hàng năm, long cung vào lúc này là náo nhiệt nhất.

Nhưng mà, Lâu Uyên lại thờ ơ nhìn tất cả mọi thứ xung quanh mình, giống như tất cả tiếng động lớn xôn xao cùng phồn thịnh với bản thân không hề liên quan đến nhau, đế vương trẻ tuổi lạnh lùng, tâm lạnh như băng mà cao ngạo.

Tiểu hài tử vây bắt những con bướm xinh đẹp đang chạy trốn trong ngự viên, mang theo mỉm cười ngây thơ chất phác. Lâu Uyên xoay người nhìn thấy hồ nhỏ trong ngự viên liền đi đến đó. Nơi đó hẻo lánh mà yên tĩnh, thích hợp cho loại người cô độc như hấn.

Người hầu bên cạnh vẫn đi theo, y được huấn luyện vô cùng nhu thuận, thời điểm thích hợp sẽ chỉ điểm vài phần cho Lâu Uyên làm như thế nào mới có thể giống một đế vương. Chính xác hơn, là làm một con rối đế vương.

Ở xung quanh hồ, lại có cô gái mặc áo xanh, không giống cách ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp của nhóm long nữ ở ngự viên để được long vương ưu ái, gần như sử dụng toàn bộ kỹ xảo.

Cô gái đem đôi chân trắng nõn mướt mà ngâm ở trong nước với vẻ mặt lười biếng nhìn cây cùng cây, trong lúc đó dưới ánh nắng, cô như được phác họa cùng thiên địa hợp thành một thể. Vào thời khắc đó, cuối cùng Lâu Uyên đã hiểu được cái gì gọi là nhất kiến chung tình.

Lâu Uyên bước qua mặt cỏ, phát ra thanh âm ma sát. Cô gái giống như tinh linh, bình tĩnh nhìn lại đây, vẻ mặt giống như nai con ngây thơ bị bắt khi làm chuyện xấu. Đôi mắt màu ngọc lưu ly chiếu rọi từng góc tối âm u ở trong lòng Lâu Uyên. Không ngừng tỏa sáng lấp lánh, hấn gần như thốt thức muốn ôm lấy người này. Nàng là thần linh duy nhất mang đến màu sắc rực rỡ trong kiếp sống mười tám năm làm con rối đế vương.

Cô gái rất nhanh thu chân ngâm ở trong nước lại, ngay cả hài lẫn vớ cũng không kịp mang vào. Chỉ thấy mái tóc bạc thổi qua trước mắt Lâu Uyên tựa như thác nước rực rỡ trước mắt người xem. Bóng dáng người nọ đã biến mất.

Đôi mắt Lâu Uyên thâm trầm tìm tòi bốn phía. Chỉ còn sót lại vài đứa nhỏ, hẳn không khỏi ảo não...

Thanh âm nhỏ xíu của người hầu vang lên ở phía sau: “Đó là thiên kim Bạch Mạc của Bạch gia thừa bộ hạ”
A, là Bạch Mạc sao. Lâu Uyên chớp mắt nhìn chỗ cô gái mới vừa ngồi ở đó, hơi hơi nở nụ cười.

Mà cô gái kia cứ chạy mãi đến khi nhìn thấy thân ảnh ở không xa kia đang cười khanh khách, cô kêu lên:
“Tỷ tỷ.... Ta đã nói với người...”

Năm ấy..... Bạch Hiểu bị Bạch Mạc bức bách mặc nữ trang, quả thực hai người giống nhau như đúc, chỉ không giống chính là Bạch Mạc mang theo khí chất đoan trang cùng trầm ổn của một cô gái. Mà Bạch Hiểu... lại là thiếu niên thanh lịch tuấn tú. Hình dáng thiếu niên ấy còn chưa trưởng thành đã sớm đắm mình trong trái tim để vương.

Tình yêu có lẽ đã âm thầm gieo hạt giống từ trước đó, mang theo nụ cười chờ đợi vận mệnh dẫn dắt hai con người từ từ đến với nhau, cùng trải qua sóng gió. Đến cuối cùng sẽ thấy được cầu vồng rực rỡ thuộc về họ.

Tình yêu mãi mãi, kéo dài không bao giờ tàn lụi.

—— duyên phận thanh long.

Toàn bộ văn hoàn.

Lời nói của tác giả: Ngày hôm qua, chuyên mục tác giả trên diễn đàn không thể lên, hôm nay vội lên có chút đổi mới. Viết đến cuối cùng một phần cũng không biết là vì cảm động văn này cuối cùng cũng xong hay bản thân thật sự có chút nhập vào vai diễn mà thiếu chút nữa liền khóc. Long uyên với bảy vạn chữ thật dài thật dài, cũng đã nhanh chóng bắt kịp một đời làm thần. Rối rắm trong đó cùng buồn bực của bản thân không cần phải nói. Vốn đang chuẩn bị viết một ít chuyện về duyên phận then chốt lúc ban đầu của hai người nhưng lại nghĩ chỉ cần mọi người xem long uyên từ đầu tới đuôi là được rồi, tình yêu của Bạch Hiểu cùng Lâu Uyên trong lúc đó là từ khi phá vỡ chia ly đến dắt tay nhau thật sự không cần nói nhiều. Cuối cùng một phần là buổi sáng hôm nay mới nghĩ đến thôi. Cuối cùng hơn nửa tháng đã xong, không hề bỏ dở bất quá rất vui vẻ, văn này có nhóm muội thích. Cá tính ta đây lười nhác, cố gắng lắm mới có thể kiên trì đem nó viết xong. Tuy rằng bình thường đều đã viết phiên ngoại nhưng là có chút mơ màng sẽ đẹp hơn. Gần đây sẽ không đào hố mới. Hy vọng long uyên sẽ lưu lại hồi ức tốt đẹp trong lòng mọi người. Ta thật sự là thật sự là dài dòng quá... Tạm biệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-uyen>